

Brilliance
Audio™

#1 *New York Times* Bestselling Author

SANDRA

TWO ALONE

BROWN

Chỉ còn lại hai người

Sandra Brown

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Chỉ Còn Lại Hai Người - Sandra Brown](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

Tập 1

Tất cả mọi người đều đã chết.

Nàng chắc chắn như thế.

Tất cả, ngoại trừ nàng

Nàng không biết sự va đụng đã xảy ra bao lâu hay là nàng đã giữ yên trong vị thế cúi người xuống với đầu vùi trong vật áo. Có thể là đã mấy giây, mấy phút, mấy năm ánh sáng.

Dường như đồng mớ kim loại bị xé vụn ra chỉ khi kịp rên một tiếng trước khi nằm xuống mãi mãi. Những thân cây bị chặt hết cành - nạn nhân vô tội của vụ rớt máy bay - đã ngừng rung. Giờ đây gần như không có một ngọn lá nào lay động. Mọi vật yên tĩnh một cách đáng sợ. Không có một chút âm thanh nào.

Một cách ngớ ngẩn nàng nghĩ tới một thân cây đang đổ xuống trong rừng. Phải chăng nó sẽ gây ra một âm thanh? Đúng là có. Nàng đã nghe khá rõ. Như vậy nhất định nàng vẫn còn sống.

Nàng ngẩng đầu lên. Trên mái tóc, vai và lưng nàng đầy những mảnh nhựa vỡ vụn - trước đó chính là cửa sổ bên cạnh ghế của nàng. Nàng khẽ lắc đầu và những mảnh vụn đó rơi xuống như mưa, tạo nên những tiếng ngân nhỏ. Nàng cố sức mở mắt ra một cách từ từ.

Một tiếng hét bùng lên trong cổ họng, nhưng nàng không sao thốt ra được. Cảnh tàn sát hàng loạt còn tồi tệ hơn cả cơn ác mộng của một nhân viên kiểm soát không lưu.

Hai người đàn ông ngồi ở hai ghế ngay phía trước nàng - chắc là những người bạn thân, xét đoán theo những lời họ trêu trọc nhau một cách ồn ào và vui nhộn - giờ đây đã chết, tiếng cười đùa của họ lặng im mãi mãi. Đầu của một người đâm xuyên qua cửa sổ. Nàng đã nhận thấy điều đó, nhưng nàng không dám nhìn quá gần. Có cả một biển máu. Nàng nhắm ngay mắt lại và không mở ra cho đến khi nàng quay đầu sang hướng khác.

Ngang qua lối đi, một người đàn ông khác nằm chết, đầu hất ra phía sau tựa vào đệm như thể đang ngủ khi máy bay đáp xuống. Kể Cô Độc. Nàng đã thầm gán cho anh ta cái tên đó trước khi máy bay cất cánh. Vì phi cơ thuộc loại nhỏ nên vấn đề trọng tải được quy định chặt chẽ. Trong lúc các hành khách cùng hành lý của họ được cân trước khi lên máy bay, Kể Cô Độc đã đứng tách ra khỏi nhóm, thái độ kẻ cả và khó chịu. Về mặt không thân thiện của anh ta đã khiến cho bất cứ một hành khách nào khác đều không muốn bắt chuyện, tất cả những người này đều ồn ào khoác lác về các con thú họ đã săn được. Thái độ lạnh nhạt và xa cách của anh ta đã cách ly anh ta - cũng như giới tính của nàng đã cô lập nàng. Nàng là người phụ nữ duy nhất trên máy bay.

Giờ đây, nàng là người duy nhất còn sống sót.

Nhìn về phía trước nàng có thể trông thấy buồng lái đã bị đứt lìa khỏi thân máy bay, như một cái nút chai đã được mở ra, nằm cách xa mấy mét.

Viên phi công và phi công phụ tá, cả hai đều vui tính và thích đùa, rõ ràng là đã chết một cách thảm khốc.

Nàng cố nuốt chất nước có vị đắng ứa đầy cổ họng, viên phi công phụ tá cường tráng có râu vừa giúp nàng lên máy bay vừa tán tỉnh bảo rằng ông ta ít khi có hành khách phụ nữ và khi có thể họ không bao giờ trông giống như người mẫu thời trang.

Hai hành khách, là hai anh em tuổi trung niên, vẫn còn buộc vào ghế ở hàng phía trước. Họ đã bị giết chết bởi cây sắt nhọn đã tách đôi buồng lái như một cái mở nắp hộp. Gia đình của họ sẽ cảm nhận dữ dội về đôi tấn thảm kịch này.

Nàng bắt đầu khóc. Nỗi tuyệt vọng và sợ hãi tràn ngập tâm hồn nàng. Nàng sợ mình sẽ ngất xỉu. Nàng sợ mình sẽ chết.

Cái chết của những người bạn đồng hành với nàng đã ập đến nhanh chóng và không đau đớn. Có lẽ họ đã chết ngay lúc xảy ra vụ va đụng. Họ đã ra đi một cách nhẹ nhàng theo nàng biết, nàng đã không bị thương tích gì như là một phép lạ. Nàng sẽ chết một cách từ từ vì khát, đói, bị bỏ ngoài trời.

Nàng tự hỏi tại sao mình vẫn còn sống. Cách giải thích duy nhất là nàng ngồi ở hàng cuối. Không giống như những hành khách khác, nàng đã bỏ rơi một người ở chòi sân bên Hồ Gấu Lớn. Cuộc tạm biệt của nàng đã kéo dài, do đó nàng là người cuối cùng lên máy bay. Tất cả các ghế đều đã có người ngồi ngoại trừ cái ở hàng cuối.

Khi viên phi công phụ tá đỡ nàng lên máy bay, các cuộc đối thoại ồn ào bất thần dừng lại. Cúi thấp người xuống vì trần thấp, nàng đi đến cái ghế duy nhất còn trống. Nàng cảm thấy rõ ràng là không thoải mái do nàng là người phụ nữ duy nhất trên máy bay. Cứ giống như đi trong một căn phòng đầy khói thuốc lá đang diễn ra một cuộc đánh bài xì phé quyết liệt. Một số sự việc mang vẻ nam tính một cách tự nhiên đặc biệt, và dù có một sự cân bằng giới tính vẫn không thay đổi được. Giống như một số sự việc mang vẻ nữ tính một cách tự nhiên đặc biệt.

Một chiếc phi cơ bay đến chòi sân và câu cá ở Vùng Đất Mới Tây Bắc là một trong những việc của giới đàn ông. Nàng đã cố làm cho mình hết sức nhỏ nhoi, không nói gì, ngồi yên trên ghế và nhìn ra ngoài cửa sổ. Có một lần ngay sau khi máy bay cất cánh, nàng đã quay đầu và tình cờ bắt gặp ánh mắt của người đàn ông ngồi bên kia lối đi. Anh ta nhìn nàng với một vẻ ác cảm rõ ràng đến nỗi nàng đã quay trở lại về phía cửa sổ và không nhìn nơi nào khác nữa.

Ngoại trừ hai viên phi công, có lẽ nàng là người đầu tiên để ý tới cơn bão. Cùng với sương mù dày đặc, cơn mưa như thác đổ khiến nàng căng thẳng. Chẳng bao lâu sau những người khác bắt đầu chú ý tới chuyển bay xóc mạnh. Cuộc trò chuyện khoác lác ồn ào của họ được thay thế bằng những lời châm biếm đầy lo lắng về việc an toàn qua khỏi chuyến bay này và vui mừng vì các phi công đang "lái" chứ không phải là một người trong bọn họ.

Nhưng các viên phi công đang trải qua một giai đoạn khó khăn. Tất cả mọi người đều nhanh chóng nhận thấy rõ điều đó. Cuối cùng họ im thin thít và mắt không rời khỏi những người trong buồng lái. Sự căng thẳng bên trong chiếc phi cơ gia tăng khi phi hành đoàn gồm hai người mất liên lạc vô tuyến với mặt đất. Các thiết bị của máy bay không còn có thể dựa vào nữa bởi các con số hiện ra đều rõ ràng là không chính xác. Do lớp mây không thể nhìn qua được, họ đã không trông thấy mặt đất kể từ khi máy bay cất cánh.

Khi chiếc phi cơ chúi mũi xuống theo đường xoắn ốc và viên phi công la lớn về phía hành khách: "Chúng ta đang rơi. Xin Chúa ở với chúng ta" tất cả mọi người nghe cái tin đó một cách cam chịu và với một sự bình tĩnh đáng kinh ngạc.

Nàng đã gấp đôi người lại và ép đầu vào giữa hai đầu gối với hai cánh tay trùm lên trên, cầu nguyện suốt đoạn đường rơi xuống dài như bất tận.

Nàng sẽ không bao giờ quên được chấn động của cú va đụng chói tai đầu tiên đó. Cho dù đã sẵn sàng ứng phó, nàng đã không được chuẩn bị một cách đầy đủ. Nàng đã không biết tại sao nàng đã không bị chết ngay, trừ phi khổ người nhỏ hơn của nàng đã giúp nàng chèn mình vào giữa

hai cái ghế một cách an toàn hơn và làm giảm tác dụng của sự va chạm.

Tuy nhiên, trong tình huống này, nàng không coi rằng việc thoát chết của nàng là một khả năng thuận lợi. Người ta chỉ có thể đến căn chòi trên mũi phía tây bắc của Hồ Gấu Lớn bằng máy bay. Nhiều cây số của vùng đất hoang dã chưa có ai bén mảng tới nằm giữa chỗ đó và Dao Vàng, nơi họ đến. Chỉ có Chúa mới biết được chiếc máy bay đã rơi xuống cách xa lộ trình bay bao nhiêu. Các nhà chức trách sẽ tìm kiếm hàng tháng mà vẫn không phát hiện được nàng. Cho đến khi họ tìm được - chắc chắn là như thế - nàng vẫn hoàn toàn đơn độc và chỉ biết dựa vào bản thân để sống còn.

Ý nghĩ đó đốc thúc nàng phải hành động. Với cơn kích động gần như cuồng loạn nàng vùng vẫy để thoát ra khỏi dây an toàn. Nó bật mở ra và nàng ngã chúi về phía trước, đập đầu vào ghế ở trước nàng. Nàng thận trọng lách qua lối đi chật hẹp và, bằng tay với đầu gối, bò về phía khe nứt của máy bay.

Tránh đụng chạm tới các tử thi, nàng nhìn lên qua tấm kim loại bị xé toạc ra. Mưa đã tạnh, nhưng những đám mây thấp, dày đặc, màu xanh sẫm có vẻ hết sức nặng nề với mỗi đe dọa dường như sẵn sàng nổ tung. Thỉnh thoảng, tiếng sấm lại nổi lên. Bầu trời có vẻ lạnh lẽo, ẩm ướt và hăm he. Nàng nắm cổ chiếc áo khoác lông chồn màu đỏ kéo lên kín cổ. Hầu như không có một cơn gió. Nàng nghĩ rằng nàng phải cảm ơn về điều đó. Gió có thể trở nên rất lạnh.... Nhưng khoan đã! Nếu không có gió thì tiếng rên rỉ đó xuất hiện từ đâu?

Nàng nín thở chờ đợi.

Lại có thứ tiếng đó.

Nàng ngó quanh, lắng tai nghe. Quả thực không dễ nghe bất cứ gì ngoại trừ tiếng đập thình thịch của tim nàng.

Một tiếng cựa mình.

Nàng nhìn về phía người đàn ông ngồi trên chiếc ghế bên kia lối đi. Có phải đây chỉ là mơ tưởng của nàng hay là mí mắt của Kẻ Cô Độc nhấp nháy? Nàng trườn trở lên lối đi, chạm vào cánh tay đông đờ đang chảy máu của một trong những nạn nhân. Nàng đã cẩn thận tránh chạm vào nó chỉ mới cách đây không lâu.

- Ôi, lạy Chúa, xin để cho anh ta còn - nàng khẩn thiết cầu nguyện.

Tới ghế anh ta, nàng nhìn xuống mặt anh ta. Anh ta vẫn có vẻ đang nghỉ ngơi một cách thanh thản. Hai mí mắt anh ta hoàn toàn im lìm. Không một chút nhấp nháy. Không một tiếng rên rỉ nào thốt ra từ đôi môi bị che khuất bởi bộ râu mép dày, rộng. Nàng nhìn vào ngực anh ta, nhưng anh ta mặc một chiếc áo khoác chần bông, do đó không thể nào biết được anh ta đang thở hay không.

Nàng đặt ngón tay trở dọc theo vành râu phía trên, ngay bên dưới lỗ mũi anh ta. Nàng thốt lên một tiếng kêu không lời khi nàng cảm thấy luồng không khí ấm. Ngất xỉu, nhưng chắc chắn còn sống.

- Cảm tạ Chúa, cảm tạ Chúa.

Nàng bật cười và khóc cùng một lúc. Nàng vỗ nhẹ vào má anh ta.

- Tỉnh dậy đi. Xin tỉnh dậy đi.

Anh ta rên rỉ, nhưng vẫn không mở mắt. Trục giác cho nàng hay rằng anh ta càng hồi tỉnh sớm càng tốt. Vả lại, nàng cần biết chắc anh ta không chết hay sắp chết - tối thiểu là không phải ngay tức khắc. Nàng rất cần biết rằng nàng không chỉ có một mình.

Lập luận rằng không khí lạnh có thể giúp anh ta tỉnh lại, nàng quyết định đưa anh ta ra bên ngoài máy bay. Công việc này sẽ không dễ dàng, có lẽ anh ta nặng hơn nàng tới bốn mươi lăm ký hoặc hơn nữa.

Nàng cảm thấy điều đó trong lúc nàng mở dây an toàn của anh ta và sức nặng mất cảm giác của anh ta ngã vào nàng như một bao bê tông trộn sẵn. Nàng dùng vai phải đỡ anh ta trong khi nàng trở xuống lối đi về phía chỗ hở, nửa nâng anh ta lên, nửa kéo lê anh ta theo nàng.

Cuộc hành trình hơn hai mét đó làm nàng mất trên nửa tiếng đồng hồ. Cánh tay đầm máu đặt trên chỗ dựa tay khiến họ vướng víu. Nàng phải khắc phục nỗi ghê tởm chạm vào đó, di chuyển nó sang một bên. Hai tay nàng dính máu nhầy nhụa. Nàng khóc thút thít với nỗi đau khủng khiếp, nhưng ghim chặt môi dưới đang run rẩy và tiếp tục kéo mạnh gã đàn ông dọc theo lối đi từng phân một cách vất vả, khổ sở.

Nàng bỗng có ý nghĩ rằng bất kể anh ta bị thương tích gì, nàng có thể làm cho vết thương nặng hơn bằng cách di chuyển anh ta. Nhưng nàng đã đi khá xa; giờ đây nàng không thể dừng lại. Định ra một mục tiêu và đạt tới đó có vẻ rất quan trọng, nếu không vì một lý do nào khác hơn là chứng tỏ nàng không phải bất lực. Nàng đã quyết tâm đưa anh ta ra bên ngoài, và đó là việc nàng sẽ phải làm cho dù nó giết chết nàng.

Điều đó rất có thể, nàng nghĩ mấy phút sau đó. Nàng đã di chuyển anh ra hết sức xa về phía trước. Thỉnh thoảng anh ta lại rên rỉ, nhưng anh ta vẫn không có dấu hiệu hồi tỉnh. Bỏ anh ta trong chốc lát, nàng trèo qua những cành cây thông. Toàn bộ hông bên trái của thân phi cơ gần như bị xé nát, do đó kéo anh ta qua các cành cây là cả một vấn đề. Với hai bàn tay trần, nàng cố hết sức bẻ các cành nhỏ hơn trước khi quay lại với gã đàn ông.

Nàng phải mất năm phút chỉ để quay người anh ta, như thế nàng mới có thể ôm chặt anh ta phía dưới cánh tay. Rồi, thụt lùi qua đoạn đường chật hẹp đầy những mũi nhọn mà nàng đã phát quang, nàng kéo anh ta theo sau nàng. Những lá thông chích vào mặt nàng. Vỏ cây lồm chồm làm trầy hai bàn tay nàng. Nhưng may mắn thay lớp áo quần khá dày của nàng bảo vệ cho da nàng.

Hơi thở của nàng trở nên khó khăn trong lúc nàng ráng sức. Nàng nghĩ đến việc ngừng lại để nghỉ, nhưng sợ rằng mình sẽ không bao giờ gia tăng sức lực đủ để khởi động trở lại. Giờ đây "gánh nặng" của nàng rên rỉ gần như liên tục. Nàng biết chắc hẳn anh ta đang hấp hối, nhưng nàng không thể dừng lại nếu không anh ta có thể bất tỉnh lâu hơn nữa.

Cuối cùng nàng cảm thấy lạnh trên má. Nàng chui đầu ra khỏi cành cây cuối cùng và bước ra ngoài trời. Lão đảo một vài bước về phía trước, nàng kéo gã đàn ông cho đến khi anh ta cũng lọt ra ngoài. Mệt lử đến mức không thể tin nổi, các bắp thịt của hai cánh tay nàng cũng như lưng và chân nóng bừng lên vì cố gắng quá sức, nàng ngồi phịch xuống. Đầu gã đàn ông ngã vào đùi nàng.

Chống tay lên đất và nghiêng đầu ngó lên trời, nàng giữ tư thế đó cho đến khi nàng lấy lại được hơi thở. Lần đầu tiên, trong lúc hít không khí lạnh buốt vào phổi, nàng nghĩ rằng thật là thích thú vì vẫn còn sống. Nàng cảm tạ Chúa vì nàng đã như thế. Và cũng cảm ơn cả anh ta vì đã khiến cho nàng không còn cô độc.

Nàng nhìn xuống gã đàn ông và chợt trông thấy chỗ sưng lần đầu tiên. Anh ta có một chỗ phồng lên bằng một quả trứng bên thái dương. Rõ ràng nó đã khiến anh ta bất tỉnh. Nhắc vai

anh ta lên đủ cao để rút chân nàng ra khỏi phía dưới thân hình anh ta, nàng bò quanh tới bên hông anh ta và bắt đầu cởi nút chiếc áo khoác dày cộm của anh ta. Nàng cầu nguyện sẽ không khám phá ra một vết thương chí tử. Đúng là không. Chỉ có chiếc sơ mi bằng vải len mà không một tay săn bắn tài tử nào mà lại không mặc. Không có vết máu trên đó. Từ cổ lọ của cái áo lót cho đến phần trên của đôi ủng buộc dây, nàng không sao tìm thấy một dấu hiệu chảy máu nào cả.

Buông ra một hơi thở mạnh vì nhẹ nhõm, nàng cúi xuống phía trên anh ta và vỗ nhẹ vào má anh ta một lần nữa. Nàng phỏng đoán anh ta vào khoảng bốn mươi tuổi, nhưng những năm đã đi qua trông đời anh ta không lấy gì làm thoải mái. Mái tóc hơi dài, gợn sóng của anh ta có màu nâu. Râu mép cũng thế. Nhưng râu cũng như lông mày rậm của anh ta lại có mấy chòm vàng hoe. Da anh ta rám nắng. Có nhiều mạng gân nhỏ ở khóe mắt. Miệng anh ta rộng và mỏng, môi dưới hơi dày hơn môi trên.

Gương mặt cứng cáp này không có vẻ là của kẻ quen ngồi trong văn phòng, anh ta đã trải qua một thời gian dài ngoài trời. Đó là một gương mặt dễ thương, nếu không phải là đẹp trai một cách cổ điển. Nó mang một vẻ rắn rỏi, một vẻ khó gần gũi và nàng có cảm giác chính con người anh ta cũng vậy.

Nàng lo lắng tự hỏi anh ta sẽ nghĩ gì khi anh ta hồi tỉnh và nhận thấy chỉ còn lại một mình cùng với nàng trong vùng đất hoang dã, nàng đã không phải chờ đợi lâu để khám phá ra. Một lát sau, mí mắt anh ta nhấp nháy, rồi mở ra.

Đôi mắt xám sẫm đá như bầu trời phía trên cao chăm chú nhìn nàng. Chúng nhắm lại rồi lại mở ra. Nàng muốn nói, nhưng sự hoang mang sợ hãi giữ nàng lại. Từ đầu tiên phát ra từ đôi môi anh ta nghe hết sức thô lỗ đó là do cơn đau đón của anh ta. Anh ta lại nhắm mắt và mấy giây sau đó mới mở ra.

Rồi anh ta hỏi:

- Chúng ta rớt máy bay à?

Nàng gật đầu, và anh ta hỏi tiếp:

- Bao lâu rồi?

- Tôi không biết rõ. Có lẽ là một giờ.

Rằng nàng khua lập cập. Không phải vì trời lạnh, thế thì chắc hẳn vì sợ. Sợ anh ta à? Vì sao?

Rên rĩ vì đau đón, anh ta úp một bàn tay lên chỗ sưng bên đầu và chống tay kia để ngồi dậy. Nàng xích sang một bên để cho anh ta có thể ngồi thẳng người.

- Những người khác ra sao rồi?

- Tất cả đều đã chết.

Anh ta cố đứng lên trên một đầu gối và lảo đảo như bị chóng mặt. Theo phản xạ tự nhiên nàng đưa một bàn tay ra để giúp đỡ anh ta nhưng anh ta đã gạt đi.

- Cô chắc chắn chứ?

- Chắc chắn họ đã chết? Đúng thế. Tôi muốn nói tôi nghĩ vậy.

Anh ta quay đầu và nhìn chăm chăm vào nàng với vẻ hiểm ác.

- Cô đã kiểm tra mạch của họ chưa?

Nàng chột đời ý về đôi mắt anh ta. Chúng không giống như bầu trời một chút nào. Chúng lạnh lẽo hơn và hắc ám hơn nhiều.

- Không, tôi chưa kiểm tra, - nàng thừa nhận với vẻ hối tiếc.

Anh ta nhìn sững nàng một cách khinh thường trong mấy giây, rồi với một sự chật vật hết sức, đứng thẳng người lên. Sử dụng thân cây phía sau làm chỗ dựa, anh ta cố gắng giữ thẳng bằng.

- Anh ... anh cảm thấy như thế nào?

- Như sắp sửa nôn.

Rõ ràng anh ta thích nói thẳng ra.

- Có lẽ anh nên nằm trở xuống.

- Chắc phải thế thôi.

- Vậy à?

Vẫn kê đầu trên một bàn tay, anh ta ngẩng lên và nhìn nàng.

- Cô có tình nguyện đi vào đó và kiểm tra mạch của họ?

Anh ta chột trông thấy hai má nàng tái mét và mím một nụ cười chế giễu:

- Tôi chỉ nghĩ thế thôi.

- Không phải chính tôi đã đưa anh ra hay sao?

- Phải, - anh ta nói một cách lạnh nhạt, - chính cô đã đưa tôi ra.

Nàng không trông đợi anh ta hôn tay nàng vì đã cứu sống anh ta, nhưng một tiếng cảm ơn đơn giản cũng là tốt lắm rồi.

- Anh là một con người vô ơn...

- Bỏ đi. - Anh ta nói.

Nàng quan sát anh ta cố bật ra khỏi thân cây và vừa loạng choạng về phía chiếc phi cơ đã bị phá hủy vừa xô các cành cây qua một bên với sức mạnh nhiều hơn nàng có thể tích lũy trong một tháng.

Ngã quỵ lên mặt đất sình lầy, kê đầu lên hai đầu gối, nàng chỉ muốn khóc. Nàng có thể nghe anh ta di chuyển vào trong buồng hành khách - khi nàng ngẩng đầu lên và nhìn, nàng trông thấy anh ta qua khung kính chắn gió đã bị bay tằm kính của buồng phi công. Anh ta đang di chuyển một cách dửng dưng, hai bàn tay rà trên tử thi của hai viên phi công.

Nhiều phút sau, anh ta quay lại qua các thân cây đổ.

- Cô nói đúng. Tất cả đều đã chết.

Anh ta trông đợi nàng phản ứng như thế nào? Anh ta thả một cái hộp sơ cứu màu trắng trên mặt đất và quỳ xuống bên cạnh rồi lấy ra một lọ aspirin và ném ba viên vào cổ rồi nuốt chửng.

- Đến đây! - Anh ta ra lệnh cho nàng một cách thô lỗ.

Nàng chạy nhanh về phía trước và anh ta đưa cho nàng một cây đèn pin.

- Cô hãy chiếu thẳng vào mắt tôi, lần lượt từng bên, và nói với tôi điều gì xảy ra.

Nàng bật đèn lên. Mắt kính phía trên bóng đèn đã bị vỡ, nhưng nó vẫn còn hoạt động. Nàng chiếu đèn vào con mắt bên phải của anh ta, rồi con mắt bên trái.

- Con người thu nhỏ lại.

Anh ta lấy cây đèn khỏi tay nàng và tắt đi.

- Tốt. Không chấn thương. Chỉ là một cơn đau đầu tồi tệ. Cô khỏe chứ?

- Tôi nghĩ vậy.

Anh ta nhìn nàng với vẻ ngờ vực, nhưng lại gật đầu.

- Tên tôi là Rusty Carlson - nàng nói một cách lễ độ.

Anh ta bật ra một tiếng cười ngắn. Đôi mắt anh ta di chuyển lên để nhìn vào mái tóc nàng.

- Rusty hả?

- Vâng, Rusty, nàng cúi kính trả lời.

Tượng hình đấy.

Gã đàn ông có thái độ của một con heo.

- Anh có tên chứ?

- Phải. Tôi có tên chứ. Cooper Landry. Nhưng đây không phải là một buổi chiêu đãi ngoài trời vì thế cô hãy tha thứ cho tôi nếu không ngả mũ và nói : "Vui mừng được gặp cô".

Đối với hai người còn sống sót duy nhất trong một vụ rớt máy bay, họ đã có một khởi đầu không ra gì. Ngay lúc này Rusty muốn được vô về, trấn an rằng nàng đã còn sống và sẽ tiếp tục sống. Tất cả những gì anh ta đem lại cho nàng chỉ là sự khinh miệt không có lý do xác đáng.

- Anh sao vậy? - nàng tức giận hỏi - anh hành động như thế vụ rớt máy bay là lỗi của tôi.

- Có lẽ đúng thế đấy.

Nàng há hốc miệng một cách khó tin.

- Cái gì? Tôi đâu có chịu trách nhiệm về cơn bão.

- Không. Nhưng nếu cô không kéo dài buổi chia tay lâm ly đầy nước mắt với lão già dê đó, có lẽ

chúng ta đã tránh được nó. Chuyện gì đã khiến cô ra đi trước lão ta - đôi tình nhân đã có một cuộc cãi vã vật chứ gì?

- Không liên quan gì đến anh, - nàng nói qua kẽ răng, hai hàm răng đã được chỉnh ngay ngắn đến mức tuyệt mỹ bởi một bác sĩ nha khoa thuộc loại đắt giá.

Về mặt anh ta không hề thay đổi.

- Và cô không liên can gì đến việc ở một nơi như thế này...

Anh ta nhìn nàng từ đầu tới chân trong lúc nói tiếp:

- Với loại đàn bà như cô.

- Loại đàn bà gì?

- Thôi đi. Chỉ cần nói rằng tôi sẽ dễ chịu hơn nếu không có cô.

Nói đoạn, rút một con dao sẵn ra khỏi chiếc bao da gắn ở thắt lưng. Rusty tự hỏi phải chăng anh ta sắp sửa cắt cổ nàng với con dao đó và tự mình loại bỏ sự phiền phức do nàng gây ra. Thay vì vậy, anh ta quay đi và bắt đầu chặt những cành cây nhỏ hơn, dọn một lối đi để có thể tới được thân máy bay dễ dàng hơn.

- Anh định làm gì thế?

- Tôi phải đưa họ ra.

- Những ... những người khác? Tại sao?

- Trừ phi cô muốn làm bạn cùng phòng với họ.

- Anh định chôn họ sao?

- Đúng là tôi có ý đó. Cô có ý gì hay hơn à?

Không, lẽ tất nhiên nàng không có, vì vậy nàng không nói gì. Cooper Landry phát quang cho đến khi chỉ còn lại những cành cây lớn. Họ đã có thể đi lại dễ dàng hơn.

Rusty muốn tỏ ra hữu dụng bằng cách kéo các cành cây sang một bên trong lúc anh ta chặt chúng, rồi hỏi:

- Chúng ta ở lại đây sao?

- Lúc này thì đành phải thế.

Sau khi dọn một lối đi thuộc loại tồi, anh ta bước vào thân máy bay và ra dấu cho nàng bước tới rồi nói:

- Cô nắm lấy đôi ủng của anh ta, được chứ?

Nàng nhìn xuống đôi ủng của người chết. Nàng không thể làm việc này. Không có gì trong cuộc đời nàng chuẩn bị cho việc này. Anh ta không thể trông đợi nàng làm một việc kỳ cục như vậy.

Nhưng liếc mắt lên nhìn anh ta và bắt gặp đôi mắt xám có thể xiêu lòng đó, nàng biết rằng anh

ta đang trông đợi nàng làm việc này và trông đợi nàng làm mà không tranh cãi.

Họ đưa từng tử thi một ra khỏi máy bay. Anh ta làm phần lớn công việc; Rusty giúp khi anh ta yêu cầu. Cách duy nhất nàng có thể làm được việc này là cố giữ cho tâm trí không nghĩ đến việc ghê rợn. Nàng đã mất mẹ khi nàng chưa đầy hai mươi tuổi. Cách đây hai năm anh nàng lại chết. Nhưng trong cả hai trường hợp, nàng đã chứng kiến cảnh họ được tắm liệm trong một chiếc áo quan lót vải xatanh... với ánh sáng êm dịu, tiếng đàn organ và hoa.

Cái chết có vẻ hão huyền. Ngay cả tử thi của mẹ và anh nàng cũng không có thực đối với nàng, ngoại trừ các mô hình của những người nàng yêu mến, các manơcanh mà người phụ trách việc ma chay tạo nên theo hình ảnh của họ.

Các tử thi này thì có thực.

Nàng thi hành một cách máy móc những lời yêu cầu cộc lốc mà gã Cooper Landry này thốt ra bằng một giọng không một chút cảm tình. Chắc hẳn anh ta là một người máy, nàng quả quyết như thế. Anh ta không bộc lộ cảm xúc nào trong lúc anh ta kéo các tử thi đến cái huyết chung mà anh đã đào được bằng cách sử dụng con dao của anh ta và một cái rìu nhỏ anh ta đã tìm thấy trong hộp dụng cụ bên dưới cái ghế của viên phi công. Anh ta chất đá lên trên cái huyết cạn sau khi đã xong việc.

- Chúng ta không nói gì cả hay sao?

Rusty chăm chú nhìn xuống đồng đá hoang sơ không có màu sắc, được đặt lên đây để bảo vệ các tử thi khỏi bọn thu ăn xác thối.

- Nói gì à? Chẳng hạn?

- Chẳng hạn một câu trong Kinh thánh. Một lời cầu nguyện.

Anh ta lơ đãng nhún vai trong lúc lau chùi lưỡi dao.

- Tôi không biết một câu nào trong Kinh thánh cả. Còn những lời cầu nguyện của tôi thì đã không còn cách đây một thời gian dài.

Quay lưng về phía nắm mồ, anh ta giậm chân trở về phía máy bay.

Rusty lăm bắm một lời cầu nguyện vội vã trước khi quay người đi theo anh ta. Hơn bất cứ cái gì, nàng sợ bị bỏ lại một mình một lần nữa. Nếu nàng để anh ta lọt qua khỏi mắt nàng, rất có thể anh ta bỏ trốn.

Tuy nhiên, điều đó không có gì chắc chắn. Tối thiểu ngay lúc này. Anh ta đang choáng váng vì mệt mỏi và sắp sửa ngất xỉu.

- Tại sao anh không nằm xuống nghỉ ngơi? - nàng đề nghị.

Sức lực đã rời bỏ nàng từ lâu. Lúc này nàng chỉ chạy được nhờ adrenaline

- Bởi vì đêm đang xuống nhanh, - anh ta nói. - Chúng ta phải dời mấy chiếc ghế máy bay, như thế chúng ta sẽ có chỗ để nằm đuổi người ra trên đó. Nếu không rất có thể cô sẽ phải trải qua một đêm ngoài trời lần đầu tiên trong đời cô.

Anh ta nói câu cuối cùng đó với vẻ mỉa mai trước khi trở vào máy bay. Một lúc sau. Rusty nghe anh ta chửi thề một cách độc địa. Anh ta đi ra, cặp lông mày nhú lại với vẻ mặt cau kỉnh đầy

hung hãn.

- Chuyện gì thế?

Anh ta đưa bàn tay lên trước mặt nàng. Nó ướt đầm.

- Xăng, anh ta nói.

- Xăng?

- Xăng rất dễ cháy, - anh ta nói, sốt ruột vì sự ngu dốt của nàng. - Chúng ta không thể ở trong đó. Chỉ một tia lửa là chúng ta sẽ bị thổi qua Trung Quốc.

- Thế thì không được nhóm lửa.

Anh ta nhìn nàng trừng trừng.

- Ngay sau khi trời tối, cô sẽ muốn một ngọn lửa, - anh ta nói một cách khinh miệt. - Vả lại, bất cứ một thứ gì cũng sẽ tạo nên một tia lửa. Chỉ một miếng kim loại cũng có thể quẹt vào nhau và thế là chúng ta tiêu tùng.

- Chúng ta làm gì bây giờ?

- Lấy cái gì có thể lấy và bỏ đi.

- Tôi nghĩ tốt nhất chúng ta nên ở bên cạnh máy bay. Tôi từng nghe hoặc đọc điều đó. Các đoàn tìm kiếm sẽ cố phát hiện chiếc máy bay bị nạn. Làm sao họ có thể tìm thấy chúng ta nếu chúng ta rời khỏi khu vực máy bay rơi?

Anh ta vẩy đầu lên với vẻ ngạo mạn.

- Cô muốn ở lại à? Tốt lắm, cô cứ ở lại. Tôi sẽ đi. Nhưng tốt hơn tôi báo cho cô biết tôi không nghĩ có nước ở gần đây. Việc đầu tiên tôi sẽ làm sáng hôm sau là tìm nước.

Thái độ biết mọi thứ của anh ta thật là không thể chịu đựng nổi.

- Làm sao anh ta biết là không có nước?

- Không có dấu vết thú ở quanh đây. Tôi nghĩ rằng cô có thể sống sót bằng nước mưa trong thời gian còn có mưa, nhưng ai mà biết được mưa sẽ kéo dài bao lâu.

Lúc nào và làm sao anh ta đã nhận thấy được là không có dấu vết thú ở quanh đây. Thậm chí nàng đã không nghĩ đến việc nhìn xem. Quả thực, không có nước còn đáng sợ hơn là phải đối đầu với dã thú. Tìm kiếm nước? Làm cách nào đây? Dã thú? Nàng sẽ tự vệ bằng cách nào nếu bị một con thú tấn công?

Nàng sẽ chết nếu không có anh ta. Đó là kết luận khó chịu sau mấy phút cân nhắc kỹ. Nàng không có sự lựa chọn nào khác ngoại trừ chấp nhận bất cứ phương cách sống còn nào mà anh ta biết và vui mừng vì anh ta có mặt ở đây để thực hiện các phương cách đó.

Che dấu sự ngượng ngùng, nàng nói:

- Được rồi, tôi sẽ đi với anh.

Anh ta thậm chí không liếc mắt lên hoặc tỏ vẻ đồng ý với nàng. Nàng không còn cách gì biết được anh ta vui vẻ hay khó chịu vì quyết định của nàng. Theo vẻ ngoài, anh ta là một con người vô tình. Anh ta đã chất thành một đống những vật anh ta thu nhặt từ cảnh đổ nát. Nhất quyết không để cho bị bỏ quên, Rusty quỳ xuống bên cạnh anh ta/

- Tôi có thể làm gì cho anh?

Anh ta hất đầu về phía khoang hành lý của chiếc máy bay.

- Cô hãy xem xét kỹ hành lý của tất cả mọi người. Cứ lấy bất cứ thứ gì có thể hữu ích sau này.

Anh ta đưa cho nàng mấy chìa khóa vali nhỏ xíu, mà hiển nhiên anh ta đã lấy từ các tủ thi trước khi chôn.

Nàng cảnh giác liếc qua các vali - Một số đã bung ra do hậu quả của vụ rớt máy bay. Đồ dùng cá nhân của những người lâm nạn nằm vung vãi trên mặt đất ẩm ướt.

- Như thế không phải là... xâm phạm đời tư của họ hay sao? Gia đình họ có thể tức giận...

Anh ta xoay người lại đột ngột đến nỗi nàng suýt ngã ngửa ra phía sau.

- Cô có chịu trưởng thành lên và nhìn thẳng vào thực tế hay không? - Anh ta vừa nói vừa nắm lấy vai nàng và lay mạnh. - Cô hãy nhìn quanh. Cô có biết khả năng chúng ta thoát khỏi đây mà vẫn còn sống? Tôi sẽ cho cô hay: Không có đâu. Nhưng trước khi tôi nằm xuống, tôi sẽ chiến đấu hết sức để vẫn còn sống. Đó là thói quen của tôi. Mặt anh ta dịch tới gần mặt nàng hơn.

- Đây không phải là một nữ hướng đạo sinh đang đi du ngoạn đã thất bại mà là chuyện sống còn, thừa cô nương. Không cần phải giữ phép tắc xã giao. Nếu cô muốn đi theo tôi, cô sẽ phải làm những gì tôi bảo cô làm, khi tôi bảo cô làm. Hiểu chưa? Và sẽ không mất thời giờ cho chuyện tình cảm. Cô không nên lãng phí nước mắt cho những kẻ không thành đạt. Họ đã không còn nữa và chúng ta không thể làm bất cứ điều gì cho họ. Bây giờ cô hãy bắt đầu làm việc tôi đã bảo cô làm.

Anh ta xô nàng ra xa và khởi sự thu lượm những tấm da thú mà đám thợ săn định đem về nhà làm vật kỷ niệm. Phần lớn là tuần lộc, nhưng cũng có sói trắng, hải ly, và một con chồn nhỏ.

Kìm giữ những giọt nước mắt xấu hổ cay đắng và nỗi đau buồn chùng chất. Rusty cúi xuống những chiếc vali và bắt đầu chọn lựa qua những món đựng bên trong như nàng đã được chỉ dẫn. Nàng muốn đâm mạnh vào anh ta. Nàng muốn ngã gục xuống và khóc thật to. Nhưng nàng không muốn cho anh ta hài lòng vì trông thấy nàng như vậy. Nàng cũng sẽ không để cho anh vin vào bất cứ lý do nào để bỏ rơi nàng, có lẽ anh ta sẽ nắm lấy một lý do nhỏ bé nhất.

Nửa giờ sau nàng mang các món tìm được và bỏ thêm vào đống đồ anh ta đã gom được. Rõ ràng anh ta vừa ý với sự lựa chọn của nàng, kể cả hai chai rượu mạnh. Nàng không thể phân biệt qua mùi vị, nhưng Cooper không cầu kỳ. Anh ta có vẻ thích thú với ly rượu anh ta vừa rót từ một trong hai chai. Nàng quan sát hầu cổ của anh ta trôi lên trượt xuống trong lúc anh ta nuốt. Anh ta có một cái cổ mạnh khỏe, và một quai hàm vuông vức chắc nịch. Điển hình, nàng bực tức nghĩ, kẻ gần bướng.

Anh ta đóng nắp chai rượu lại và liệng xuống cùng với diêm, một bộ kim chỉ kiểu du lịch, và một số áo quần mà nàng đã lấy thêm. Anh ta không nhận xét nàng đã làm tốt như thế nào. Thay vì vậy anh ta hất đầu về phía chiếc vali nhỏ nàng đang cầm.

- Cái gì thế?

- Cái này của tôi.

- Đó không phải là điều tôi hỏi.

Anh ta giật mạnh chiếc vali khỏi tay nàng và mở ra. Hai bàn tay to lớn của anh ta xâm phạm chồng đồ lót, áo khoác bằng lụa màu nhạt xếp ngay ngắn của nàng. Anh ta kéo một đôi xà cạp qua vòng tròn của anh ta tạo ra với ngón tay trở và ngón cái. Cặp mắt xám của anh ta bắt gặp mắt nàng và hỏi:

- Lụa à?

Nàng lạnh lùng nhìn lại anh ta, không trả lời. Anh ta cười toe toét một cách thực sự đê tiện, ám chỉ những điều mà thậm chí nàng không muốn phỏng đoán.

- Rất đẹp.

Rồi cái cười toe toét của anh ta biến mất bên dưới bộ râu mép và anh ta ném món đồ lót đó vào nàng.

- Cô hãy lấy một quần liền tất. Một đôi tất. Một cái mũ. Một cặp găng tay. Cái áo choàng này, - anh ta vừa nói vừa vút thêm một cái áo khoác trượt tuyết lên trên các loại áo quần khác anh ta đã chọn - thêm một quần cụt. Một cặp áo thun.

Anh ta mở cái túi du lịch có dây kéo lót vải nhựa mà nàng dùng để đựng đồ mỹ phẩm và trang điểm.

- Tôi cần tất cả những thứ đó, - nàng vội nói.

- Nơi chúng ta sẽ đến cô không cần đâu.

Anh ta lục soát các thứ mỹ phẩm, thản nhiên ném cả một gia tài kem làm tôn sắc đẹp cùng với kem lót vào đám lá mục ướt, và nói tiếp:

- Một cái lược, kem đánh răng và bàn chải răng, xà phòng. Thế đấy. Và chỉ vì tôi có lòng nhân từ.

Rồi anh ta đưa cho nàng một hộp băng vệ sinh.

Nàng giật nó ra khỏi tay anh ta và nhét trở vào túi mỹ phẩm của nàng cùng với ít món khác anh ta đã cho phép nàng lấy.

Anh ta lại cười toe toét. Sự tương phản của hàm răng trắng và bộ râu mép rộng khiến anh ta có vẻ hết sức tinh quái.

- Cô không nghĩ tôi đúng là một tên chó đẻ chứ? Cô quá lịch sự nên không thể nói thế.

- Không, tôi đâu có lịch sự, - nàng nói, đôi mắt màu nâu lóe lên như bốc lửa. - Tôi nghĩ anh đúng là một tên chó đẻ.

Nụ cười của anh ta chỉ thêm rõ nét.

- Mọi việc thường vẫn trước xấu sau tốt, - anh ta vừa nói vừa đứng lên, bồn chồn liếc nhìn bầu trời đang tối sầm lại. - Nào, chúng ta nên đi thì tốt hơn.

Ngay lúc đó anh ta quay lưng lại. Rusty chuôi một cây sơn bóng không màu, một chai dầu gội đầu và một lưỡi dao cạo vào trong túi xách. Anh ta có thể không cần cạo râu trước khi họ tới được thế giới văn minh, nhưng nàng chắc chắn mình sẽ cần.

Nàng giật mình với vẻ phạm tội khi anh ta quay người lại, vừa hỏi nàng vừa cầm một khẩu súng sẵn lên tay.

- Cô có biết cách bắn một trong những thứ này?

Rusty lắc đầu. Chỉ mới hôm qua nàng đã trông thấy một con cừu đực bị ngã gục với một khẩu súng như thế này. Đó là một ký ức khó chịu. Thay vì tán tụng sự giết chóc, nàng dành cảm tình cho con vật bị giết.

- Tôi vẫn sợ cái này, - Cooper lẩm bẩm - Nhưng dù sao đi nữa cô có thể mang theo.

Anh ta đeo khẩu súng nặng lên vai nàng và đặt một khẩu khác, có lẽ dành cho anh ta trên vai mình. Anh ta nhét một khẩu súng lục có vẻ khủng khiếp vào thắt lưng. Bắt gặp cái nhìn nhanh đầy cảnh giác của nàng anh ta nói:

- Đây là một khẩu súng báo hiệu. Tôi đã tìm thấy nó trong buồng lái. Cô hãy đóng tai lên nghe tiếng máy bay tìm kiếm.

Bằng cách may bít cổ một chiếc áo len với một sợi dây giày, anh ta đã chế tạo thành một cái ba lô. Anh ta buộc nó quanh cổ nàng bằng hai tay áo.

- Được lắm, anh ta vừa nói vừa kiểm tra nàng một cách qua loa, chúng ta đi.

Rusty đưa mắt buồn rầu lo lắng nhìn một lần cuối cảnh tượng đổ nát của chiếc phi cơ, rồi nhanh bước đi theo anh ta. Cái lưng rộng của anh ta là một mục tiêu dễ nhắm. Nàng nhận thấy rằng chỉ cần hướng thẳng mắt vào điểm giữa hai bả vai của anh ta, nàng đã có thể chìm vào mơ mộng và đẩy lùi ký ức về những xác chết mà họ bỏ đã lại sau lưng. Nàng muốn chìm vào cõi quên lãng.

Nàng bước một cách nặng nhọc, mất dần sức lực theo từng bước. Sức mạnh của nàng dường như đang rỉ ra khỏi người nàng nhanh chóng một cách đáng sợ. Nàng không biết họ đã đi bao xa, nhưng chắc chắn là chưa xa lắm khi nàng dường như không thể đặt một chân trước chân kia. Hai chân nàng run lên vì mệt mỏi. Nàng không còn có thể xô các cành cây qua một bên mà để mặc cho chúng quật vào người nàng.

Hình ảnh của Cooper chợt trở nên mờ, rồi bắt đầu chập chờn phía trước nàng như một bóng ma. Tất cả cây cối hình như có vòi chỉ chực chụp lấy áo quần nàng, giựt tóc nàng, kẹp vào mắt cá chân nàng, cản trở nàng bằng mọi cách. Vừa đi chệch choạng, nàng vừa nhìn xuống đất và kinh ngạc trông thấy nó đang ulla lên mặt nàng. Kỳ lạ quá, nàng nghĩ.

Theo bản năng, nàng tóm lấy cành cây gần nhất để cho khỏi té và yếu ớt gọi:

- Coo....Cooper.

Nàng ngã nhào xuống đất, nhưng thật là nhẹ nhõm như được ban phước khi nằm trên mặt đất mát mẻ cho dù nó ẩm thấp và sũng nước. Lá cây như một miếng đệm áp lên má nàng. Thú vị biết bao nếu nàng được nhắm mắt lại.

Cooper lẩm bẩm một câu chửi thề trong lúc anh vặn người gỡ ba lô và để cho dây đeo của khẩu súng trường tuột xuống cánh tay. Một cách thô bạo, anh ta lật ngửa nàng ra và dùng ngón tay

cái nạy mí mắt nàng ra. Nàng nhìn lên anh ta, không hề nghĩ mặt nàng tái xanh như đã chết. Ngay cả đôi môi nàng cũng xám xịt như mây trời.

- Tôi xin lỗi đã làm anh chậm bước.

Nàng ngạc nhiên một cách mơ hồ rằng giọng nói của nàng có vẻ hết sức yếu ớt. Nàng có thể cảm thấy môi nàng mấp máy, nhưng nàng không chắc chắn mình đã nói thật to. Bắt buộc phải xin lỗi vì đã giữ anh ta lại và nói chung là một kẻ gây phiền hà.

- Tôi cần phải nghỉ ngơi chỉ chừng một phút thôi.

- Vậy hả, được mà, Rusty. Cô cứ việc nghỉ.

Anh ta chợt nhìn chăm chú vào cái cổ lông cừu của chiếc áo khoác nàng đang mặc và nói tiếp:

- Cô có bị thương ở đâu không?

- Bị thương? Không. Tại sao?

- Không có gì.

Anh ta vạch áo khoác của nàng ra và thọc tay vào bên trong. Anh ta luồn tay vào bên dưới chiếc áo len của nàng và bắt đầu cẩn thận áp các ngón tay lên bụng nàng. Như thế này có đúng đắn không? Nàng bối rối nghĩ, trong lúc anh ta lại nói:

- Có lẽ cô đang chảy máu ở đâu đó mà cô không biết.

Lời nói của anh ta cốt để làm rõ mọi chuyện.

- Ở bên trong?

Hoảng hồn, nàng cố ngồi dậy.

- Tôi không biết. Tôi không ... Khoan đã!

Với cả hai bàn tay, anh ta nhanh nhẹn lật cái áo khoác dài của nàng trở lại. Hơi thở của anh ta rít qua hàm răng. Rusty chống cùi tay để xem điều gì đã khiến cho anh ta cau mày dữ tợn như vậy.

Ống quần bên phải của nàng ướt đẫm máu đỏ tươi. Máu thấm vào cả chiếc tất len và chảy trong chiếc giày ống bằng da của nàng.

- Cô bị thương vào lúc nào? - anh ta hỏi với đôi mắt sắc như dao nhìn vào mắt nàng. Chuyện gì đã xảy ra ?

Mất tinh thần, nàng nhìn Cooper và lắc đầu không nói gì.

- Tại sao cô không nói cho tôi biết cô bị thương?

- Tôi không biết - nàng yếu ớt nói.

Anh ta rút con dao ra khỏi bao. Lôi cái quần đẫm máu lên, anh ta luồn con dao vào bên trong nếp gấp và giật mạnh lưỡi dao lên. Với một động tác đứng tim, con dao cắt ống quần theo một đường thẳng bằng từ hai ống quần cho tới mép có dây thun quần lót của nàng. Bàng hoàng và

sợ hãi, nàng chỉ biết há miệng ra để thở.

Cooper nhìn chăm chăm vào chân nàng, thở ra một hơi dài bối rối:

- Quỷ tha ma bắt!

Đầu Rusty bắt đầu kêu vo vo. Nàng cảm thấy buồn nôn. Tai nàng đau âm ỉ và cổ họng nóng như lửa. Mỗi một sợi tóc trên đầu nàng đều gây nên một cảm giác khó chịu. Các phần thịt của các ngón tay và nhón chân của nàng đều nóng ran. Nàng đã có lần ngất xỉu ngay sau khi có những triệu chứng như thế này.

Nhưng, khi thật, nàng phải lăn đùng ra tại đây sao? Ngay trước mắt anh ta?

- Thoải mái nào, thoải mái nào, - anh ta vừa nói vừa nắm chặt vai nàng và dìu nàng nằm xuống đất.

- Cô không nhớ đã bị thương à?

Nàng im lặng lắc đầu và anh ta nói tiếp:

- Chắc hẳn sự việc đã xảy ra khi chúng ta bị rớt máy bay.

- Tôi đã không cảm thấy đau ồm gì cả.

- Cô đã quá khiếp đảm. Lúc này cô cảm thấy như thế nào?

Mãi đến lúc đó nàng mới dần dần cảm thấy đau.

- Không tệ lắm.

Đôi mắt của anh ta dò xét xem nàng có nói thật hay không.

- Quả thật không tệ lắm đâu, - nàng nói tiếp - Mặc dầu, tôi đã mất nhiều máu, có phải không?

- Phải, - anh ta đáp với vẻ mặt lạnh lùng trong lúc lục lọi dụng cụ sơ cứu - tôi phải chùi sạch máu để tìm xem nó chảy ra từ đâu.

Anh ta giựt cái ba lô nàng đang mang sau lưng và lựa một chiếc áo lót mềm bằng vải bông để lau máu. Nàng cảm thấy sức ép của hai bàn tay anh ta trong lúc nàng nhìn lên trời qua các cành cây. Có lẽ nàng đã vội vàng cảm tạ Chúa vì vẫn còn sống. Rất có thể nàng sẽ chảy máu đến chết trong lúc nằm trên mặt đất tại đây. Và Cooper cũng như nàng không thể làm được bất cứ điều gì. Thật ra, có lẽ anh ta sẽ vui mừng vì đã tổng khứ được nàng.

Tiếng chửi thề khê của anh ta đánh thức nàng ra khỏi những ý nghĩ miên man rùng rợn. Nàng ngóc đầu lên và nhìn xuống cái chân bị thương. Dọc theo ống chân một vết thương khá sâu chạy từ ngang phía dưới đầu gối tới ngay phía trên chiếc tất của nàng. Nàng có thể trông thấy thịt, cơ bắp. Thật là kinh hãi. Nàng khóc thút thít.

- Cô nằm xuống đi.

Một cách yếu ớt, Rusty thi hành mệnh lệnh.

- Làm sao tôi bị thương mà không hay biết gì?

- Có lẽ da rách như vỏ cà chua ngay lúc may bay rớt xuống đất.

- Anh có thể làm gì không?

- Chùi nó với peroxide.

Anh ta mở cái chai nhựa mà anh ta đã tìm thấy trong số dụng cụ sơ cứu và nhúng tay áo thun vào thuốc.

- Đau không anh?

- Có lẽ.

Không chú ý tới cặp mắt sợ hãi đầy nước mắt của nàng, anh ta chấm nhẹ vào vết thương. Rusty cắn răng vào môi dưới để cho khỏi kêu to lên, nhưng gương mặt nàng nhắm nhúm lại vì đau đớn. Thật ra, ý nghĩ peroxide sủi bọt trong vết thương cũng tồi tệ không khác chính sự đau đớn.

- Cô hãy thở bằng miện nếu cô cảm thấy buồn nôn - anh ta nói với giọng mất tinh thần. - Tôi gần như xong việc rồi.

Nàng nhắm nghiền mắt lại và không mở ra cho đến khi nàng nghe tiếng xé vải. Anh ta đang xé một chiếc áo thun khác thành nhiều dải nhỏ. Từng dải một anh ta quấn quanh bắp chân nàng, buộc chặt ống chân nàng.

- Bây giờ phải làm một việc này - anh ta nói như với anh ta hơn là với nàng, rồi nhặt con dao lên, anh ta tiếp. - Nâng hông lên.

Nàng nghe lời, tránh mắt anh ta. Anh ta cắt ống quần của nàng quanh phía trên đùi. Hai bàn tay của anh ta làm việc bên dưới rồi giữa hai đùi của nàng. Các khớp đốt ngón tay chai cứng của anh ta chạm vào làn da mềm, ấm của nàng, nhưng nàng không có một cảm giác ngượng ngùng nào.

- Chắc chắn cô không thể bước đi được.

- Tôi có thể mà! - Rusty cuối cùng khẳng định.

Nàng lo sợ anh ta sẽ bỏ nàng mà đi. Anh ta đang đứng phía trên nàng, hai chân dang rộng ra, mắt nhìn quanh. Lông mày anh ta tua tủa và bên dưới bộ râu mép nàng có thể biết rằng anh ta đang cố hết sức xem xét kỹ tình thế hiện tại.

Phải chăng anh ta đang cân nhắc các cách lựa chọn? Có quyết định bỏ rơi nàng hay không? Hay là không chừng anh ta đang nghĩ đến việc giết chết nàng một cách nhanh chóng và nhân từ thay vì bỏ mặc cho nàng chết vì vết thương của nàng.

Cuối cùng anh ta cúi xuống, xốc nách nàng, nâng nàng ngồi dậy.

- Cô hãy cởi chiếc áo khoác ra và mặc chiếc áo véc trượt tuyết vào.

Không một lời tranh cãi, nàng để cho chiếc áo khoác lông thú tuột khỏi vai. Sử dụng cái rìu nhỏ anh ta đã mang theo, Cooper đốn ba cây con và tuốt sạch cành. Rusty im lặng quan sát trong lúc anh ta ghép chúng thành một chữ H, với gạch ngang cao hơn bình thường. Anh ta buộc chỗ giao nhau với những kẹp bằng da thô mà anh ta đã lấy từ giày ống của những người họ đã chôn. Rồi anh ta lấy chiếc áo khoác lông thú của nàng và tròng hai tay áo lên trên đầu hai cây

cọc dài. Rusty giật nảy người khi anh ta thọc qua lớp da thú và vải lót, bằng xátanh khoét một cái lỗ ở lại chiếc áo khoác bằng lông chồn quý giá của nàng.

Anh ta liếc lên nàng.

- Chuyện gì thế?

Nàng nuốt nước bọt, nhận thức ngay anh ta đang thử thách nàng.

- Có gì đâu. Chiếc áo khoác là một quà tặng, thế thôi.

Anh ta quan sát nàng thêm mấy giây nữa trước khi khoét một lỗ tương tự ở phía bên kia. Rồi anh ta luồn hai đầu cọc còn lại qua hai lỗ đó. Sản phẩm vừa hoàn tất là một cái xe trượt thô sơ. Không một người Da Đỏ tự trọng nào thèm lấy nhưng Rusty vẫn khâm phục tài trí và sự khéo tay của anh ta. Và vô cùng nhẹ nhõm vì rõ ràng anh ta đã không có ý định bỏ rơi hoặc xử lý nàng.

Anh ta để cái xe kỳ lạ lên mặt đất. Quay lại nàng, anh ta luồn tay vào dưới gối và phía sau đầu nàng rồi nhắc nàng lên. Anh ta đặt nàng trên lớp lông chồn mềm mại, và chổng chất mấy tấm da thú chưa thuộc trên người nàng.

- Tôi chưa hề trông thấy bất cứ con thú nào có da giống như thế này - nàng vừa nói vừa lướt bàn tay lên lớp lông mịn

- Umingmak

- Anh nói gì?

- Đó là cách người Eskimo gọi bò hương. Có nghĩ là "con có râu". Đây không phải là con thú tôi đã săn được. Tôi chỉ mua lại bộ da. Đắp ấm lắm đấy.

Anh ta choàng lên quanh người nàng và ném lên trên một tấm da khác rồi nói tiếp.

- Cô có thể nằm yên ở đây và đắp kín như thế này.

Vẫn đứng tại chỗ, anh ta chùi mồ hôi trên lông mày bằng mu bàn tay. Anh ta chột nháy mắt khi chạm tay vào cục u trên thái dương. Rusty chắc sẽ phải nằm liệt giường trong một tuần nếu nàng bị một cú như thế. Vết thương đó có thể giết chết anh ta.

- Cám ơn anh, Cooper - nàng dịu dàng nói.

Anh ta liền đánh mặt lại, liếc xuống nàng, gạt nhanh đầu, rồi quay đi và bắt đầu gom lại các dụng cụ thể thao của họ. Anh ta ném cả hai cái ba lô lên đùi nàng, cùng với hai khẩu súng trường.

- Cô cũng nhớ lưu ý kỹ mấy cái này nhé?

- Chúng ta sẽ đi đâu?

- Về hướng đông nam - anh ta vẫn tắt trả lời.

- Tại sao?

- Sớm hay muộn, chúng ta sẽ gặp một tiền đồn của văn minh.

- Ôi, - nàng thốt lên, kinh sợ cử động, thấy trước cuộc hành trình sẽ không phải là một cuộc dạo chơi bằng xe của một người khác. - Anh cho tôi một viên aspirin?

Anh ta lấy từ trong túi ao ra một lọ nhựa và lắc cho rơi ra hai viên aspirin vào bàn tay nàng.

- Tôi không thể uống không có nước.

Anh ta kêu lên một tiếng nhạo báng với vẻ sốt ruột rồi nói:

- Hoặc uống không hoặc với brAndy

- BrAndy cũng được.

Anh ta đưa cho nàng một cái chai dẹt, quan sát nàng thật kỹ, nàng mạnh dạn kê miệng chai lên môi và nốc một ngụm lớn để tống hai viên aspirin xuống cổ. Nàng nghẹn thở và kêu lên khà khà. Nước mắt trào ra, nhưng với vẻ chững chạc và trầm tĩnh nàng trả lại cái chai cho anh ta.

- Cảm ơn anh.

Đôi môi mỏng của anh ta mím lại như muốn mỉm cười.

- Có lẽ cô chưa có kinh nghiệm, nhưng cô gan dạ đấy, cô nương.

Và nàng nghĩ đó gần như một lời khen ngợi đầu tiên Cooper Landry dành cho nàng. Anh ta giữ chặt hai đầu khúc cây dưới cánh tay và di chuyển về phía trước, kéo chiếc xe trượt theo sau anh ta. Chỉ sau khi qua được mấy mét với hai hàm răng khua vào nhau và móng chắc bị bầm tím, Rusty đã nhận thức rằng thả nàng đi bộ còn đỡ khổ hơn nằm trên xe trượt này rất nhiều. Nàng bắt buộc phải hết sức tập trung chỉ để cho khỏi bị trượt khỏi chiếc xe. Móng nàng chắc sẽ đầy những vết bầm thâm tím - vết tích của từng viên đá gập phải trên mỗi bước đi ghê rợn suốt con đường. Thậm chí nàng không dám nghĩ đến lớp vải lót bằng xatanh trên cái áo khoác của nàng đang bị xé rách tả tơi vì những mảnh vụn của rừng cây ở khắp mọi nơi trên đất gồ ghề.

Trời mỗi lúc một tối hơn và lạnh hơn. Tuyết bắt đầu rơi - những hạt tuyết không lớn hơn hạt muối. Cái chân bị thương của nàng bắt đầu đau, nhưng nàng sẽ cắn lưỡi ra làm hai trước khi cất tiếng kêu ca. Nàng có thể nghe hơi thở khó nhọc của Cooper. Anh ta đang trải qua một thời gian không dễ dàng chút nào. Nếu không phải vì nàng, anh ta có thể vượt qua ba lần đường trong cùng một thời gian.

Bóng tối bao trùm một cách đột ngột, khiến cho họ cảm thấy nguy hiểm hơn khi phải tiếp tục đi trên một vùng đất xa lạ. Anh ta dừng chân trong khu rừng thưa kế tiếp và buông hai đầu cột của chiếc xe đẩy.

- Cô cảm thấy thế nào?

Nàng không nghĩ nàng đang đói, khát và khó chịu như thế nào. Nàng nói:

- Khỏe.

- Phải, chắc chắn là thế. Nhưng thực ra cô cảm thấy thế nào?

Anh ta quỳ xuống và giật các tấm da thú đang phủ trên người nàng ra. Lớp băng của nàng ướt đầm máu tươi. Anh ta liền nói:

- Chúng ta nên dừng lại qua đêm. Lúc này mặt trời đã lặn, tôi không còn biết mình đi theo phương hướng nào nữa.

Anh ta đang nói dối, chỉ nói thế để khiến cho nàng cảm thấy dễ chịu hơn. Rusty biết rằng anh ta vẫn sẽ tiếp tục đi nếu không phải vì nàng, không thể nào tin được là anh ta lo sợ bóng tối hoặc thời tiết lạnh lẽo này sẽ làm cho anh ta rối trí. Cho dù anh ta đã kéo nàng đi suốt mấy tiếng đồng hồ, anh ta vẫn tỏ ra đủ sức để đi tối thiểu thêm hai giờ nữa.

Anh ta lượn quanh khu rừng thưa và bắt đầu lấy xẻng xúc các lá thông thành một đống. Anh ta trải mấy tấm da thú lên đó và trở lại bên Rusty.

- Cooper?

- Hừm? - Anh ta vừa lăm bằm vừa cố sức nhắc nàng lên khỏi chiếc xe trượt.

- Tôi phải đi vào phòng tắm.

Nàng không thể trông thấy anh ta một cách rõ ràng trong bóng tối, nhưng nàng có thể cảm nhận ánh mắt sừng sốt của anh. Nàng ngượng ngùng cúi gầm mặt xuống.

- Được thôi, - anh ta trả lời một lúc sau đó. - Cô có chịu được trong khi ...

- Vâng, tôi nghĩ là được, - nàng hồi hã nói.

Anh ta bế nàng ra mép rừng thưa và nhẹ nhàng đặt nàng đứng trên chân trái. - Cô hãy tựa người vào gốc cây, anh ta chỉ dẫn một cách cộc lốc. - Hãy gọi tôi khi cô xong.

Công việc khó khăn hơn nhiều so với dự đoán của nàng. Lúc nàng đã mặc lại phần còn lại của cái quần, nàng run rẩy một cách yếu ớt và hai hàm răng khua lập cập vì lạnh.

- Được rồi, tôi đã xong.

Cooper xuất hiện khỏi bóng tối và lại bồng nàng lên tay. Nàng chưa bao giờ nghĩ một cái giường bằng lá thông và da thú lại có thể gây nên một cảm giác thú vị đến thế, nhưng nàng thờ dãi nhẹ nhõm, khi anh ta đặt nàng lên đó và nàng có thể nghỉ ngơi.

Cooper xếp các tấm da thú quanh người nàng.

- Tôi sẽ nhóm một ngọn lửa. Nó sẽ không lớn lắm.

Không có đủ gỗ khô. Nhưng thế vẫn hơn là không có gì và có thể giúp chúng ta đẩy lùi những vị khách không mời.

Rusty rùng mình và kéo các tấm da thú trùm lên đầu, để che chở nàng khỏi nghĩ đến những cơn đau trong lúc cơn mưa tuyết vẫn tiếp tục rải rác lên mặt đất. Nhưng cơn đau đang tăng dần ở chân trái, không chịu để cho nàng ngủ được một giấc chập chờn. Mỗi lúc nàng một thêm bút rút khó chịu và cuối cùng nàng ló ra khỏi lớp chăn. Cooper đã nhóm được một ngọn lửa xèo xèo nghi ngút khói. Anh ta lấy đá đào một khoảng trống để giữ cho lửa không bắt cháy vào giường nàng.

Anh ta liếc nhìn nàng và mở dây kéo một trong nhiều cái túi trên áo khoác của anh ta, lấy ra một vật gì đó và ném nó cho nàng. Nàng bắt được bằng một bàn tay.

- Cái gì thế?

- Một thanh granola.

Nghĩ đến thức ăn, dạ dày nàng sôi lên ọc ạch. Nàng liền xé lớp giấy bọc ngoài, sẵn sàng nhét cả thanh vào miệng. Trước khi nàng làm điều đó, nàng chợt tự kiểm chế và dừng lại.

- Anh ... anh không cần phải san sẻ với tôi, - nàng nhỏ giọng nói. - Đây là của anh và anh sẽ cần nó sau này.

Đôi mắt xám của anh ta có vẻ gay gắt và lạnh lẽo chẳng khác màu thép súng khi anh ta quay đầu đi.

- Đó không phải của tôi. Tôi đã tìm thấy nó trong túi áo khoác của một trong những người kia.

Cho dù anh ta có ý định gì đi nữa, anh ta đã hủy hoại nó đối với nàng. Thanh granola có mùi vị như mật cưa trong miệng nàng. Nàng nhai và nuốt nó một cách máy móc. Cảm giác không có mùi vị đó một phần do nàng đang khát. Như thể đọc được tâm trí nàng, Cooper nói:

- Nếu chúng ta không tìm được nước ngày mai, chúng ta sẽ gặp rắc rối đấy.

- Anh có nghĩ chúng ta sẽ tìm được ?

- Tôi không biết.

Nàng nằm trầm ngâm giữa những tấm da thú.

- Tại sao anh nghĩ máy bay rơi.

- Tôi không biết. Tôi đoán là sự kết hợp của nhiều sự việc.

- Anh có thể đoán chúng ta đang ở đâu không?

- Không. Rất có thể tôi có được một khái niệm chung nếu trận bão không ập đến.

- Anh nghĩ chúng ta đã bay lạc ra khỏi lộ trình?

- Phải. Nhưng tôi không biết bao xa.

Nàng tựa má vào bàn tay và chăm chú nhìn vào vóc người đang cố gắng giành lấy cuộc sống.

- Anh đã từng đến Hồ Gấu Lớn trước kia chứ?

- Một lần?

- Khi nào?

- Cách đây mấy năm.

- Chắc là anh đã săn bắn nhiều lắm?

- Một ít thôi.

Anh không phải là một nhà hùng biện, phải không?

Nàng muốn kéo anh ta vào cuộc trò chuyện để cho tâm trí quên đi cơn đau trong chân nàng.

- Anh có nghĩ người ta sẽ tìm ra mình?

- Có lẽ.

- Khi nào?

- Cô nghĩ tôi là thứ gì nào, một cuốn từ điển bách khoa chết tiệt chứ gì?

Tiếng gào của anh cứ như dội quanh vòng cây đang bao bọc họ. Bất thành linh anh ta đứng vụt lên, nói tiếp:

- Cô hãy ngưng hỏi tôi quá nhiều câu như thế. Tôi không trả lời được đâu.

- Tôi chỉ muốn biết thôi mà, - nàng vừa nói vừa khóc.

- Thì tôi cũng vậy. Nhưng tôi không biết. Tôi đã nói chúng ta sẽ có rất nhiều cơ may được họ tìm thấy nếu phi cơ vẫn còn ở trên lộ trình bay và cái cơ may đó sẽ rất xa vời nếu phi cơ cách lộ trình bay quá nhiều, phải không nào? Bây giờ, xin cô im đi cho.

Rusty đành lặng thinh. Cooper rảo khắp khu rừng thưa để tìm củi khô. ANh ta thêm một vài que vào lửa trước khi bước về phía nàng.

- Cô nên để tôi xem kỹ cái chân của cô.

Anh ta giật lớp chăn ra một cách lổ mẫm. Ánh lửa lò mờ soi sáng lớp băng nhuộm máu. Sử dụng con dao một cách thành thạo, anh ta cắt những cái gút anh ta đã buộc lại trước đó và bắt đầu tháo các lớp vải thấm máu.

- Cô đau chứ?

- Có.

- Thế cũng đúng thôi, - anh ta lạnh lùng nói trong lúc nhìn xuống vết thương, với sắc mặt không lấy gì làm phấn khởi cho lắm.

Trong khi nàng cầm cây đèn pin cho anh ta, anh ta lại đổ peroxide lên vết thương và băng lại bằng băng mới. Lúc anh ta làm xong việc, nước mắt vẫn còn làm mắt nàng cay xè và môi nàng có dấu bị răng cắn, nhưng nàng đã không khóc thành tiếng một lần nào.

- Anh học băng bó ở đâu mà giỏi thế?

- Nam.

Câu trả lời cụt ngủn, chứng tỏ rằng vấn đề này đã khép lại. Anh ta đưa cái lọ cho nàng sau khi lắc ra hai viên aspirin cho bản thân anh ta, và nói tiếp:

- Đây, cô hãy uống thêm hai viên nữa. Và uống thêm brAndy vào. Tối thiểu hai ngụm. Tôi nghĩ sáng hôm sau, cô sẽ phải cần tới nó đấy.

Anh ta không kêu ca gì, nhưng chắc hẳn đầu anh ta đang đau như búa bổ.

- Tại sao?

- Cái chân của cô. Ngày mai có lẽ là ngày tồi tệ nhất. Xét cho cùng, có thể sẽ bắt đầu khá hơn.

- Nếu không thì sao?

Anh ta không nói gì. Anh ta không được nói.

Với hai bàn tay run rẩy, Rusty đưa chai brAndy lên môi và uống một hớp. Lúc này củi mồi đã bắt cháy, Cooper chất thêm củi vào lửa. Nhưng vẫn không đủ nóng để anh ta có thể cởi chiếc áo khoác ra.

Tuy nhiên anh ta cũng làm cho nàng ngạc nhiên vì anh vẫn cởi ra. Anh ta cũng cởi luôn đôi giày ống và bảo nàng làm theo. Rồi, bọc áo choàng và giày ống lại thành một bó, anh ta nhét tất cả vào giữa đồng da thú.

- Để làm gì vậy? - nàng hỏi, hai chân đã cảm thấy lạnh.

- Nếu chúng ta đổ mồ hôi trong giày và trời trở lạnh hơn, chúng ta sẽ bị tê cóng chân. Cô hãy xích qua.

Nàng nhìn sững anh với vẻ lo lắng.

- Hả?

Thở dài một cách sốt ruột, anh ta bò vào với nàng, ép nàng di chuyển qua một bên để cho anh có chỗ nằm bên dưới chông da thú.

Rusty sợ hãi kêu lên:

- Anh đang làm gì thế?

- Đi ngủ. Nếu cô không chịu im đi thì thế đấy.

- Tại đây à?

- Nơi ở với hai giường riêng không có sẵn.

- Anh không thể...

- Hãy thư giãn đi, cô... Họ cô là gì tôi quên mất rồi?

- Carlson.

- Phải, cô Carlson. Sức nóng cơ thể kết hợp của chúng ta sẽ giúp chúng ta giữ ấm cho nhau.

Anh ta nằm sát vào nàng, vừa kéo các tấm da thú trùm lên đầu hai người vừa nói tiếp:

- Cô cứ quay lưng lại, xa tôi ra.

- Đồ chết tiệt.

Nàng gần như có thể nghe anh ta thầm đếm tới mười.

- Cô nên biết, tôi không muốn đóng thành băng đầu. Và tôi cũng không trông mong đào thêm một cái huyết khác để chôn cô đầu, vì vậy hãy làm theo lời tôi. Nào.

Chắc hẳn anh ta đã từng là một sĩ quan ở Việt Nam, nàng bồn chồn nghĩ trong lúc nàng xoay người qua bên kia. Anh ta đặt cánh tay quanh hông nàng và kéo nàng trở lại sát vào anh ta, cho hai người nằm bên nhau theo kiểu úp thìa. Nàng hầu như không thở nổi.

- Cần phải như thế này sao?

- Phải.

- Tôi không muốn bỏ đi. Không có chỗ nào để đi. Anh không được để tay ở chỗ đó.

- Cô làm tôi ngạc nhiên. Tôi cứ tưởng cô sẽ thích như thế này, - anh ta vừa nói vừa ấn lòng bàn tay lên bụng nàng. - Cô quả thực là người phụ nữ hấp dẫn. Cổ không nghĩ là tất cả bọn đàn ông đều nóng lên và bức bối khi họ ở quanh cô hay sao?

- Hãy để cho tôi yên.

- Lại còn mái tóc dài này, với màu sắc khác lạ.

- Im đi!

- Cô hãy lấy làm kiêu hãnh với cái mũi nhỏ nhắn tròn trịa và bộ ngực đầy sinh lực của cô phải không? Tôi dám chắc hầu hết bọn đàn ông đều công nhận thấy cô quá hấp dẫn. Anh chàng phi công phụ tá kia chắc là ở trong đám đó... Anh ta chảy nước miếng nhìn theo cô y hệt một con Doberman trên mình một con chó cái trong mùa động dục, như muốn rơi cả lưỡi ra ngoài.

- Tôi không biết anh đang nói gì.

Anh ta xoa bụng nàng.

- Ồ, có chứ, cô biết mà. Nhất định cô đã hết sức thích thú khi làm sững sờ tất cả lũ đàn ông đó trên máy bay đến nỗi họ ghen cả họng khi bước lên với cái cổ áo lông thú kéo lên chạm vào đôi má đỏ bừng và cái miệng gợi tình của cô.

- Tại sao anh đối xử với tôi như thế? - nàng vừa nói vừa khóc nức nở.

Anh ta chửi thề và khi anh ta nói tiếp, giọng anh ta không còn trầm bổng với vẻ trêu trọc như trước và trở nên chán chường.

- Thế thì cô cứ an tâm nghỉ ngơi vì tôi sẽ không lợi dụng cô trong đêm nay đâu. Tôi vẫn không mấy cảm tình với phụ nữ tóc hung. Và lại, thân hình cô vẫn còn hơi ảm trên giường lão già dề của cô. Mọi chuyện đã được suy tính kỹ, tiết hạnh của cô sẽ vẹn toàn thôi.

Nàng cố nuốt nước mắt tủi nhục.

- Anh thật là độc ác và thô bỉ.

Anh ta bật cười.

- Bây giờ thì cô lại giận dữ vì tôi đã không tìm cách cưỡng hiếp cô. Cô hãy quyết định đi. Nếu đêm nay cô thêm muốn, tôi có thể phục vụ cô. Thân thể tôi không đến nỗi khó chịu như đầu óc tôi đâu. Xét cho cùng, trong này tối quá. Và chắc là cô đã biết người ta nói gì về lũ mèo trong

bóng tối. Nhưng, đối với tôi, tôi thích môi trường an toàn và thoải mái hơn để làm tình. Vì vậy cô cứ việc ngủ đi, được không?

Rusty nghiêng rằng trong nỗi nhục nhã. Nàng nằm im không nhúc nhích, và đặt một rào cản giữa hai người, nếu không phải là thực chất thì cũng là tinh thần. Nàng cố không biết tới sức nóng của cơ thể anh ta đang thấm qua áo quần nàng, và hơi thở của anh ta phả lên cổ nàng mỗi lần anh thở ra, cũng như năng lực tiềm tàng trong cặp đùi của anh ta đang áp sát phía sau đùi nàng. Dần dần, và với sự giúp đỡ của rượu, Rusty cảm thấy thư giãn. Cuối cùng nàng thiU thiU ngủ.

Chính tiếng rên của nàng đã đánh thức nàng dậy. Chân nàng đang đau từng cơn.

- Chuyện gì thế?

Giọng nói của Cooper có vẻ cộc cằn, nhưng Rusty không nghĩ như vậy bởi vì anh ta vừa tỉnh dậy từ một giấc ngủ say. Theo trực giác nàng biết rằng anh ta đã thức dậy từ trước.

- Có gì đâu.

- Cô hãy nói cho tôi biết đi. Cái chân của cô sao rồi?

- Không sao.

- Nó có chảy máu lại không?

- Tôi không nghĩ thế. Nó không có cảm giác ứt. Chỉ đau thôi.

- Cô hãy uống thêm một chút brAndy

Anh ta nghiêng người ra xa nàng và vò tay lấy chai brAndy mà anh ta đã đem vào trong chăn cùng với họ.

- Tôi choáng váng.

- Tốt. Như thế là hợp lý.

Anh ta đút miếng chai đã mở nắp vào môi nàng, nghiêng về phía trước. Nàng hoặc là phải uống hoặc là chết sặc.

Chất rượu mạnh như một con đường lửa chạy xuống giữa người nàng. Dù sao nó cũng giúp đầu óc nàng không nghĩ tới vết thương đau đớn trong mấy giây.

- Cám ơn.

- Cô hãy mở hai chân ra.

- Sao?

- Cô hãy mở hai chân ra.

- Anh đã uống bao nhiêu brAndy rồi, anh Landry?

Không kịp để cho nàng kịp phản đối, anh ta luồn bàn tay vào giữa hai đùi nàng và nâng cái chân bị thương của nàng lên. Anh ta chèn đầu gối vào giữa hai đầu gối của nàng và nhẹ nhàng thả

chân phải của nàng xuống trên chân anh ta.

- Chỗ đó. Giữ chân cao như thế này sẽ giúp cô dịu bớt sức ép. Như thế này cũng giữ cho không sát vào cô đêm nay.

Nàng quá sửng sốt đến nỗi không ngủ trở lại ngay được, quá khó chịu vì nhận thấy anh ta quá gần. Và còn có một điều khác khiến nàng phải thức: một cảm giác tội lỗi bất rút.

Cooper, anh có quen biết ai trong số những người kia không?

- Những người trên máy bay à? Không.

- 2 người ở phía trước là 2 anh em. Trong khi chúng ta cân hành lý, tôi đã nghe họ nói chuyện về việc đưa gia đình họ đến với nhau nhân dịp lễ Tạ Ơn trong vòng vài tuần nữa. Họ đang định sẽ cho gia đình xem những bức ảnh mà họ đã chụp được trong tuần này.

- Cô đừng nghĩ đến chuyện đó nữa.

- Tôi không thể quên được.

- Được mà, cô có thể.

- Không, tôi không thể. Tôi cứ tự hỏi tại sao mình vẫn còn sống. Tại sao tôi lại được phép sống? Thật là vô lý.

- Phải vô lý thôi. Anh ta chưa chát nói - cuộc đời vẫn thế đấy. Đó là thời điểm của họ, chỉ có thế. Mọi việc đã qua rồi, quên lãng.

- Không quên được

- Cô hãy cố đưa ra khỏi tâm trí đi.

- Anh đã làm thế à?

- Phải.

Nàng rùng mình.

- Làm sao anh có thể đứng vững với mạng sống của người khác đến thế?

- Luyện tập.

Lời nói đó tác động đến nàng như 1 cái tát mạnh lên má. Nó đã được thốt ra 1 cách độc ác để làm nàng câm miệng lại, và nó đã thành công. Nhưng nó vẫn không ngăn cản nàng suy nghĩ. Nàng tự hỏi có bao nhiêu trong số bạn thân của Cooper đã chết ở Việt Nam ngay trước mắt anh ta? Hàng tá? Rất nhiều? Hàng trăm? Tuy nhiên nàng không sao hình dung nổi cái cảnh phải chịu đựng cho đến chết.

Nàng đã tập luyện cách đối phó với tình thế, nhưng không tới mức mà anh ta đã đạt được theo bề ngoài. Đây không phải là 1 điều nàng có thể phác thảo ra rồi xua đuổi đi bằng 1 hành động ý chí. Khi nàng nghĩ về những mất mát của mình, nàng vẫn còn cảm thấy nhức nhối.

- Mẹ tôi đã chết vì 1 cơn đột quỵ ở não bộ - nàng dịu dàng kể với anh ta - cái chết của bà gần như là 1 sự giải thoát. Bà đã bị suy yếu 1 cách trầm trọng. Tôi đã chuẩn bị tư tưởng trước cả 1

tuần. Nhưng cái chết của anh tôi thì quá đột ngột.

Cooper không muốn nghe chuyện này nhưng nàng vẫn nói ra.

- Anh cô?

- Jeff. Anh ấy đã chết trong 1 tai nạn xe hơi cách đây 2 năm.

- Không còn bà con nào khác ?

- Chỉ còn ba tôi.

Nàng hít 1 hơi thở nhẹ rồi nói tiếp:

- Ông là người ở với tôi tại chòi săn. Người mà tôi đã chia tay. Không phải là 1 lão già dề. Không phải là 1 người tình. Ba tôi đấy.

Nàng chờ đợi 1 lời xin lỗi, nhưng nó không bao giờ đến. Nếu thân hình anh ta không quá căng cứng, nàng có thể nghĩ anh ta đã ngủ.

Cuối cùng anh ta phá tan sự im lặng bằng cách hỏi:

- Ba cô sẽ nghĩ gì khi được báo tin về vụ rơi máy bay?

- Ôi, Lay Chúa! - nàng vừa kêu lên vừa theo phản xạ tự nhiên nắm chặt bàn tay của Cooper vẫn còn áp vào bụng nàng - tôi đã không nghĩ đến chuyện đó.

Nàng có thể hình dung nỗi tuyệt vọng của ông khi hay tin. Ông đã mất vợ. Rồi con trai. Bây giờ là con gái. Ông sẽ không nguôi ngoai được. Rusty không sao chịu nổi ý nghĩ về nỗi đau đớn mà ba nàng trải qua, khổ sở vì không chắc chắn, vì không biết chuyện gì đã xảy đến với nàng. Hy vọng đối với ba nàng sẽ cũng như với nàng, họ sẽ được cứu thoát sớm.

- Tôi thấy ông ấy có vẻ linh hoạt lắm - Cooper nói - ông ấy sẽ bám sát những người có thẩm quyền cho tới lúc chúng ta được tìm thấy.

- Anh nói đúng. Ba sẽ không bỏ cuộc cho tới lúc ông đã biết chuyện gì đã xảy đến với tôi.

Rusty chắc chắn như thế. Ba nàng là 1 con người có thể lực. Ông rất năng động và có tài năng lẫn tiền của để thực hiện mọi điều. Danh tiếng và tiền bạc của ông có thể bỏ qua các phương thức dài dòng. Nàng biết ông sẽ hết sức cố gắng cho tới lúc nàng được cứu thoát và điều đó tạo cho nàng 1 sợi dây lạc quan để bám vào.

Nàng cũng ngạc nhiên khám phá ra rằng Cooper đã không tách biệt và thần nhiên như vẻ bề ngoài của anh ta. Trước khi họ lên máy bay, anh ta đã tránh riêng ra 1 nơi. Anh ta đã không hòa vào với các hành khách khác. Nhưng anh ta đã để ý thấy mọi chuyện. Theo bề ngoài người bạn đồng hành của nàng là 1 sinh viên có óc nhận xét về bản chất con người.

Bản chất đó ngay lúc này đang trỗi dậy. Trong lúc nàng nói chuyện, Rusty lo sợ cảm thấy anh ta đang cương lên và rúc vào hông nàng.

Nàng thốt lên:

- Anh đã có gia đình?

- Không.

- Chưa lần nào?

- Không.

- Chắc có liên hệ với ai?

- Ô kìa, tôi có thể gần gũi với ai đó chứ ? Và tôi biết tại sao cô đột nhiên tò mò như thế. Cô hãy tin tôi đi, tôi cũng thích lắm. Nhưng tôi không thể làm gì để tránh được. Phải, thực sự bây giờ tôi có thể, nhưng như chúng ta đã thảo luận vừa rồi, đó không phải là 1 giải pháp khả thi trong tình huống này. Tôi e là các khả năng đã có sẵn trong đầu sẽ làm cho cả 2 chúng ta lúng túng.

2 gò má của Rusty nóng bừng lên.

- Tôi mong anh đừng...

- Cái gì ?

- Nói như thế.

- Sao ?

- Anh biết mà. Bậy bạ.

- Cô vừa mới rời khỏi 1 chòi săn thú dữ. Chắc là cô đã không ngăn chặn mấy câu chuyện đùa bậy bạ? Nghe lôm 1 vài lời bình luận dâm ô? Tôi nghĩ giờ đây cô đã quen thuộc với ngôn ngữ tếu lâm ?

- Không đâu. Và tôi cũng nói cho anh hay, tôi đã tham gia cuộc đi săn này vì ba tôi. Tôi không thích thú bao nhiêu.

- Ông ấy ép cô đi?

- Tất nhiên không.

- Không ép thì cũng buộc ? Có lẽ để đổi lấy chiếc áo lông đó ?

- Không phải - nàng tức giận bảo - đấy là ý kiến của tôi. Tôi đã đề nghị cả 2 cùng đi.

- Và cô đã tình cờ chọn Vùng Đất Mới Tây Bắc? Tại sao không chọn Hawaii ? Hoặc St. Moritz ? Tôi có thể nghĩ ra 1 ngàn địa điểm khác trên địa cầu có thể thích hợp với cô hơn.

Tiếng thở dài của nàng đã nhìn nhận anh ta nói đúng. Trong 1 cuộc đi săn thú dữ nàng hoàn toàn không thích hợp chẳng khác gì 1 cây đinh rỉ trong 1 phòng mổ.

- Ba và anh tôi luôn luôn đi săn với nhau. 3 tuần mỗi năm. Đó là 1 truyền thống gia đình.

Lòng tràn đầy hối hận, nàng nhắm mắt lại trong lúc nói tiếp:

- Ba đã không đi săn kể từ ngày Jeff chết. Tôi đã nghĩ chuyến đi này sẽ tốt cho ông. Tôi đã năn nỉ ông đi. Khi ông do dự, tôi tỏ ý cùng đi với ông.

Nàng trông đợi 1 lời nói khe khẽ tỏ vẻ cảm thông - có lẽ còn có thêm câu khen ngợi hành vi cao

quý của nàng. Thay vì vậy nàng chỉ nghe 1 câu nói cộc cằn:

- Cô hãy im đi, được không? Tôi đang cố ngủ 1 giấc.

- Ngừng lại, Rusty

Tiếng nói của anh nàng dội qua giấc mơ của nàng. Họ đang vật lộn, như chỉ các anh trai và em gái ghét nhau thật mãnh liệt hoặc thương nhau thật mãnh liệt mới có thể. Đối với Jeff và nàng thì đúng là trường hợp thứ 2, họ chỉ cách nhau 1 tuổi. Ngay từ lúc Rusty chập chững những bước đi đầu tiên, họ đã đánh bạn thân thiết với nhau. Trước niềm vui sướng của ba họ và nỗi bức mình của mẹ họ, họ vẫn thường chiến đấu tay đôi và luôn luôn kết thúc bằng 1 trận cười.

Nhưng lúc này không có 1 vẻ khinh suất nào trong giọng nói của Jeff trong lúc anh nắm chặt cổ tay nàng và ghì mạnh chúng lên nền nhà ở 2 bên đầu nàng.

- Ngừng lại ngay - anh ta lay nhẹ nàng - cô sẽ tự gây thêm thương tích nếu cô không ngừng vùng vẫy.

Nàng chợt tỉnh dậy và mở mắt. Không phải gương mặt thương nhớ của Jeff đang nhìn nàng, mà của gã đàn ông - của anh chàng Đơn Độc. Nàng vui mừng anh ta vẫn còn sống, nhưng nàng không có cảm tình với anh ta 1 chút nào. Tên anh ta là gì nhỉ ? Ồ, phải rồi, Cooper - Cooper ...? Cooper gì đó, hoặc gì đó Cooper.

- Cô hãy nằm yên - anh ta khuyên bảo nàng .

Nàng ngừng vùng vẫy. Không khí giá lạnh trên khoảng da không có gì che đậy của nàng và nàng nhận ra rằng nàng đã hất các tấm da thú mà anh ta đã đắp lên mình nàng trong đêm. Anh ta đang quỳ gối, cúi lên ngực nàng, và cúi xuống người nàng. 2 cổ tay nàng bị kẹp chặt phía sau đầu bởi những ngón tay thô cứng của anh ta.

- Buông tôi ra.

- Bây giờ cô đã khoẻ chưa?

Nàng gật đầu. Nàng khoẻ như 1 người phụ nữ có thể khi thức dậy phát hiện 1 gã đàn ông với kích thước và hình thù như Cooper Landry - phải rồi, Landry - đang cúi lên trên nàng với 2 cái đùi sừng sững như 2 cột trụ giao nhau... nàng quay mặt khỏi giao điểm gợi cảm đó.

- Thôi đi - nàng vừa thở hển hển vừa nói - tôi khoẻ rồi.

Anh ta liền buông nàng ra. Nàng hít không khí lạnh cónng đến nỗi 2 buồng phổi nàng đau nhói. Nhưng Chúa ơi, nó lại dễ chịu đối với khuôn mặt nóng hổi của nàng. Nhưng nó chỉ dễ chịu trong vòng 1 giây. Rồi nàng rung mình ớn lạnh và 2 hàm răng của nàng bắt đầu khua vào nhau. Cặp lông mày của Cooper nhú lại với vẻ lo lắng - hoặc cău kỉnh. Nàng không sao biết chắc. Anh ta đang băn khoăn hay là bức mình.

- Cô đang lên cơn sốt cao - anh ta nói thẳng với nàng - tôi đã rời khỏi giường để cho thêm củi vào lửa - cô mê sảng và bắt đầu la lớn về 1 người tên Jeff.

- Anh tôi đấy.

Những cơn run của nàng kèm theo cả co giật. Nàng kéo 1 trong những tấm da thú quanh nàng.

Trong đêm tối trời không còn mưa nữa. Thậm chí nàng có thể trông thấy những ngọn lửa và

những cục than hồng bên dưới mấy khúc củ Cooper đã bỏ thêm vào. Những ngọn lửa nóng đến nỗi muốn đốt cháy cả nhãn cầu nàng khiến nàng xốn mắt.

Không, không thể được, chắc là do cơn sốt.

Để cho tấm da thú chỉ che kín phần trên của nàng, Cooper dỡ phần dưới tấm da lên khỏi chân nàng. 1 lần nữa anh ta chịu khó tháo băng ra và chăm chú nhìn xuống vết thương. Rusty chăm chú nhìn vào anh ta.

Cuối cùng anh ta nhìn nàng, miệng mím lại với vẻ chán nản.

- Tôi sẽ không tìm cách đánh lừa cô. Vết thương khá nặng. Bị nhiễm trùng. Có 1 chai kháng sinh trong số dụng cụ sơ cứu. Tôi đã để dành cho trường hợp như thế này xảy ra, nhưng tôi không biết chắc có thích hợp hay không.

Nàng thở vào 1 cách nặng nhọc. Ngay cả bộ não đang sốt của nàng cũng có thể hiểu thấu những gì anh ta đang nói với nàng. Chống người lên trên khuỷu tay, nàng nhìn xuống chân mình. Nàng muốn ngồi. Trên mỗi bên của vết thương sâu, da nổi cộm lên và dóm đó lại vì bị nhiễm trùng. Ngã mình trở xuống, nàng hít những hơi thở nhanh, không sâu. Nàng liếm môi 1 cách bất lực bởi vì cơn sốt đã khiến miệng nàng khô hơn trước.

- Tôi có thể bị hoại thư và chết có phải không?

Anh ta gượng nở 1 nụ cười:

- Chưa đâu. Chúng ta phải làm những gì có thể để ngăn chặn trường hợp đó.

- Như cắt nó đi?

- Chúa ơi, cô bi quan quá. Tôi đang nghĩ đến việc nặn mủ ra rồi may miệng vết thương lại.

Mặt nàng chợt tái mét.

- Nghe ghê quá.

- Không ghê bằng đốt đâu. Rất có thể phải làm như thế.

Mặt nàng trở nên trắng bệch như tờ giấy trong lúc anh ta nói tiếp:

- Nhưng, ngay lúc này, ta hãy may thử vài mũi. Không cần phải tỏ ra vẻ thanh thản. Nó sẽ đau lắm đấy.

Nàng chăm chú nhìn vào tận đáy mắt anh ta. Kỳ lạ thay, mặc dù chúng lạnh như đá hết lúc đầu, nàng vẫn tin cậy anh ta.

- Anh cứ làm bất cứ gì cần phải làm.

Anh ta gật đầu 1 cách lổ mãng rồi bắt tay vào việc. Thoạt tiên anh ta rút 1 cái quần lót ống dài bằng lụa ra khỏi chiếc áo len dùng làm balô.

- Tôi vui mừng vì cô mặc đồ lót bằng lụa.

Nàng mỉm cười 1 cách nao núng trước lời nói đùa nhẹ nhàng của anh ta trong lúc anh ta bắt đầu tháo thắt lưng của nàng.

- Chúng ta sẽ dùng loại chỉ này để khâu vết thương - anh ta vừa nói vừa hất đầu về phía cái bình bạc - Tốt hơn nên khởi sự bằng thứ rượu đó. Cô hãy dùng nó để uống 1 viên penicillin. Chắc là cô không dị ứng với nó chứ?

Khi nàng lắc đầu anh ta nói tiếp:

- Tốt. Cô hãy uống brAndy từng ngụm nhỏ. Đừng ngừng cho tới khi cô say. Nhưng đừng uống hết. Tôi sẽ phải tiệt trùng chỉ và tắm vết thương.

Nàng chưa được gây mê đầy đủ khi anh ta cúi lên chân nàng. Con dao găm, mà anh ta đã tiệt trùng trong lửa, được nắm vững trong trạng thái sẵn sàng phía trên vết thương bị nhiễm trùng.

- Cô sẵn sàng chưa?

Nàng gật đầu

- Cô hãy cố nằm yên.

Nàng lại gật đầu

- Và đừng chống lại tình trạng bất tỉnh. Cả 2 chúng ta sẽ khỏe hơn nếu cô ngất đi.

Lỗ thủng nhỏ xíu đầu tiên anh ta tạo ra trong lớp da đỏ sừng phù khiến cho nàng hét lớn và giật mạnh chân lại.

- Không, Rusty. Cô phải nằm yên.

Đó là 1 tiến trình đau đớn khổ sở tựa hồ không bao giờ kết thúc. Anh ta tỉ mỉ mổ xẻ những nơi cần thiết. Khi anh ta dội brAndy lên vết thương, Rusty gào lên. Sau đó, các mũi khâu có vẻ không đau lắm. Anh ta sử dụng cây kim mang trong hộp dụng cụ mà họ đã mang theo. Sau khi nhúng từng sợi chỉ trong brandy, anh ta kéo chúng xuyên qua da nàng, và buộc lại, khép chặt 2 mép của vết thương lại với nhau.

Rusty chăm chú nhìn vào điểm nơi cặp lông mày màu nâu sẫm của anh ta như giao lại gần nhau phía trên sống mũi. Trán anh ta đang đổ mồ hôi mặc dầu trời rất lạnh. Anh ta không bao giờ rời mắt khỏi công việc của mình ngoại trừ để thỉnh thoảng liếc xuống gương mặt nàng. Anh ta cảm nhận từng cơn đau đớn của nàng. Thậm chí cảm thông với nó. 2 bàn tay của anh ta dịu dàng 1 cách đáng kinh ngạc đối với 1 người đàn ông hết sức to lớn, cũng như đối với 1 con người có trái tim vốn lạnh lùng nhấn tâm như 1 khối đá.

Cuối cùng cái điểm giữa cặp lông mày của anh ta bắt đầu bập bênh trước mắt nàng. Mặc dầu nàng vẫn đang nằm yên, đầu óc nàng quay cuồng, choáng váng vì đau đớn và khủng hoảng tinh thần cũng như tác dụng tê mê của brAndy Mặc dầu có lời khuyên của Cooper, nàng cố hết sức để giữ cho tỉnh táo, sợ rằng nếu nàng ngủ thiếp đi nàng sẽ không bao giờ thức dậy. Rốt cuộc, nàng từ bỏ cuộc chiến đấu và để mặc cho mắt nhắm lại.

Ý tưởng tỉnh táo cuối cùng của nàng là đây đúng là 1 sự hổ thẹn vì ba nàng sẽ không bao giờ biết được nàng đã can đảm như thế nào ngay trong giây phút lâm chung.

- Tốt - Cooper vừa nói vừa ngồi trở lại trên giường và lau cái trán đầm mồ hôi - nó không được xinh đẹp, nhưng tôi nghĩ nó sẽ ổn thôi.

Anh ta nhìn xuống nàng với 1 nụ cười mãn nguyện và lạc quan. Nhưng nàng không trông thấy

nu cười của anh. Nàng đã bất tỉnh. Nàng hồi tỉnh, thực sự ngạc nhiên mình vẫn còn sống. Thoạt tiên nàng tưởng bóng tối đã buông xuống, nhưng nàng nhích đầu lên. Tắm da chồn nhỏ trượt ra khỏi đầu nàng. Trời vẫn còn sáng - vào giờ giấc nào thì không thể xác định được. Bầu trời đầy mây 1 cách ảm đạm.

Với 1 cảm giác sợ hãi, nàng chờ đợi cơn đau ở chân tràn vào ý thức của nàng, nhưng thần diệu thay nàng vẫn không cảm thấy gì. Chóng mặt vì lượng brAndy nàng đã uống, nàng gương ngồi dậy. Nàng phải cố hết sức mới nhấc đồng da thú ra khỏi chân nàng. Trong 1 giây lát khủng khiếp nàng nghĩ nó không thể đau bởi vì Cooper đã chặt nó mất rồi.

Nhưng khi nàng di chuyển tắm da tuần lộc lớn nhất qua 1 bên nàng nhận thấy chân nàng vẫn còn nguyên và được băng bó bằng mấy miếng băng trắng. Không có dấu vết máu tươi. Lẽ tất nhiên nàng không thể tham dự 1 cuộc thi marathon, nhưng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Ngồi dậy đã khiến nàng kiệt sức và nàng ngã trở lại đồng da thú, kéo chúng lên tận cằm. Da nàng nóng và khô, nhưng nàng lại ớn lạnh. Nàng vẫn còn sốt. Có lẽ nàng phải uống thêm aspirin. Nhưng chúng đâu rồi ? Chắc là Cooper biết. Anh ta...

Cooper ở đâu?

Sự suy nhược của nàng chợt biến mất và nàng ngồi bật dậy. Mắt nàng cuống cuồng lướt qua khu rừng thưa. Không có vết tích nào cả. Anh ta đã đi. Khẩu súng trường của anh ta cũng không còn. Khẩu kia nằm trên mặt đất trong tầm tay của nàng. Lửa vẫn còn mấy cục than hồng và đang tỏa hơi nóng. Nhưng người bảo vệ nàng đã bỏ rơi nàng.

Cố hết sức dần cơn kích động xuống, nàng suy luận rằng nàng đang kết luận quá vội vàng. Anh ta không thể làm điều đó. Anh ta sẽ không chăm sóc nàng 1 cách tỉ mỉ rồi lại bỏ nàng trong tình thế khó khăn và bất lực giữa nơi hoang vắng này.

Anh ta có thể như thế ?

Không thể, trừ phi anh ta là 1 kẻ độc ác vô lương tâm.

Chẳng phải nàng đã nhận định anh ta đúng là hạng người đó hay sao?

Không. Anh ta thô bạo. Khắc khổ. Tất nhiên là thờ ơ. Nhưng không phải hoàn toàn không có tình cảm. Nếu vậy thì anh ta đã bỏ rơi nàng ngày hôm qua.

Thế thì anh ta ở đâu?

Anh ta đã để lại 1 khẩu súng. Tại sao ? Có lẽ đó đủ là mức độ lòng tốt của anh ta. Anh ta đã chăm sóc vết thương của nàng, làm tất cả những gì anh ta có thể về chuyện đó. Anh ta đã cung cấp cho nàng phương tiện để tự bảo vệ. Có lẽ giờ đây khôn thì sống mống thì chết.

Được rồi, nàng sẽ chết. Nếu không phải vì sốt thì vì khát. Nàng không có nước. Nàng không có thực phẩm. Nàng không có 1 nơi nào để trú ẩn. Chỉ trong chốc lát số củi mà anh ta đã chặt về chất bên cạnh cũng sẽ sử dụng hết. Nàng sẽ chết giữa trời nếu thời tiết trở lạnh hơn nữa.

Nàng chẳng có gì cả !

Đột nhiên nàng tức giận anh ta đã ra đi và bỏ rơi nàng. Nàng sẽ cho anh ta xem. Nàng sẽ cho ba nàng xem. Rusty Carlson không phải là hạng người dễ bị gạt bỏ, là kẻ nhu nhược hèn hạ.

Nàng xô mạnh các lớp chăn ra và mặc chiếc áo khoác trượt tuyết vào. Tạm thời lúc này nàng sẽ

không mang chiếc giày ống bên trái vì cả đôi đang vùi sâu dưới đồng da thú, nàng không sao lấy lên được. Vả lại, nếu 1 chân để trần thì chân kia cũng có thể như thế. Và thêm vào đó, mặc chiếc áo lông làm cho nàng hao mòn sinh lực.

Thực phẩm và nước.

Những thứ nhu yếu này thật rất cần thiết. Đó là những gì nàng phải tìm ra trước tiên. Nhưng ở đâu? May mắn lắm, cảnh vật chung quanh nàng đầy thử thách. Trong tình hình xấu nhất, đây khủng khiếp. Nhìn quanh, nàng chỉ trông thấy toàn rừng hoang chưa từng có dấu chân nàng. Bên kia hàng cây gần bên, 1 số cao đến nỗi thậm chí nàng không thể trông thấy ngọn, là vô số cây cối khác trải dài đến vô tận.

Trước khi nàng có thể đi tìm nước, nàng phải đứng lên. Đó dường như là 1 việc không thể làm, nhưng nàng nghiêng rặng với quyết tâm làm cho bằng được.

Khi người ta phát hiện tử thi của nàng, chắc chắn nó sẽ không bị vùi dưới 1 đồng da thú.

Ráng hết sức với tay, nàng cố kéo 1 que củi về phía nàng. Dùng nó làm cột chống, nàng quỳ lên trên đầu gối lành, giữ chân bị thương duỗi thẳng phía trước mặt. Rồi nàng ngừng lại để lấy hơi thở tạo ra những đám hơi trắng trước mặt nàng.

Nàng lại cố gắng đứng lên, nhưng thất bại. Nàng yếu ớt như 1 con mèo con vừa mới sinh. Và choáng váng. Gã Cooper Landry khốn kiếp ! Hèn chi anh ta đã thúc nàng uống quá nhiều BrAndy Anh ta đã muốn nàng ngất xỉu để cho nàng không biết khi anh ta chuẩn đi như 1 tên dê tiện đáng khinh đúng theo bản chất của anh ta.

Cố gắng 1 cách vượt bậc lần cuối, nàng đặt tất cả trọng lượng của nàng trên chân trái và đứng lên. Mặt đất như nghiêng ngả. Nhắm mắt lại, nàng nắm chặt que củi dùng làm cột chống 1 cách quyết liệt. Khi nàng cảm thấy an toàn để mở mắt, nàng mới mở ra - và khẽ kêu lên 1 tiếng kinh ngạc: Cooper đang đứng ở phía bên kia của khu rừng thưa.

- Cô làm cái quỷ quái gì thế ? - anh ta hét lên.

Buông những gì anh ta đang mang theo, kể cả khẩu súng, anh ta tiến tới gần nàng như 1 vị thiên thần nổi giận. Chụp lấy nàng, anh ta đá que củi ra xa và đặt nàng trở lại trên giường. Anh ta xếp chăn quanh thân hình đang run rẩy của nàng.

- Cô đang cố làm trò quỷ gì vậy?

- T... tìm nước - nàng lắp bắp qua 2 hàm răng khua lập cập.

Tiếng chắc lưỡi nhỏ của anh ta sống động đến nỗi gần như có thể cảm nhận bằng xúc giác. Anh ta đặt lòng bàn tay lên trán nàng để đoán nhiệt độ.

- Người cô lạnh ngắt và xanh mét. Cô đừng làm lại trò chết tiệt đó nữa, nghe chưa ? Tìm nước là công việc của tôi. Còn công việc của cô là nằm yên 1 chỗ. Hiểu rồi chứ ?

Những lời nguyên rủa tiếp tục tuôn ra khỏi miệng anh ta như những món chạy ra khỏi 1 máy bán hàng tự động. Anh ta quay sang ngọn lửa và bắt đầu chất thêm củi 1 cách giận dữ trên các cục than đang cháy âm ỉ và thổi cho chúng đỏ rực lên. Khi lửa đã cháy mạnh, anh ta đi ngang qua khu rừng thưa và nhặt xác con thỏ mềm nhũn mà anh ta vừa buông xuống đất. Anh ta cũng đang cầm 1 bình thủy, 1 trong những món anh ta đã lấy theo từ chiếc máy bay gãy nát. Mở nắp bình ra, anh ta rót nước vào 1 cái nắp dùng làm cốc và quỳ 1 gối bên cạnh Rusty.

- Đây. Tôi chắc chắn cổ họng cô đang khô và đau. Nhưng đừng uống quá nhiều, quá nhanh.

Nàng úp cả 2 bàn tay vào tay anh ta và nâng cái cốc tới đôi môi khô khốc của nàng. Nước quá lạnh làm nàng tê cả răng, nhưng nàng không quan tâm. Nàng uống 3 ngụm lớn trước khi Cooper rút cốc lại.

- Cứ thoải mái đi, tôi đã nói rồi mà. Còn nhiều lắm.

- Anh đã tìm ra 1 con suối à? - nàng vừa nói vừa liếm những giọt nước trên môi.

Quan sát kỹ điệu bộ đó, Cooper đáp:

- Phải. 1 dòng suối khoảng 300m về phía kia - anh ta vừa nói vừa ra dấu bằng đầu - chắc là 1 phụ lưu của sông Mackenzia.

Nàng nhìn xác con thỏ đã chết nằm bên cạnh chiếc giày ống của anh ta.

- Anh đã bắn con thỏ à?

- Giết chết nó bằng 1 hòn đá. Tôi không muốn lãng phí bất cứ 1 viên đạn nào trừ phi cần phải thế. Tôi sẽ làm sạch và nấu lên. Chúng ta có thể... ô kìa, chuyện gì thế?

Rusty, trước cơn sốc, chợt khóc òa. Những tiếng thốn thức làm toàn thân nàng quặn quại. Nàng úp mặt vào 2 bàn tay, nhưng cho dù nàng đang bị mất nước, những giọt lệ vẫn chảy qua kẽ ngón tay.

- Xem kìa, nó hoặc chúng ta - Cooper bối rối nói - chúng ta cần phải ăn. Cô không thể qua...

- Không phải con thỏ - nàng vẫn khóc nức nở.

- Thế thì chuyện gì? Chân cô lại đau à?

- Tôi tưởng anh đã... bỏ rơi tôi. Đã bỏ tôi lại bởi... bởi cái chân của tôi. Và không chừng anh phải thế thôi. Tôi đang làm chậm bước anh. Có lẽ lúc này anh đã đi... đi tới nơi an toàn nếu không phải vì tôi và cái chân của tôi.

Nàng nấc lên mấy tiếng rồi nói tiếp:

- Nhưng thực ra cái chân của tôi không thành vấn đề bởi vì tôi là 1 kẻ thất bại hoàn toàn trong mọi tình huống như thế này. Tôi ghét cay ghét đắng cảnh trời cao rộng cách xa thành phố và nghĩ nó hoàn toàn không có gì thú vị. Tôi căm thù nó. Ngay cả cắm trại mùa hè cũng không bao giờ hấp dẫn được tôi. Tôi không có thiện cảm. Vá sợ hãi. Và có mặc cảm tội lỗi khi tôi còn sống và mọi người khác đã chết.

Nàng khóc mũi mẩn thêm 1 hồi nữa, vai run bần bật. Cooper buông 1 tiếng thở dài, lăm bắm nguyên rửa, rồi đi về phía trước bằng đầu gối để ôm nàng vào trong vòng tay. Anh ta bóp chặt vai nàng giữa 2 bàn tay to lớn. Phản ứng đầu tiên của Rusty là trở nên căng thẳng và vùng ra. Nhưng anh ta vẫn giữ nguyên tay ở đó và kéo nàng sát vào người. Dấu hiệu dễ chịu qua mức khiến nàng khó có thể kháng cự. Nàng ngã mình vào khuôn ngực rộng của anh ta nín chặt chiếc áo khoác dày anh ta đang mặc.

Hương vị tươi sạch của cây thông bám vào áo quần và mái tóc của anh ta, và cả mùi lá ẩm mốc với sương mù thật là hấp dẫn. Trong tình trạng yếu ớt choáng váng của Rusty, anh ta có vẻ to lớn 1 cách khác thường, tuyệt vời như 1 nhân vật nam trong 1 truyện kể của trẻ con. Dừng

mãnh. Uy quyền. Hung hãn nhưng lại ân cần. Cô thề giết mọi con rồng.

Khi 1 trong 2 bàn tay đầy năng lực của anh ta úp lên phía sau đầu nàng, nàng vui mặt sâu hơn trong lớp vải chần bông của chiếc áo khoác và tận hưởng cảm giác an toàn đầu tiên mà nàng được biết từ lúc chiếc máy bay rơi xuống - thậm chí trước cả lúc đó, kể từ lúc rời khỏi chòi săn và người cha thất vọng của nàng.

Cuối cùng cơn xáo động trôi qua. Nước mắt nàng khô đi. Cooper không còn lý do gì để ôm nàng tiếp tục được nữa, vì vậy nàng từ từ dang ra xa. Lúc này nàng chợt cảm thấy ngưng đọng và cúi gằm đầu xuống đất. Anh ta có vẻ miễn cưỡng để cho nàng dang ra, nhưng cuối cùng buông tay ra.

- Lúc này cô khoẻ rồi chứ? - anh ta hỏi.

- Vâng, khoẻ rồi, cảm ơn anh.

Nàng chùi cái mũi ướt trên mu bàn tay, mặc dầu nàng đã liên tục làm như thế.

- Tôi nên làm con thỏ để nấu. Cô hãy nằm xuống đi.

- Tôi đã chán nằm xuống.

- Thế thì hãy quay đầu đi. Tôi muốn cô có thể ăn món này và tôi sợ cô sẽ không chịu nếu cô quan sát tôi moi ruột con thỏ.

Mang con thỏ tới mép khu rừng thưa, anh ta đặt nó trên 1 tảng đá phẳng và tiến hành làm thịt. Rusty khôn ngoan nhìn ra phía khác.

- Đó là điều chúng tôi đã tranh cãi - nàng nhẹ nhàng nói.

Cooper nhìn nàng qua phía trên vai.

- Cô và ai?

- Ba tôi. Ông đã bắn hạ 1 con cừu - nàng cười nhưng không có vẻ vui - đó là 1 con vật xinh đẹp. Tôi cảm thấy tội nghiệp cho nó, nhưng tôi làm bộ sung sướng với trò bắn giết đó. Ba tôi muốn 1 trong những người dân đường làm thịt ngoài trời. Ông muốn giám sát, để chắc chắn người dân đường không làm hỏng tấm da.

Nháy mắt cho nước mắt không làm vướng, nàng nói tiếp:

- Tôi không thể quan sát. cảnh tượng đó khiến cho tôi ớn lạnh cả người. Ba tôi...

nàng ngừng lại để hít 1 hơi thở thật sâu rồi tiếp:

- ... Tôi nghĩ tôi đã ghê tởm và đã làm cho ông thất vọng.

Cooper đang lau tay bằng 1 chiếc khăn anh ta đã nhúng ướt nước trong bình thủy.

- Bởi vì cô đã không thể chịu được cảnh làm thịt ngoài trời sao?

- Không hẳn như vậy. Tôi vốn là 1 xạ thủ xuất sắc, nhưng tôi không thể bắn bất cứ 1 con thú nào khi nó bước tới và kê mũi vào nòng súng của tôi. Tôi không thích cảnh tượng đó 1 chút nào.

Nàng chột hạ giọng, nói tiếp như với chính mình

- Toi không phải là 1 con người phù hợp với cuộc sống ngoài trời như anh Jeff của tôi.

- Ba cô có trong mong cô như thế?

Anh ta đã xiên con thỏ trên 1 nhánh cây tươi và lúc này đang treo nó trên những hòn than.

- Tôi nghĩ ông hy vọng tôi sẽ như thế.

- Thế thì ông ấy chẳng hiểu gì cả, cô đâu có thể chất của 1 thợ săn.

Mắt anh ta nhìn xuống ngực nàng. Và nấn ná. Hơi nóng tỏa ra trong 2 vú nàng, tràn đầy như sữa mẹ, khiến chúng nặng trĩu và đau nhói. Núm vú nàng cương lên.

Rusty vô cùng hoảng sợ trước phản ứng này. Theo bản năng nàng muốn trùm kín và ép mạnh cho ngực nàng trở lại bình thường, nhưng anh ta vẫn còn đang nhìn nàng, do đó nàng không thể. Nàng không dám nhúc nhích. Nàng sợ rằng nếu nàng làm thế, 1 cái gì đó hết sức mỏng manh sẽ vỡ tan - 1 cái gì đó không thể nào thay thế hoặc sửa chữa. Bất cứ 1 cử động thiếu thận trọng nào đều sẽ tai hại và không thể huỷ bỏ. 1 cái gì đó rất khủng khiếp có thể xảy ra như 1 hậu quả.

Đó là lần đầu tiên anh ta có 1 hành động mang tính tình dục ra ngoài những lời lẽ thô tục anh ta đã phun ra đêm hôm qua. Anh ta đã làm điều đó chỉ để chọc tức nàng. Giờ đây nàng mới nhận thức được. Nhưng đây là 1 cái gì hoàn toàn khác. Lần này, anh ta là 1 nạn nhân hơn là 1 thủ phạm.

Anh ta chột quay nhanh mắt trở về phía ngọn lửa và giây phút đó qua đi. Nhưng họ không nói chuyện với nhau trong 1 hồi lâu, Rusty nhắm mắt lại và làm bộ THỦ THỦ ngủ nhưng nàng quan sát anh trong lúc anh ta bận rộn đủ thứ việc khiến nơi dậy dần dần giống như 1 khu cắm trại thiện chí. Anh ta mài cái rìu nhỏ trên 1 tảng đá. Anh ta kiểm tra con thỏ, xoay nó mấy lần.

Anh ta cử động nhanh nhẹn 1 cách đáng ngạc nhiên đối với 1 người có dáng dấp như vậy. Chắc chắn 1 số phụ nữ sẽ cho anh ta là đẹp trai, nhất là lúc này cằm và quai hàm anh ta mang 1 bộ râu 24h chưa cạo. Hàng râu mép rộng, cũng có vẻ gợi tình... nếu ta thích kiểu râu đó. Nó nằm ngay phía trên môi dưới, hoàn toàn che khuất môi trên, khiến người ta phải nghĩ tới việc tìm kiếm nó.

Nàng nhận thấy mình đang chăm chú nhìn vào miệng anh ta trong lúc anh ta cúi xuống và nói với nàng:

- Tôi... tôi xin lỗi vì nghe không rõ.

Anh ta nhìn nàng 1 cách khác lạ.

- Mắt cô có vẻ không hồn. Cô không sắp sửa mê sảng trở lại đấy chứ?

Anh ta áp lòng bàn tay trên trán nàng.

Bực bội với anh ta và với chính mình do những điều không tưởng của tuổi trẻ, nàng gạt mạnh tay anh ta qua 1 bên.

- Không, tôi cảm thấy khoẻ. Anh vừa nói gì thế?

- Tôi hỏi cỗ đồ sẵn sàng để ăn hay chưa?

- Đó là 1 lời nói không đúng sự thật

Anh ta đỡ nàng ngồi dậy.

- Món này để cho nguội 1, 2' rồi. Chắc là nó vừa ăn đây.

Anh ta tuột con thỏ khỏi tay xiên và bứt 1 cái chân ở khớp xương. Anh ta đưa nó cho Rusty. Nàng vừa do dự cầm lấy vừa nhìn nó 1 cách nghi ngờ.

- Cô sẽ ăn nó nếu tôi phải ép buộc cô nuốt xuống cổ họng.

Anh ta xé 1 miếng thịt với 2 hàm răng trắng mạnh khỏe rồi nói tiếp:

- Không tệ lắm đâu. Thành thực đấy.

Nàng xé 1 ít thịt ra khỏi xương và đặt nó vào trong miệng, ráng nhai và nuốt nhanh.

- Đừng quá nhanh như thế - anh ta nhắc nhở - nó sẽ làm cho cô buồn nôn.

Nàng gật đầu và ăn 1 miếng nữa. Thêm vào 1 chút muối, khá ngon.

- Ở Los Angeles 1 số nhà hàng rất lịch sự có món thỏ trong bản thực đơn - nàng nói, theo bản năng nàng đưa tay tìm 1 cái khăn ăn, sức nhớ nàng không có, liền nhún vai và liếm ngón tay.

- Cô sống ở Los Angeles à?

- Phải, Beverly Hills.

Anh ta ngắm nghía nàng trong ánh lửa.

- Cô là 1 diễn viên điện ảnh hoặc đại loại như thế?

Rusty có cảm giác anh ta sẽ không tán phục nếu nàng cho anh ta hay nàng đã 3 lần đoạt giải Oscar. Nàng nghi ngờ không biết Cooper Landry có thích tiếng tăm hay không?

- Không, tôi không phải là 1 diễn viên điện ảnh. Ba tôi là chủ của 1 công ty bất động sản có nhiều chi nhánh ở khắp miền Nam California. Tôi làm việc cho ông.

- Cô có thành thạo việc đó không?

- Tôi đã rất thành công.

Anh ta nhai 1 miếng và nhổ xương vào lửa.

- Là con gái của ông chủ, cô làm sao có thể khác được.

- Tôi làm việc cật lực, anh Landry à.

Nàng cảm thấy bị xúc phạm vì hàm ý quở quyet của anh ta rằng ba cô chính là nguyên nhân sự thành công của nàng đã đạt được.

- Tôi đã có kỷ lục bán cao nhất công ty năm ngoái.

- Hoan hô.

Phật ý vì rõ ràng anh ta không tán phục, nàng hỏi móc:

- Anh làm gì?

Anh ta im lặng trao cho nàng 1 miếng thịt khác và nàng ăn ngẫu nhiên như thể nàng đang ăn con thỏ vừa mới nướng chưa nêm gia vị trên 1 ngọn lửa ngoài trời mỗi ngày trong đời nàng.

- Tôi chăn nuôi - Cooper trả lời.

- Gia súc à?

- 1 ít thôi. Chủ yếu là ngựa.

- Ở đâu?

- Rogers Gap.

- Nơi đó ở đâu?

- Ở Sierra Nevada.

- Tôi chưa hề nghe cái tên này.

- Tôi không hề ngạc nhiên.

- Anh có thể kiếm sống chỉ bằng cách chăn nuôi thôi sao?

- Tôi xoay sở khá tốt.

- Có phải Rogers Gap ở gần Bishop? Nhiều người trượt tuyết ở đó chứ?

- Chúng tôi có 1 vài đường trượt. Nhiều người trượt tuyết nghiêm túc xem đó là cả 1 sự thách thức. Riêng tôi, tôi nghĩ đó là nơi ngoạn mục nhất trên lục địa này.

- Thế thì tại sao tôi không hề nghe tới nơi đó?

- Chúng tôi cẩn mật giữ kín và muốn giữ như thế mãi. Chúng tôi không thích quảng cáo.

- Tại sao?

Sự quan tâm của nàng bắt đầu gợi. Nàng không bao giờ bỏ qua 1 cơ hội tìm ra chỗ mới và hướng cho các khách hàng của nàng đầu tư vào.

- Nếu có người khai thác thích hợp điều hành nó, anh có thể làm cho Rogers Gap nổi tiếng, trở thành 1 Aspen thứ 2.

- Lạy trời đừng xảy ra - anh ta nói thì thào - đúng thế đấy. Chúng tôi không muốn bị đặt lên bản đồ. Chúng tôi không muốn những ngọn núi của chúng tôi bừa bãi những tòa chung cư bằng bê tông hoặc là cộng đồng hiện hòa này tràn đầy những kẻ trượt tuyết thô lỗ từ Beverly Hills thường quan tâm đến việc bắt chước bọn vô dụng tranh tài theo kiểu dân chăn bò hơn là bảo

tồn cảnh vật của chúng tôi.6

- Có phải mọi người trong thị trấn đều theo triết lý đó?

- May mắn thay đúng thế, nếu không họ đã không sống ở đây. Chúng tôi không quan tâm gì nhiều ngoại trừ phong cảnh và sự yên tĩnh.

Nàng ném những khúc xương đã hết thịt vào lửa.

- Anh có vẻ như 1 người đã trải qua thập niên 60?

- Đúng thế.

Mắt nàng to ra trên cột:

- Có phải anh là 1 người thuộc phe bồ câu hô hào cho sự hòa hợp toàn thế giới? Chắc là anh đã từng điều hành vì hoà bình và tham dự vào những vụ phản đối chiến tranh?

- Không - anh ta trả lời 1 cách thẳng thừng khiến cho nụ cười khích lệ của Rusty tắt lụi - tôi không thể làm việc đó. Tôi chỉ muốn ra trận. Lúc đó tôi đã khờ khạo đến nỗi không nhận thức được rằng tôi sẽ phải giết người nếu không sẽ bị giết. Tôi không nghĩ đến việc mình sẽ bị bắt và bị cầm tù. Nhưng tôi đã bị. Sau 7 tháng trong cái lỗ ghê tởm đó, tôi đã tẩu thoát và trở về nhà như 1 vị anh hùng.

Anh ta gần như gần mạnh câu cuối.

- Bọn người trong trại tù chiến tranh chực giết lẫn nhau chỉ vì 1 bữa ăn như thứ cô vừa ăn.

Đôi mắt xám của anh ta trong như 2 lưỡi dao lap lánh trong lúc liếc về phía nàng.

- Vì vậy tôi không bị áp đảo bởi vẻ lộng lẫy và sức quyến rũ Beverly Hills của cô đâu, cô Carlson.

Anh ta chợt đứng bật lên

- Tôi đi lấy nước đây. Cô đừng bỏ đi đấy.

Cô đừng bỏ đi đấy, cô thầm nhai lại. Được rồi, anh ta đã sửa lưng nàng, nhưng nàng sẽ không mang trong lòng nỗi ăn năn suốt thời gian còn lại của đời nàng. Rất nhiều người đã từng chiến đấu ở Việt Nam và trở về để sống 1 cuộc đời hạnh phúc và hữu ích cho xã hội. Nếu Cooper có tâm lý không bình thường thì đó chỉ là lỗi của anh ta mà thôi. Anh ta cứ việc ôm lấy niềm cay đắng. Như thế chỉ khiến anh ta thêm đắng cay. Anh ta nung nấu nó trong lòng. Anh ta càng ngày càng xung khắc với xã hội bởi vì anh ta có cảm nghĩ xã hội thiếu nợ anh ta 1 cái gì đó.

Anh ta trở lại, nhưng 2 người giữ 1 sự im lặng thù địch trong lúc nàng uống nước từ chiếc bình thủy. Vẫn không nói gì, anh ta giúp đỡ nàng trong khi nàng đi khắp khiêng ra khỏi khoảng rừng thưa để được lên mặt nệm dày đã trở nên phần cốt lõi của thế giới họ, anh ta nói:

- Tôi cần phải kiểm tra chân cô. cô hãy cầm đèn pin cho tôi.

Nàng quan sát trong lúc anh ta tháo băng để lộ 1 hàng chỉ may gỗ ghè lởm chởm. Nàng nhìn sững vào đó trong nỗi khủng khiếp, nhưng anh ta lại thích thú với công trình của mình. Với 2 bàn tay nắn quanh bắp chân nàng, anh ta nâng chân nàng lên được xem xét kỹ hơn.

- Không có dấu hiệu nhiễm trùng mới. Chỗ sưng đang giảm xuống.

- Vết sẹo - nàng khẽ kêu lên.

Anh ta ngược lên nhìn nàng

- Tôi không thể làm gì hơn thế - anh ta vừa nói vừa mím môi dưới cho đến khi gần như không còn trông thấy rõ dưới hàng râu mép - chỉ đáng mừng là tôi đã không phải đốt cháy nó.

- Tôi cũng mừng.

Anh ta cười khinh bỉ

- Tôi tin chắc 1 chuyên gia giải phẫu tạo hình có đẳng cấp cao ở Beverly Hills sẽ có thể dọn dẹp vết sẹo cho cô.

- Anh cần phải căm ghét tôi như thế hay sao?

- Cô cần phải thiến cận như thế hay sao? - anh ta vừa nói vừa chỉ 1 ngón tay về phía chiếc phi cơ gãy nát. - tôi tin chắc bất cứ 1 ai trong số người mà chúng ta đã bỏ lại ở đằng kia đều chấp nhận mang 1 vết sẹo trên ống chân.

Lẽ tất nhiên anh ta nói đúng, nhưng điều đó vẫn không khiến cho nàng có thể công nhận sự phê phán của anh ta 1 cách dễ dàng hơn. Nàng cau có im lặng. Anh ta rửa sạch chân nàng bằng peroxide và băng lại rồi đưa cho nàng 1 viên penicillin và 2 viên aspirin. Nàng uống tất cả với nước. May quá không còn brAndy

Nàng đã phát giác ra tình trạng say rượu khiến cho nàng dễ xúc động và khao khát chuyện yêu đương. Nàng không muốn nghĩ đến Cooper Landry như bất cứ 1 điều gì khác 1 con người khốn khổ. Anh ta là 1 hung thần có tính khí nóng nảy hay gắt gỏng, nung nấu 1 mối ác cảm đối với thế gian. Nếu nàng không cần phải trông cậy vào anh ta để sống sót, nàng sẽ không thêm dính dáng đến anh ta.

Nàng đã nằm yên dưới chõng da thú khi anh ta trườn vào và ôm lấy nàng như đêm hôm trước.

- Chúng ta sẽ còn ở đây bao lâu nữa? - nàng giận dữ hỏi.

- Tôi không phải là nhà tiên tri.

- Tôi không yêu cầu anh đoán trước khi nào chúng ta sẽ được cứu thoát, tôi chỉ muốn nói tới cái giường này. Anh không thể dựng tạm lên 1 chỗ trú ẩn nào đó hay sao? 1 nơi nào đó mà chúng ta có thể đi vào?

- Nơi này không vừa lòng quý cô nương à?

Nàng thở dài bực tức

- Thôi, không sao.

Một lúc sau, anh ta nói:

- Có 1 số tảng đá ở gần dòng suối. 1 bên của tảng đá lớn nhất đã bị mòn. tôi nghĩ với 1 chút khéo léo và chịu khó, tôi có thể biến nó thành 1 cái chái, nó sẽ không tốt lắm đâu, nhưng chắc là khá hơn cái này. Và lại gần nước.

- Tôi sẽ phụ giúp - nàng hăng hái đề nghị.

Không phải nàng không đánh giá cao nơi trú ẩn này. Chính nó đã cứu mạng nàng đêm hôm trước. Nhưng thật là khó xử khi phải nằm ngủ sát bên anh ta. Vì anh ta đã cởi chiếc áo khoác như đêm hôm trước, Rusty nhận biết hết sức rõ chiếc ngực vạm vỡ của anh ta sát vào lưng nàng. Vì vậy nàng có thể đoán rằng anh ta cũng nhận biết hết sức rõ thân hình của nàng bởi lẽ nàng cũng không mặc áo khoác.

Nàng có thể nghĩ thêm chuyện khác trong lúc bàn tay anh ta tìm được 1 điểm rất tiện lợi ở khoảng giữa ngực và hông nàng. Thậm chí anh ta còn chèn đầu gối vào giữa đầu gối nàng, nâng cao cái chân bị thương của nàng lên 1 lần nữa. Nàng định hỏi anh ta như thế có cần thiết hay không, nhưng vì như thế nàng lại cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, nên nàng để yên không cự nự.

- Rusty?

- Hừm?

Hơi thở ấm áp của anh ta phả vào tai nàng và gây nên cảm giác đung chạm nhẹ lên cánh tay nàng. Nàng rúc vào sát anh ta hơn nữa.

- Dậy đi. Chúng ta phải thức dậy.

- Thức dậy à? - nàng rên rỉ - tại sao? Anh hãy kéo chân trở lên đi. - tôi lạnh lắm.

- Chính vì thế đấy. Chúng ta ướt đầm. Cơn sốt của cô đã hạ và cô đổ mồ hôi làm ướt cả 2 chúng ta. Nếu chúng ta không thức dậy và lau khô mình, chúng ta có nguy cơ bị tê cóng.

Nàng tỉnh hẳn và nằm ngửa ra. Anh ta quả thật nghiêm túc và đã hất các tấm da thú qua 1 bên.

- Lau khô bằng cách nào?

- Cởi áo quần và lau người cho khô - anh ta vừa nói vừa bắt đầu cởi nút chiếc áo sơ mi vải len.

- Anh điên rồi sao? Tôi đang lạnh cóng đây!

Nàng kéo tấm da thú trở lên người nàng. Cooper liền giật ra khỏi tay nàng.

- Cô hãy cởi áo quần ra. Ngay bây giờ!

Anh ta vịn người cởi chiếc áo sơ mi ra và trùm lên bụi cây gần nhất. Với 1 cử động uyển chuyển, anh ta vòng cánh tay ở hông và kéo chiếc áo thun cổ lọ qua khỏi đầu, khiến cho mái tóc anh ta dựng đứng lên 1 cách khôi hài. Nhưng Rusty không sao cười nổi. Tiếng cười - quả thực không hề có âm thanh - da bị chận cứng trong cổ. Chỉ cần nhìn thoáng qua bộ ngực đẹp nhất mà nàng chưa bao giờ trong thấy cũng đã đủ khiến nàng ghen lời.

Các bắp thịt kia chắc là cứng như đá, như được điêu khắc 1 cách tuyệt mỹ bên dưới làn da căng thẳng. 2 núm vú của anh ta có màu nâu sẫm và săn lại vì lạnh. Tất cả nền ngực bao phủ 1 lớp lông xoắn đầy cảm dỗ.

Anh ta thon người đến nỗi nàng có thể đếm được từng xương sườn. Bụng anh ta phẳng và căng như 1 cái trống. Nàng không sao trông thấy rõ rốn anh ta vì nó chìm sâu dưới 1 cụm lông kêu gọi.

- Khởi sự đi, Rusty, nếu không tôi sẽ làm giúp cô đấy.

Lời đe dọa của anh ta chợt giật nàng ra khỏi cơn mơ mộng. Một cách máy móc, nàng cởi chiếc áo khoác. Bên dưới nó nàng cũng mặc 1 cái áo thun như anh. Nàng cứ loay hoay với mép áo trong lúc nàng quan sát anh ta đứng thẳng người và từ từ tuột chiếc quần jean xuống 2 ống chân. Cái quần lót dài không phải là vật lôi cuốn nhất mà nàng đã từng trông thấy.

Nhưng Cooper Landry không chịu mặc lại áo quần ngay. Trong nhiều giây đồng hồ, anh ta cứ đứng yên, in hình trong ánh sáng lò mờ của ngọn lửa, trần như nhộng. Anh ta có hình dáng tuyệt đẹp 1 cách thiên phú, kỳ diệu đến nỗi khiến nàng chỉ biết há hốc miệng ra mà nhìn, gần như không còn hơi thở.

Anh ta trùm số y phục vừa cởi bỏ lên trên bụi cây rồi luồn 1 đôi tất ngắn vào 2 bàn tay và chà chúng lên khắp mình để lau khô - tất cả mọi thứ trước khi gỡ đôi tất ra khỏi bàn tay.

Quỳ xuống, anh ta lục tung 1 cái balô để tìm đồ lót. Anh ta mặc 1 cái quần đùi, không hề ngượng ngùng 1 chút nào.

Khi anh ta quay về phía nàng và nhận thấy nàng vẫn chưa động dậy, anh ta cau mày với vẻ tức giận.

- Nào, Rusty. Nhanh lên đi. Ngoài này lạnh lắm.

Anh ta với tay lấy chiếc áo khoác của nàng, là món duy nhất nàng đã cởi ra cho tới lúc ấy. Nàng liền đưa nó cho anh ta và anh ta treo lên để hong cho khô. Vừa đang tay lấy áo quần khác, anh ta vừa bật ngón tay vừa hồi thúc nàng.

- Nào nào.

Nàng ngược mặt lên lo ngại nhìn anh ta, và kéo chiếc áo thun qua khỏi đầu rồi chuyền cho anh ta.

Không khí lạnh buốt khiến toàn thân nàng rúng động. Ngay lập tức nàng bị tê cứng và bắt đầu run rẩy 1 cách dữ dội đến nỗi không thể xử lý chiếc khuy của chiếc quần chỉ có 1 ống của nàng.

- Đây này, hãy để tôi giúp 1 tay. Nếu không tôi sẽ phải đứng đây suốt đêm mất thôi.

Nói đoạn Cooper quỳ xuống và kéo đùi nàng ra. 1 cách nôn nóng anh ta xô tay nàng ra xa để cho anh ta có thể cởi khuy đẩy dây kéo xuống. Với 1 vẻ dửng dưng anh ta tuột quần xuống chân nàng và ném đại về phía bụi cây gần nhất.

Nhưng anh ta đột nhiên ngừng lại vì những gì mà rõ ràng anh ta đã không ngờ tới. 2 mảnh đồ lót nhỏ xíu, đặc biệt của phụ nữ. Anh ta đã trông thấy cái chân viền đăng ten, nhưng chỉ có thể, vậy mà anh ta cứ nhìn chằm chằm vào đó hết sức lâu mới thốt lên 1 cách cộc lốc.

- Cởi hết ra.

Rusty lắc đầu.

- Không.

Gương mặt anh ta chợt trở nên hung dữ.

- Cởi hết ra.

Rusty vẫn 1 mực lắc đầu. Trước khi nàng có thể chuẩn bị ứng phó, anh ta ấn bàn tay lên trên mảnh viền đăng ten hình tam giác.

- Nó ướt hết rồi, cô hãy cởi ra.

Đôi mắt của họ, cũng như ý chí của họ, đối chọi nhau dữ dội. Chính cái lạnh trong ánh mắt của anh ta cũng như cái lạnh trong không khí đã thúc đẩy Rusty tuột cái quần lót ướt ra khỏi chân nàng.

- Bây giờ cô hãy lau mình đi.

Anh ta đưa cho nàng 1 chiếc tất bông như cái anh ta đã dùng. Nàng chà nó lên phần dưới của cơ thể và đôi chân. Vẫn cúi gầm mặt xuống, nàng mò mẫm tìm đồ lót. Cooper liền đưa cho nàng. Anh ta đã không chọn loại dài vì như thế sẽ làm trầy vết thương của nàng. Nàng mặc 1 chiếc quần lót tương tự cái nàng vừa cởi ra và giờ đây đang tồn ten ở 1 cánh thấp của bụi cây, phát phơ như 1 ngọn cờ chiến thắng vào buổi sáng sau 1 bữa tiệc thân hữu.

- Bây giờ tới phần trên.

Cái nịt ngực của nàng cũng nhỏ nhắn như cái quần lót và cả 2 thứ cũng tương xứng với nhau. Buổi sáng rời khỏi căn lều, nàng đã mặc y phục phù hợp với lúc trở về thế giới văn minh. Sau khi phải mang áo quần lót cho ẩm trong mấy ngày liền, nàng da chán ngấy.

Nghiêng mình về phía trước, nàng tóm lấy cái móc ở sau lưng, nhưng mấy ngón tay của nàng tê cứng và lạnh đến nỗi nàng không sao mở ra được. Vừa lẩm bầm xỉ vả, Cooper vừa vòng tay quanh người nàng để gỡ cái móc ra khỏi quai. Cái nịt ngực rơi về phía trước. Nàng tuột dây đeo xuống cánh tay, liệng nó ra xa và nhìn thẳng vào mắt anh ta thách thức.

Bên dưới hàng râu mép, cái miệng của anh ta mím lại thành 1 vach ngang răn rỏi không có vẻ gì lay chuyển. Anh ta chỉ khựng lại trong vòng 1 nhịp tim trước khi bắt đầu chà mạnh chiếc tất bông lên cổ, ngực, bụng, vú nàng. Rồi, lại vòng tay quanh người nàng, anh ta lau sạch mồ hôi trên lưng nàng. Họ gần nhau đến mức hơi thở của nàng lay động đám lông ngực của anh ta. Môi nàng ở sát ngay 1 núm vú đang căng phồng lên của anh ta. 2 núm vú của nàng cũng cứng lại và nổi lên cao vì lạnh chạm nhẹ vào da anh ta.

Anh ta chọt nhanh nhen thụt lùi và bực tức tròng 1 cái áo ấm ngắn qua đầu nàng. Trong khi nàng loay hoay luồn cánh tay vào tay áo, anh ta gỡ tấm da thú bị ướt mà họ vừa nằm lên ra khỏi lớp nệm và thay thế bằng 1 tấm khác.

- Tấm này không êm bằng nhưng khô hơn.

- Tốt thôi mà - Rusty khàn giọng nói.

Cuối cùng họ lại chui vào chăn. Nàng không kháng cự khi anh ta kéo nàng tới gần. Nàng rung mình không sao kiềm chế nổi và 2 hàm răng khua vào nhau lách cách. Nhưng chẳng bao lâu sau họ đã bắt đầu ấm người lên. Thân thể họ đầy những xáo trộn vì những gì mắt họ đã trông thấy. Những ấn tượng gợi tình cứ lẫn quẩn trong tâm trí họ.

Nằm trong vòng tay của anh ta với áo quần mặc đầy đủ cũng đã mất tự tin, hướng chỉ nằm bên anh ta mà chỉ mặc đồ lót lại càng khiến nàng thêm xao xuyến. Cơ sở của nàng đã hạ, nhưng giờ đây thân thể nàng nóng như 1 lò lửa.

Cặp đùi của anh ta gây 1 cảm giác thú vị bên đùi nàng. Nàng thích làn da có 1 lớp lông của

chúng. Bởi vì nàng không mang nịt ngực, nàng cảm thấy thật rõ bàn tay của anh ta đang đặt ngay phía dưới vú nàng, hình như nhưng lại hoàn toàn không chạm vào đó.

Không phải anh ta không bị nao núng vì sự gần gũi bất khả kháng này. Anh ta đang cố gắng thay đổi tấm da thú và mặc áo quần hết sức nhanh chóng nhưng đó không phải là lý do duy nhất khiến anh ta phải thở 1 cách nặng nhọc. Ngực anh ta phồng lên và xẹp xuống ngay sau lưng nàng 1 cách đều đặn nhưng dồn dập.

Thế rồi lại còn có 1 bằng chứng ác liệt khác với sự kích thích của anh ta.

Nàng liền khẽ nói:

- Tôi không nghĩ tôi cần phải... gác chân tôi lên chân anh.

1 tiếng gần nhỏ rung động cả ngực anh ta:

- Cô không nên nói như thế. Đừng có động đây.

Rõ ràng anh ta đang khó chịu.

- Tôi xin lỗi.

- Vì lý do gì? Cô không thể không xinh đẹp thì tôi cũng không thể không phải là 1 người đàn ông. Tôi nghĩ chúng ta chỉ cần chấp nhận điều này với nhau.

Nàng tôn trọng yêu cầu của anh ta và không động đây. Nàng thậm chí không mở mắt ra lại sau khi nhắm mắt. Thế rồi nàng thả ngủ thiếp đi với 1 nụ cười thoáng qua trên môi. Có lẽ chỉ do sơ ý, nhưng anh ta đã nói với nàng rằng anh ta nghĩ nàng xinh đẹp.

Đã có 1 sự khác biệt trong mối quan hệ của 2 người. Sự gần gũi bất khả trong đêm hôm trước vẫn không khiến họ thân nhau hơn. Nói đúng ra, sự việc đó đã tạo nên 1 tình trạng bức bối giữa họ. Buổi sáng hôm sau họ nói chuyện không được tự nhiên. Mắt họ tránh giao nhau. Họ xây dựng lại với nhau khi mặc áo quần. Họ cử động vụng về và thiếu tự tin, như những phế nhân mới vừa phục hồi tứ chi.

Im lìm và cách biệt, Cooper đeo cho nàng 1 cặp nạng từ 2 cành cây chắc nịch. Chúng chẳng đẹp gì nhiều để mà tán tụng, nhưng nàng cảm ơn chúng vô cùng. Chúng giúp nàng có thể di động. Nàng sẽ không còn phải nằm bẹp trên giường.

Khi nàng cảm ơn anh ta, anh ta chỉ lẩm bẩm 1 tiếng ghi nhận và bước mạnh chân qua các bụi cây thấp về phía dòng suối để lấy nước, lúc anh ta trở lại, nàng đã quen với cặp nạng và đang đi khắp khiêng quanh khoảng rừng thưa.

- Chân cô cảm thấy như thế nào rồi?

- Khá lắm. Tôi đã tự rửa sạch bằng peroxide và uống thêm 1 viên thuốc.

Thậm chí nàng đã ráng mặc được 1 cái quần còn lại và mang đôi giày ống vào, cơn đau nhức đã giảm khá nhiều nên sức ép của 1 lần vải nữa vẫn không gây khó chịu cho vết thương.

Họ luân phiên uống nước trong phích. Xem như ăn điểm tâm. Cooper chợt lên tiếng:

- Hôm nay tôi cần phải cất nơi trú ẩn đó.

Hồi nầy khi họ thức dậy thì thấy tấm đắp của họ đã đầy những tuyết.

Lần này các bông tuyết không chỉ là những hạt nhỏ mà là những dấu hiệu thực sự đáng lo ngại về cơn bão đầu tiên của mùa đông. Cả 2 người đều biết những mùa đông trong khu vực sẽ tàn khốc đến mức nào. Bắt buộc họ phải có 1 nơi trú ẩn để dùng cho đến lúc họ được cứu thoát. Nếu họ không được cứu thoát, 1 nơi trú ẩn tạm thời sẽ chẳng ăn thua gì, nhưng không 1 ai muốn nghĩ đến khả năng đó.

- Tôi có thể giúp được gì cho anh?

- Cô có thể cắt áo khoác da kia thành từng mảnh dài - anh ta vừa nói vừa hất đầu về phía 1 chiếc áo khoác của 1 trong số nạn nhân rớt máy bay và đưa cho nàng 1 con dao - Tôi cần nhiều dây da để buộc những cây cọc lại với nhau. Trong lúc cô làm việc này, tôi sẽ đi xem thử có thể kiếm thức ăn gì cho bữa tối hay không.

Nàng nhìn anh ta ranh mãnh trong lúc anh ta nói tiếp:

- Hôm qua tôi đặt mấy cái bẫy.

Nàng liếc quanh với vẻ lo sợ.

- Anh không đi quá xa đây chứ?

- Không xa lắm đâu - anh ta vừa nói vừa mang khẩu súng trường lên vai và kiểm tra lại hộp đạn anh ta đã bỏ vào túi - tôi sẽ trở về khi ngọn lửa cần châm thêm củi. Tuy vậy, cô hãy giữ con dao với khẩu súng trường phòng lúc cần tới - tôi đã không trông thấy dấu chân gấu, nhưng ta không bao giờ dám chắc.

Không nói thêm 1 lời nào khác, anh ta quay người và mất dạng vào trong bức màn cây dày đặc. Rusty đứng trên đôi nạng, tim đập thình thịch 1 cách đầy sợ hãi.

Gấu?

1 lúc sau, nàng cố xua đuổi nỗi hoảng hốt đang khiến nàng như bị tê liệt.

- Thế này thì thật là ngớ ngẩn - nàng lẩm bẩm 1 mình - không có gì làm hại được mình đâu.

Nàng ước ao có 1 cái đài, 1 cái tivi, hoặc bất cứ gì để xoa dịu sự im lặng ngọt ngào. Chỉ thỉnh thoảng mới có tiếng các nhánh cây va chạm nhau và các lá cây kêu xào xạc trong lúc đám thú rừng không thấy dạng chạy khắp nơi tìm thức ăn như mọi ngày. Đôi mắt của Rusty cố tìm kiếm những kẻ phá vỡ im lặng đó, nhưng chúng vẫn lẩn trốn và do đó lại càng thêm đáng sợ. Nàng không sao gạt bỏ lời nhắc nhở về gấu của Cooper ra khỏi tâm trí.

- Có lẽ anh ta nói như thế chỉ với mục đích đe dọa mình - nàng nói lớn trong lúc phải cố hết sức để cắt chiếc áo da dai nhách với con dao anh ta đã bỏ lại cho nàng dùng. Nó nhỏ hơn con dao vẫn luôn luôn cài trong bao buộc vào dây lưng anh ta.

Dạ dày của nàng chột sôi lên. Nàng nghĩ tới những chiếc bánh sừng trâu điểm tâm mới, nóng và thơm mùi bơ, những chiếc bánh mì ngọt nướng với phomai, những chiếc bánh cam vòng nóng bỏng, những chiếc bánh kẹp với thịt heo ướp muối, jambon và trứng. Như thế chỉ khiến cho nàng đói hơn. Điều duy nhất nàng có thể làm vào lúc này là cho nước vào dạ dày trống rỗng của mình.

Tuy nhiên, chẳng bao lâu sau, uống quá nhiều nước đã tạo ra 1 vấn đề khác. Nàng cố trì hoãn

càng lâu càng tốt, nhưng cuối cùng chỉ còn cách gat công việc sang 1 bên. 1 cách thận trọng, và không 1 chút khéo léo hoặc phối hợp, nàng đứng lên và đưa 2 cánh tay lên đôi nạng. Đi về hướng ngược với hướng Cooper đã đi, nàng tìm 1 nơi để tiểu tiện.

Bạn bè của nàng chắc sẽ không bao giờ đoán được nàng có thể đến nông nổi này mà không mất trí. Ba nàng có thể sẽ không bao giờ tin chuyện này. Nhưng nếu nàng còn sống để kể hết cho ông nghe, ông sẽ hãnh diện vì nàng.

- Có lẽ chỉ ngon gió - nàng nói với giọng có vẻ lớn và vui một cách gượng gạo. - Hoặc là một con chim. Hoặc là Cooper đang về tới. Nếu anh ta lén lút trở về để đùa cợt mình, mình sẽ không bao giờ tha thứ cho anh ta.

Nàng không nghe được tiếng xào xạc kế tiếp, lớn hơn và gần hơn tiếng ban nãy, và di chuyển hết sức nhanh trở về phía tạm trú. Quyết tâm không làm bất cứ điều gì một cách quá hèn nhát như rên rỉ hoặc hét lên, nàng nghiêng chặt răng trong nỗi sợ hãi trong lúc chệnh choạng bước trên mặt đất gồ ghề. Tất cả lòng can đảm của nàng tan biến khi một bóng người xuất hiện ở khoảng giữa hai gốc cây thông, lù lù ngay trên lối đi của nàng. Đầu nàng giật bắn lên, nàng nhìn vào đôi mắt sáng rực, khuôn mặt tua tủa râu với vẻ giảo quyết, và thốt lên một tiếng gào khủng khiếp.

Cooper vội vã trở về, nhưng anh quyết định làm thịt hai con thỏ trước khi quay lại. Anh đã tự bảo anh sẽ không thử thách lòng can đảm của nàng bằng cách moi ruột hai con thỏ ở nơi nàng có thể trông thấy.

Nhưng trong thâm tâm anh biết đó chính là điều anh sẽ làm. Anh cứ muốn nàng phải co rúm, phải nôn ọe, phải cuồn loạn lên, để mình chứng cái tính yếu đuối của phụ nữ.

Nàng đã không như thế. Nàng đã tỏ ra hết sức dũng cảm. Hoàn toàn khác với ức đoán của anh về nàng.

Anh liệng bỏ bộ lòng và bắt đầu lột da hai con thỏ. Sau này họ sẽ có lúc cần đến. Da bao giờ cũng ẩm và anh có thể dùng nó để làm cho Rusty ...

Rusty. Lại nàng - Anh không thể nghĩ cái gì khác hay sao? Phải chăng mọi ý nghĩ của anh đều xoay trở lại quanh nàng? Họ đã trở thành một cặp không thể xa rời nhau như Adam và Eva từ lúc nào. Anh không sao nghĩ đến một người mà không nghĩ ngay đến người kia hay sao?

Anh nhớ lại ý nghĩ đầu tiên đã ghi nhận khi anh hồi tỉnh. Gương mặt của nàng, nổi bật lên một cách quyến rũ với những lọn tóc màu nâu đỏ dịu dàng, đang cúi xuống phía trên anh, và anh đã nghĩ đến chuyện bậy bạ ghê tởm nhất mà Binh chủng Thủy quân lục chiến đã tạo nên và anh suýt nữa nói lớn ra điều đó.

Anh sung sướng nếu được sống sót - nhưng chỉ có thể thôi. Anh đã nghĩ mình thà bỏ đi rồi chết còn hơn là ở lại đây với con người nông cạn có chiếc áo lông đắt tiền và mùi nước hoa khêu gợi như thế này. Trong chốn hoang dã nàng sẽ không có cơ hội được một viên kẹo dẻo bên đám lửa ngoài trời. Anh đã dự tính, trước khi về tới nhà, có lẽ anh phải giết chết nàng để giúp cho cả hai người thoát khỏi nỗi khốn khổ.

Đó là một ý nghĩ gây hoang mang và không hấp dẫn nhưng anh đã buộc lòng phải có hành động hết sức tồi tệ để tự cứu mình ở Việt Nam. Vụ rút máy bay đã khiến anh phải tự động trở lại với luật lệ rừng sâu, quay về với vai trò của người sống sót.

Nếu ta không giết thì sẽ bị giết. Ta phải sống còn bằng mọi giá. Chiến thuật sống còn trước đây dạy các binh chủng đặc biệt của quân đội không cần biết tới lương tâm. Ta phải làm bất cứ gì cần thiết để sống thêm từng ngày, từng giờ, từng phút. Anh đã được rèn luyện trong chủ thuyết đó và đã thực hành nhiều lần hơn anh muốn nhớ nhưng quá nhiều lần nên không thể quên.

Nhưng người phụ nữ này đã làm anh ngạc nhiên. Vết thương ở chân đã gây cho nàng nhiều đau đớn, nhưng nàng đã không hề khóc than. Nàng đã không làm vương vís anh về việc đói, khát, lạnh và sợ, mặc dầu Chúa thừa biết nàng phải như thế. Nàng đã hơi điên dại nhưng vẫn chưa bị xao xuyên. Trừ khi mọi việc trở nên tồi tệ một cách nghiêm trọng, giờ đây anh không tin nàng sẽ như vậy.

Tất nhiên điều đó gây cho anh một số vấn đề hoàn toàn mới. Rất ít người chiếm được lòng khâm phục của anh. Anh không muốn mình khâm phục Rusty Carlson nhưng lại nhận thấy mình đang như vậy. Anh cũng đang bắt đầu thừa nhận rằng anh bị mắc kẹt vào một miền xa lạ với một người phụ nữ đầy quyến rũ và họ chỉ còn lại một mình cho nên sẽ phải dựa vào nhau trong một thời gian dài. Lũ quỷ đã dẫn dắt số mạng của anh chắc đang cười bò lăn vì sự hao tổn của anh lần này. Chúng đã chạy lồng lộn nhiều lần trong quá khứ, nhưng lần này mới là lý lẽ vững chắc. Đây là điểm thú vị nhất đã khiến cho toàn bộ cuộc đời anh trở nên một trò đùa.

Thông thường, anh khinh miệt những phụ nữ như Rusty Carlson. Anh không thích những kẻ sống trong xã hội giàu có, gốc nghềch, thiếu cận đã được sinh ra đời trong cảnh nhung lụa. Bọn họ không biết, hoặc được biết, về bất cứ chuyện gì bên ngoài những chiếc lồng sơn son thếp vàng của họ. Không phải chính anh có được cơ hội thu hút một người đã chiếm được lòng tôn trọng bất đắc dĩ của anh bằng cách tiếp tục sống chung trong tình huống tồi tệ nhất này, hay sao?

Nhưng thậm chí điều đó vẫn không đủ cho các thánh thần hiểm độc. Đáng lẽ nàng phải là một phụ nữ thuộc giới thượng lưu gốc nghềch không dám tranh đua ngoại hình với một con lợn. Nàng phải có một giọng nói làm vỡ tan cả cửa kính.

Thế nhưng, số mạng đã đẩy anh ta tới trước một người đàn bà giống như một giấc mơ. Chắc chắn quỷ sứ đã tạo ra nàng. Hiện thân của sự cảm dỗ. Với một mái tóc màu vàng nâu mà một người đàn ông chỉ muốn vùi đầu vào hai núm vú trông có vẻ ngọt ngào đến mức nhất định phải có hương vị như kẹo. Giọng nói của nàng chắc sẽ làm cho bơ chảy ra. Đó là điều anh nghĩ tới mỗi lần nàng lên tiếng. Thật là một trò đùa độc ác. Bởi vì anh sẽ không động tới nàng. Không bao giờ. Anh đã xuống dốc theo con đường đó. Những người đàn bà như nàng đều theo thời trang. Không phải chỉ vì y phục, mà về mọi thứ. Khi anh gặp Melody, lúc đó yêu một cựu chiến binh là hợp thời trang. Cô ta là một người hợp thời trang, cho tới lúc điều đó trở nên không hợp nữa.

Cứ cào mặt ngoài min màng của Rusty Carlson ra đi ta sẽ tìm thấy một Melody khác. Rusty chỉ cố tỏ ra ưu ái với anh lúc này bởi vì nàng dựa vào anh để sống còn. Nàng trông giống như một miếng ăn thơm ngon, nhưng bên trong không chừng nàng thủ đoạn và thối rửa chẳng kém gì Melody trước kia. Đeo hai tam da thổ lên vai và gói thịt trong một tấm vải, anh lên đường trở về nơi cắm trại của họ.

Nàng sẽ không quyến rũ được anh. Anh sẽ không được mềm lòng với nàng. Đêm hôm qua anh đã để cho nàng khóc bởi vì anh cảm thấy rằng nàng đáng được khóc cho nhẹ người. Nhưng sẽ không còn như vậy nữa. Anh đã ôm nàng suốt đêm bởi vì cần phải giữ hơi ấm cho cả hai người. Nhưng kể từ nay anh sẽ dè dặt. Sau khi lều trú ẩn được dựng lại họ sẽ không cần phải ngủ chung với nhau như thế. Anh sẽ không còn phải chịu đựng bất cứ đêm nào nữa với nàng nằm co mình trước mặt anh và cái mộng của nàng làm đêm cho phản ứng không chủ tâm của anh đối với nàng.

Hãy ngưng nghĩ tới chuyện đó, anh ta tự bảo. Hãy quên cảm giác êm dịu của bụng nàng bên dưới bàn tay của anh. Hãy quên hình dáng của ngực nàng và màu lông giữa cặp đùi nàng.

Anh vừa lâu bầu vừa băng qua rừng, quyết tâm giữ cho luồng tư tưởng theo đúng hướng. Ngay sau khi anh dừng xong lều trú ẩn, sự cẩn thận như thế sẽ không còn cần thiết nữa. Anh sẽ giữ cho mắt và bàn tay của mình ...

Tiếng gào chói tai khiến anh đột ngột dừng lại.

Nếu anh đã bước vào trong một bức tường vô hình, chắc là anh không thể ngừng chân nhanh hơn. Khi tiếng gào kế tiếp của Rusty xé toang sự tĩnh mịch, theo bản năng anh lạnh lẽo chuyển sang vai trò của chiến sĩ rừng rậm, một cách dễ dàng như bánh răng trong hộp số có đủ dầu mỡ. Một cách im lặng, anh trườn qua những gốc cây về hướng tiếng gào của nàng, dao rút sẵn và răng nhe ra.

- Ông... ông là ai? Bàn tay của Rusty nắm chặt cổ họng của chính nàng, nơi mạch nàng đang đập dữ dội.

Khuôn mặt đầy râu của gã đàn ông tách ra thành một cái cười toe toét, anh ta quay đầu lại và nói:

- Ngày bố, cô nàng muốn biết con là ai.

Vừa cười khúc khích, một người đàn ông khác giống hệt gã đầu tiên nhưng già hơn vừa bước ra khỏi các gốc cây. Hai người cùng há hốc miệng ra nhìn súng Rusty. Cả hai đều có đôi mắt đen nhỏ thụt sâu trong hốc mắt.

- Chúng tôi có thể hỏi cô với cây y hệt như thế, - người đàn ông lớn tuổi nói - Cô là ai, bé con?

- Tôi ... tôi... tôi vừa thoát khỏi một vụ rớt máy bay.

Họ nhìn lại nàng với vẻ hoài nghi trong lúc nàng nói tiếp.

- Các ông không biết gì về vụ đó hay sao?

- Không thể nói là chúng tôi biết.

Nàng chỉ với một ngón tay run rẩy.

Ở đằng kia. Cách đây hai ngày. Năm người đã chết. Chân tôi bị thương.

Nàng vừa nói vừa trở đôi nạng.

- Không còn phụ nữ khác à?

Trước khi nàng kịp trả lời Cooper lao tới phía sau người đàn ông lớn tuổi và đặt lưỡi dao lấp lánh sáng vào sát cổ họng có râu quai nón. Anh nắm chặt cánh tay của người đàn ông vặn trái ra phía sau lưng và đặt bàn tay của anh lên giữa hai xương bả vai của ông ta. Khẩu súng săn của người đàn ông rơi đánh xoảng lên mặt đất bên cạnh chân ông ta.

- Tránh ra khỏi cô ấy nếu không tôi sẽ giết chết ông ta - anh nói với gã thanh niên đang sững người vì kinh hoàng.

Anh ta nhìn chăm chăm vào Cooper tựa hồ anh chính là quỷ sa tăng vừa từ dưới địa ngục bật lên khỏi mặt đất. Ngay cả Rusty cũng bị chế ngự bởi vẻ đe dọa hắc ám trong mắt Cooper. Nhưng nàng đang run lên vì nhẹ nhõm khi trông thấy anh.

- Tôi đã nói tránh xa khỏi cô ấy.

Tiếng nói của Cooper có vẻ chết chóc chẳng khác lưỡi dao của anh: Nó không lên xuống giọng, không một chút cảm xúc. Gã thanh niên bước ra xa Rusty thêm hai bước, trong lúc Cooper nói tiếp với anh ta:

- Bây giờ, bỏ khẩu súng xuống.

Vì dường như kẻ tấn công xét cho cùng có vẻ tử tế, bộ mặt của gã thanh niên cau lại với vẻ chống đối. Anh ta cần nhận:

- Bố, con có phải ...

- Con hãy làm theo lời anh ta bảo, Reuben.

Một cách miễn cưỡng gã thanh niên ném khẩu súng săn xuống. Cooper liền đá hai khẩu súng

lúc này đã nằm trên mặt đất ra thật xa và dần dần nói bàn tay đang bóp cổ người đàn ông. Anh bước quanh ông ta và đứng bên cạnh Rusty, đối diện với cả hai cha con

- Rusty? - anh lên tiếng làm nàng giật nảy mình.

- Em không sao chứ?

- Không sao?

- Bọn họ có làm em bị thương không?

- Họ chỉ làm cho tôi hoảng sợ. Tôi không biết họ đã định làm gì.

Cooper vẫn không rời mắt khỏi hai người đàn ông và nhìn chăm chăm họ một cách cảnh giác.

- Các người là ai?

Tiếng gằn của anh chứa đầy uy quyền hơn câu hỏi yếu ớt của Rusty. Ông già trả lời anh ngay tức khắc.

- Tôi là Quinn Gawrylow và đây là con tôi, Reuben. Chúng tôi sống ở đây.

Cooper vẫn nhìn không chớp mắt trong lúc ông ta nói tiếp:

- Bên kia khe núi.

Ông ta hất cằm về phía đó.

Cooper đã khám phá ra khe núi ngày hôm trước. Dòng suối nơi anh lấy nước nằm ở đáy khe. Anh đã không băng qua đó để xem xét kỹ bởi vì anh không muốn bỏ Rusty một mình quá lâu. Giờ đây anh cảm ơn Chúa vì anh đã không làm việc đó. Hai người kia có lẽ hoàn toàn vô hại. Thế nhưng cũng có thể không đúng như vậy. Bản chất hoài nghi của anh giúp anh đặc lực nhiều lần. Cho đến bao giờ họ chứng tỏ trái ngược lại, anh vẫn sẽ xem hai người này là kẻ thù. Cho tới nay họ chưa làm điều gì có hại, nhưng anh không thích cái gã thanh niên nhìn chăm chăm vào Rusty tựa hồ nàng là một hình tượng siêu phàm...

- Điều gì khiến hai người băng qua khe núi? - Cooper hỏi.

- Chúng tôi đã ngửi thấy mùi gỗ cháy đêm hôm qua và sáng hôm nay đến đây để xem xét. Chúng tôi rất ít khi trông thấy người lạ trong khu rừng này.

- Máy bay chúng tôi bị rớt.

- Cô ấy vừa nói như thế.

Nàng đã được nâng cao từ "bé con" lên "cô ấy". Rusty thầm cảm ơn Cooper về việc này. Chính nàng cũng cảm thấy mất can đảm vì cái nhìn chăm chăm của gã thanh niên và tiến tới gần Cooper hơn, nấp vào phía sau cánh tay anh.

- Thành phố gần nhất ở cách đây bao xa? - Nàng hỏi.

- Một trăm sáu mươi cây số.

Những hy vọng của nàng chợt tuột nhanh xuống. Người đàn ông hiển nhiên đã nhận thấy liền

nói tiếp:

- Nhưng con sông thì không xa lắm.

- Sông Mackenzie à?

- Phải. Nếu cô đến được nơi đó trước khi dòng sông đóng băng, cô sẽ bắt kịp một chuyến tàu trên đường xuôi về Yellowknife.

- Con sông cách đây bao xa? - Cooper hỏi.

Người đàn ông gãi đầu bên dưới chiếc mũ len.

- Mười lăm hoặc hai lăm cây số, có phải không Reuben?

Gã thanh niên gật đầu, vẫn không rời mắt khỏi Rusty. Cooper liếc anh ta với ánh mắt hiểm ác và nguy hiểm.

- Hai người có thể dẫn đường cho chúng tôi đến tận con sông chứ?

- Được thôi,- người đàn ông lớn tuổi nói. - Ngày mai. Hôm nay chúng tôi sẽ cho hai người ăn. Hai người nên nghỉ ngơi cho lại sức.

Ông ta nhìn xuống số thịt tươi Cooper vừa thả lên mặt đất và hỏi tiếp:

- Hai người có muốn theo chúng tôi tới lều của chúng tôi không?

Rusty liếc Cooper với vẻ mong đợi. Gương mặt anh vẫn như một chiếc mặt nạ trong lúc anh thận trọng quan sát kỹ hai người đàn ông. Cuối cùng anh nói:

- Xin cảm ơn. Rusty có thể dùng thức ăn và nghỉ ngơi trước khi chúng ta lên đường. Hai người hãy đi tới đằng kia.

Dùng khẩu súng trường, anh chỉ họ về phía nơi tạm trú của anh và Rusty.

Hai người đàn ông cúi xuống nhặt súng lên. Rusty cảm thấy các bắp thịt của Cooper căng lên trong tình thế đề phòng. Nhưng hai cha con mang súng lên vai và quay hướng Cooper chỉ cho họ. Cooper cúi xuống nhìn nòng và khẽ nói:

- Cô hãy ở sát bên cạnh tôi. Con dao tôi đã đưa cho cô đâu rồi?

- Tôi đã bỏ lại khi tôi đi...

- Cô cứ giữ kỹ nó.

- Anh có chuyện gì thế?

- Không có gì.

- Anh không tỏ ra yên tâm khi trông thấy họ. Tôi rất vui mừng. Họ có thể đưa chúng ta thoát khỏi nơi này.

Lời bình luận duy nhất của anh chỉ là một tiếng "Ừ" qua đôi môi mím chặt.

Hai cha con Gawrylow có vẻ thần phục tài ứng biến của Cooper. Họ giúp anh gom góp các tấm da thú và những vật dụng mà Cooper và Rusty đã thu lượm được từ vụ rớt máy bay. Không có gì ở chốn hoang dã này bị bỏ phí. Reuben hất đá vào ngọn lửa để chắc chắn lửa đã tắt.

Đoàn người, theo sự hướng dẫn của Quinn, với con trai ông ta theo sát một bên, lên đường đến lều của họ. Cooper đi sau cùng để có thể liên tục theo dõi hai cha con Gawrylow và Rusty lúc này đã bắt đầu có tiến bộ với đôi nạng một cách đáng khâm phục.

Hai người đàn ông dường như có hảo ý, nhưng Cooper đã rút kinh nghiệm đắng cay đừng bao giờ tin bất cứ ai. Anh đã từng trông thấy rất nhiều quân nhân tan xác bởi lựu đạn cầm tay do bọn trẻ con tươi cười đưa cho họ.

Tới dòng sông họ dừng lại để nghỉ chân. Hai buồng phổi của Rusty có cảm giác tựa hồ sắp sửa suy sụp; tim nàng đập nhanh gấp đôi; và cặp nạng đang làm trầy xước nàng, mặc dầu Cooper đã ngăn ngừa điều đó bằng cách bọc vải trên đầu nạng cho êm.

- Cô sao rồi? - anh vừa nói vừa mở nắp bình nước và đưa cho nàng.

- Vẫn khỏe - nàng gượng cười đáp.

- Chân cô có đau không?

- Không, nó chỉ có cảm giác như nặng cả tấn.

- Thế thì không thể đi xa hơn được nữa. Cô có thể nằm nghỉ hết ngày hôm nay.

Hai cha con Gawrylow kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi nàng đã lấy lại hơi và sẵn sàng tiếp tục đi.

- Chúng ta sẽ qua nơi dễ dàng nhất, ông già thông báo cho Cooper.

Họ bước dọc theo lòng suối khoảng mấy trăm mét.

Ở bất cứ thời gian nào khác, chắc hẳn Rusty đã không say sưa ngắm phong cảnh. Suối trong vắt như thủy tinh, rách rách chảy qua nhiều tảng đá đã được gọt giữa bằng phẳng như những tấm gương. Những thân cây cao ngất với cành lá giao nhau tạo thành các vòm kín phía trên đầu. Những loại cây bốn mùa có màu lục đậm đến nỗi hóa ra màu xanh. Những loại cây thay lá có màu sắc từ đỏ thắm đến vàng tươi. Mùa đông đang xâm lấn, lá rơi tạo nên một tấm thảm lạo xạo bên dưới gốc cây.

Buồng ngực của Rusty nóng bỏng lên vì ráng sức lúc hai cha con Gawrylow dừng bước. Nàng để đôi nạng lên mặt đất và thở phào ngồi phịch xuống trên một tảng đá bên dòng suối chảy cạn ở điểm đó. Sườn của khe núi vươn lên ở bên kia con suối có vẻ cao như núi Himalaya.

- Đây rồi, Gawrylow nói - tôi sẽ dẫn đường. Reuben có thể bồng cô gái. Còn ông mang đồ đạc.

- Reuben có thể mang đồ đạc. Còn tôi sẽ bồng cô gái - Cooper sửa lại bằng một giọng danh thép.

Ông già nhún vai và ra lệnh gã con trai lấy các gói đồ ra khỏi tay Cooper. Reuben nghe lời, nhưng không khỏi ném về phía Cooper một cái nhìn khó chịu. Cooper nhìn lại anh ta. Anh không cần biết Reuben thích điều này hay không; anh sẽ không thể để cho hai bàn tay bẩn thỉu đó tới gần Rusty bất cứ ở đâu.

Khi hai cha con họ đã di chuyển khỏi tầm nghe, anh cúi xuống phía trên nàng và khẽ nói:

- Cô đừng e ngại dùng con dao đó.

Nàng nhìn lên anh với vẻ sợ hãi trong lúc anh nói tiếp:

- Chỉ trong trường hợp hai kẻ có lòng bác ai đó tấn công chúng ta.

Anh để đôi nạng ngang qua bắp vế nàng và nhắc nàng lên trên hai cánh tay.

Hai cha con Gawrylow đã đi lên sườn khe núi. Anh cất bước theo họ, vừa liên tục để ý tới họ vừa cẩn thận đề phòng con đường dốc đang đầy hiểm nguy. Nếu anh ngã, Rusty sẽ ngã theo anh. Nàng đã cố tỏ ra dũng cảm, nhưng anh biết chân nàng chắc chắn đang khiến nàng hết sức khó chịu.

- Anh thực sự nghĩ, chúng ta sẽ được giải thoát ngày mai không, Cooper?

- Mọi việc khởi đầu có vẻ tốt. Nếu chúng ta tới được con sông và nếu một con tàu nào đó bắt chột chạy qua.

Anh đang thở một cách khó khăn. Mồ hôi vã ra trên trán anh. Quai hàm của anh siết lại với vẻ quả quyết.

- Anh cần phải cạo râu.

Lời nhận xét được thốt lên một cách băng quơ nhưng cho cả hai người biết rõ nàng đang quan sát mặt anh kỹ như thế nào. Không cử động đầu, anh đưa mắt về phía nàng. Nàng bối rối nhìn sang phía khác và khẽ nói:

- Xin lỗi vì tôi quá nặng.

- Không đâu. Áo quần của cô còn nặng hơn cả thân hình cô.

Lời bình luận đó nhắc nhở họ rằng anh biết chính xác y phục của nàng bao nhiêu và thịt xương nàng bao nhiêu. Chẳng phải anh đã trông thấy nàng không một mảnh vải trên người hay sao? Rusty quyết định rằng nếu tất cả những cuộc trò chuyện của họ khiến họ trở nên lúng túng thì tốt hơn không nên trò chuyện gì với nhau cả.

Hơn nữa, lúc này họ đã lên đến đỉnh khe núi. Quinn đang nhai thuốc lá. Reuben đã cời mũ ra dùng làm quạt cho mát. Mái tóc đen của anh ra dính bết vào đầu.

Cooper đặt Rusty xuống. Không nói một lời. Quinn đưa cục thuốc lá cho anh. Rusty vui mừng khi anh lắc đầu từ chối.

- Chúng ta sẽ đợi cho tới khi hai người nghỉ ngơi xong - Quinn nói.

Cooper nhìn xuống Rusty. Mặt nàng tái xanh vì mệt. Chân nàng có lẽ đang đau. Cơn gió ẩm ướt đã nổi lên khiến cho trời lạnh hẳn. Rõ ràng nàng cần phải nghỉ ngơi một thời gian dài, nhưng xét cho kỹ anh càng sớm đưa nàng về nhà ăn uống nằm nghỉ bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

- Không cần chờ đợi. Chúng ta hãy đi thôi, anh nói ngắn gọn.

Anh liền kéo Rusty đứng lên và để nàng tựa lên đôi nạng. Anh nhận thấy nàng nhăn mặt vì đau đớn, nhưng cố gắng không động lòng trắc ẩn và cho hai cha con Gawrylow biết họ sẵn sàng lên đường.

Dù sao đi nữa đoạn đường còn lại đến căn lều kia là đất bằng. Tuy nhiên lúc họ tới nơi, sức lực của Rusty đã hoàn toàn cạn kiệt. Nàng đã quy lên hiên nhà như một con búp bê bằng rẻ giách.

- Hãy đưa cô gái vào bên trong, Quinn vừa nói vừa đẩy cửa ra.

Cánh cửa lung lay gắn vào khung bằng mấy bản lề da. Bên trong căn lều có vẻ trống trải như một cái hang thú. Rusty quan sát cảnh tượng đó với nỗi hoang mang và một cảm giác khiếp sợ. Ngay tại chỗ này nàng mới quyết định rằng còn nhiều điều tồi tệ hơn là phải ở ngoài trời.

Cooper vẫn giữ vẻ thản nhiên trong lúc anh bỗng nàng lên và đưa nàng vào bên trong căn lều lờ mờ. Những khung cửa sổ nhỏ lấm lem muội khói đến nỗi chỉ để cho một chút ánh sáng lọt qua. Một ngọn lửa từ mù khói hắt ra một thứ ánh sáng leo lét nhưng những gì Rusty và Cooper trông thấy còn đỡ hơn bị chìm đắm trong bóng tối.

Căn lều hết sức dơ bẩn, nồng nặc mùi hơi ẩm, mỡ ôi và người không tắm rửa.

Giá trị duy nhất nó còn có được là hơi ẩm. Cooper bỗng Rusty về phía bệ lò sưởi bằng đá và đặt nàng xuống trên một chiếc ghế lưng thang không có nệm. Anh lật úp một cái xô và gác cái chân bị thương của nàng lên đó. Anh cời lửa bằng một cái que sắt. Mấy ngọn lửa rời rạc cháy mạnh hơn khi anh thêm mấy cây củi từ thùng gỗ trên bệ lò sưởi.

Hai cha con Gawrylow chột bước vào. Reuben đóng cửa lại, khiến cho bên trong lều càng thêm tối. Mặc dầu lửa đã toả ra hơi ẩm, Rusty vẫn run mình và co rúm người lại trong chiếc áo khoác.

- Chắc hẳn hai người đói lắm.

Nói đoạn, Quinn đi tới cái lò đun bằng củi trong một góc lều. Ông ta mở cái nắp trên một nồi đang sôi sùng sục và liếc vào bên trong.

- Thịt hầm chín rồi. Ăn một chút nhé?

Rusty định từ chối thì Cooper đã trả lời thay cho cả hai người:

- Vâng. Ông có cà phê chứ?

- Tất nhiên. Reuben, pha một bình cà phê đi.

Gã thanh niên vẫn không ngừng nhìn chăm chăm vào Rusty kể từ lúc anh ta lấm lét vào trong lều và thả các vật dụng của nàng và Cooper ngay bên trong cửa.

Cooper theo dõi ánh mắt của Reuben. Anh ước mong sao cho ánh lửa đừng chiếu xuyên qua mái tóc của Rusty khiến nó thêm dịu dàng. Gương mặt tái xanh vẻ mệt mỏi của nàng lại càng làm cho đôi mắt của nàng có vẻ lớn hẳn lên, yếu đuối và đầy nữ tính. Đối với gã thanh niên, là hiển nhiên sống một mình trong nơi hoang dã này với người cha, thì một người đàn bà thậm chí không cần phải xinh đẹp mới là hấp dẫn. Rusty nhất định đã hiện thân cho những mơ tưởng rồ dại nhất của anh ta.

Với bàn tay trần, Reuben thọc vào trong một cái hộp kim loại đựng cà phê và ném một nắm vào một cái bình tráng men. Anh ta lấy nước từ cái bơm đặt trong một cái chậu cạn khô và đổ vào bình rồi đặt bình trên lò để nấu. Trong vòng ít phút Rusty và Cooper đã nhận được hai đĩa đựng một thứ thịt hầm không sao nhận dạng nổi. Nàng tin chắc tốt hơn mình không nên biết trong đó là thịt gì, do vậy nàng tự kiềm chế để không hỏi. Nàng nhai và nuốt một cách nhanh

chống. Ít ra nó vừa nóng vừa đỡ đói. Cà phê đậm đến nỗi nàng nhắm mắt trong lúc uống, nhưng nàng vẫn uống gần hết.

Trong khi ăn Cooper và nàng có hai khán giả say sưa ngắm. Cái nhìn chăm chú của ông già sắc sảo hơn gã con trai nhưng có lẽ tinh ý hơn. Đôi mắt ông ta không bỏ sót một cử động nào của hai người.

Ông ta chợt phá tan sự im lặng bằng một câu hỏi:

- Hai người đã kết hôn với nhau?

- Vâng. Cooper nói dối một cách dễ dàng. Năm năm.

Rusty nuốt miếng cuối cùng, hy vọng rằng hai cha con Gawrylow không nhận thấy nó khó khăn tới mức nào. Nàng vui mừng vì Cooper đã đơn phương trả lời. Nàng không nghĩ nàng có thể thốt lên được một tiếng.

- Có con rồi?

Lần này Cooper im lặng, để cho Rusty lên tiếng "không", hy vọng rằng câu trả lời đó sẽ làm vừa lòng "chồng" nàng. Nàng định sau này sẽ hỏi anh tại sao anh đã nói dối, nhưng hiện giờ nàng giả vờ đồng ý - Sự cảnh giác của anh không tương xứng, nàng nghĩ; nhưng thà nàng liên minh với anh ta còn hơn với hai cha con Gawrylow. Cooper ăn xong và đặt tách đĩa sang một bên. Anh liếc quanh căn lều.

- Ông có một máy phát sóng nào không?

- Không.

- Trong thời gian gần đây ông có nghe máy bay nào bay qua đây không?

- Tôi không nghe. Còn con, Reuben? - Ông già vừa nói vừa thúc cùi chỏ vào gã con trai.

Gã thanh niên chậm chạp rời mắt khỏi Rusty, ngó ngán hỏi lại:

- Máy bay?

- Chúng tôi vừa rớt máy bay cách đây hai ngày, - Cooper giải thích. Giờ đây chắc chắn người ta đã hình dung được. Tôi nghĩ có thể có máy bay tìm kiếm những người còn sống sót.

- Tôi không nghe tiếng máy bay nào cả, - Reuben nói một cách thô lỗ và lại chăm chú nhìn Rusty.

- Làm sao ông có thể chịu đựng được cuộc sống cách biệt với tất cả? - Nàng hỏi.

Sự tự cô lập như thế này khiến nàng nhủ chí. Nàng không sao tưởng tượng được mình có thể làm gì nếu không có những tiện nghi mà một thành phố phải cung cấp, đặc biệt bằng cách chọn lựa, ngay cả cuộc sống nông thôn cũng sẽ chịu đựng được nếu ta có thể thỉnh thoảng đến một thành phố. Nhưng cố tình cắt đứt mọi giao tiếp với xã hội văn minh thì...

- Chúng tôi thường đi bộ đến con sông và đi nhờ xe đến Yellowknife hai lần một năm, Quinn nói với họ. Một lần vào tháng Tư và một lần vào tháng Mười. Chúng tôi ở lại đó trong vài ba ngày, bán một vài bộ da thú, mua các thứ cần thiết, và lại đi nhờ xe trở về. Đó là tất cả những quan hệ mà chúng tôi muốn với thế giới bên ngoài.

- Nhưng tại sao? - Rusty hỏi.

- Tôi chán ngấy những thành phố và con người. Tôi đã từng sống ở Edmonton: làm việc trên một bến tàu vận chuyển hàng hóa. Một hôm cấp trên buộc tội tôi ăn cắp.

- Có đúng thế không?

Rusty sững sốt trước sự táo bạo của Cooper, nhưng ông già dường như không lấy làm khó chịu vì câu hỏi thẳng thắn đó. Ông ta chỉ cười âm lên và nhổ nước thuốc lá sợi vào lò sưởi.

- Trốn đi bao giờ cũng dễ dàng hơn ra tòa để chứng minh sự vô tội của mình, - ông ta nói lảng. - Mẹ của Reuben đã chết. Nó và tôi chỉ cần đứng lên và bỏ đi. Không lấy theo gì cả ngoại trừ số tiền chúng tôi có và một ít áo quần mang trên lưng.

- Việc đó cách đây bao lâu rồi?

- Mười năm. Chúng tôi đã phiêu bạt trong một thời gian rồi di cư đến đây. Chúng tôi thích nơi này nên đã ở lại.

Ông ta nhún vai nói tiếp:

- Chúng tôi không hề cảm thấy mong muốn trở về.

Ông ta kết thúc câu chuyện của mình, Rusty đã ăn xong, nhưng cả hai cha con Gawrylow dường như thích thú tiếp tục nhìn ngắm Cooper và nàng.

- Nếu không có gì phiền lòng, - Cooper lên tiếng sau một lúc im lặng không mấy tự nhiên, tôi muốn kiểm tra lại vết thương của vợ tôi.

Mấy tiếng của vợ tôi có vẻ tự nhiên thốt ra trên môi anh, nhưng lại chói tai Rusty vì dối trá. Nàng tự hỏi hai cha con Gawrylow có tin họ là một cặp vợ chồng hay không.

Quinn mang đĩa tới chậu rửa và bơm nước lên.

- Reuben, con làm việc đi.

Gã thanh niên dường như muốn cãi lại, nhưng cha anh ta ném cho anh một cái nhìn đầy vẻ đe dọa và thách thức. Anh ta đành lê bước về phía cửa, vừa đi vừa giật mạnh chiếc áo khoác và cái mũ. Quinn bước ra cửa và bắt đầu xếp củi vào bức vách của căn lều.

Rusty nghiêng người tới gần Cooper nơi anh vừa quỳ xuống trước mặt nàng.

- Anh nghĩ sao?

- Về chuyện gì?

- Về họ, - nàng trả lời với vẻ nghiêm trọng.

Anh kẹp chặt gấu quần của nàng giữa hai ngón tay và dùng con dao rọc một đường lên tới gối. Nàng phản ứng một cách giận dữ:

- Tại sao anh làm vậy? Đây là cái quần cuối cùng của tôi. Chắc tôi sẽ không có một mảnh y phục nào nếu anh cứ tiếp tục cắt chúng thành từng mảnh.

Anh liền ngẩng đầu lên. Mắt anh chợt trở nên khắc nghiệt.

- Có phải cô muốn cởi quần ra để cho Reuben mặc tình nhìn cái quần lót như không có gì của cô?

Nàng mở miệng, nhưng nàng khám phá ra rằng nàng không có cách nào để đáp lại, nên nàng giận dữ im lặng trong lúc anh tháo băng và kiểm tra vết thương đã khâu lại của nàng. Dường như cuộc đi bộ của nàng đã không gây nên những hậu quả tại hại. Nhưng nó đau trở lại. Nói dối anh về điều đó không có ích lợi gì bởi lẽ nàng đang nhắm mắt lúc anh băng lại vết thương.

- Có đau không?

- Vâng, hơi đau. - nàng nhìn nhận.

- Cô hãy nghỉ ngơi cho tới ngày mai. Hoặc ngồi ở đây hoặc nằm trên tấm nệm tôi sẽ làm cho cô.

- Tấm đệm? Có giường kia mà? - nàng vừa nói vừa liếc qua bên kia phòng tới chỗ hai chiếc giường kê sát vào vách kế cận. Anh không nghĩ họ sẽ nhường cho tôi một chiếc hay sao?

Anh bật cười.

- Tôi tin chắc, Reuben sẽ mê man nếu cô chịu nằm trên giường với anh ta - Nhưng trừ phi cô thích rận, tôi thành thực khuyên cô nên tránh xa.

Nàng giật mạnh chân lại, Cooper không thể nói năng dịu dàng được hay sao? Họ là chiến hữu vì cần phải thế, nhưng họ vẫn không phải - nhất định không phải - là hai người bạn.

Dường như giờ đi ngủ không bao giờ đến. Lúc trời vừa tối họ lại ăn một bữa với hai cha con Gawrylow. Cuộc thảo luận về đoạn đường đầy vất vả đến sông Mackenzie còn kéo dài khá lâu sau khi mọi người ăn xong.

- Không có con đường mòn nào để đi theo. Chỉ có đất gồ ghề, vì vậy phải mất một ngày đi bộ - Quinn cho họ biết.

- Chúng ta sẽ lên đường ngay lúc trời vừa sáng, - Cooper nói. Anh vẫn không để Rusty khuất khỏi tầm mắt. Anh đã theo dõi sát nàng suốt buổi chiều. Giờ đây, trong lúc nàng ngồi trên chiếc ghế dựng thẳng, anh ngồi bên cạnh nàng trên sàn nhà, một cánh tay độc quyền đặt lên đùi nàng.

- Chúng tôi sẽ không cần mang theo nhiều, - anh nói tiếp. - Tôi không định lấy mọi thứ, chỉ những gì hết sức cần thiết.

Quinn chợt hỏi:

- Còn cô gái thì sao?

Rusty cảm thấy bắp thịt của anh co rút lại sát chân nàng.

- Cô ấy làm sao?

- Cô ấy sẽ khiến chúng ta chậm bước lại.

- Con sẽ ở lại đây với cô ấy, ba à, Reuben lịch sự đề nghị.

- Không - Cooper đáp lại như một cú đấm mạnh. Cô ấy đi cùng. Tôi bất cần chúng ta sẽ phải đi chậm như thế nào.

- Tất cả chúng ta sẽ bị chậm lại theo, - Quinn nói với một cái nhún vai cố hữu - nhưng tôi cứ tưởng ông đang nóng lòng liên hệ với bạn bè và gia đình. Nhất định họ sẽ lo lắng cho hai người.

Rusty liếc xuống đỉnh đầu của Cooper và gọi:

- Cooper?

Anh ngược lên nhìn nàng trong lúc nàng nói tiếp:

- Em không ngại ở lại đây một mình. Nếu anh có thể đi nhanh hơn khi không có em khắp khiêng bước theo thì hay lắm rồi, còn gì nữa? Anh có thể gọi cho ba em ngay lúc anh tìm được một máy điện thoại. Ông ấy sẽ cho người đến đưa em về. Mọi việc tới đêm ngày mai là xong.

Anh chăm chú nhìn vẻ mặt buồn bã của nàng. Chắc là nàng sẽ đồng ý và chịu đựng gian khổ một cách nhẫn nhục nếu anh yêu cầu. Nhưng việc băng qua hơn hai chục cây số đường rừng quả thực không dễ dàng đối với nàng cho dù nàng không bị thương. Không phải do lỗi của nàng, nàng sẽ gây sự chậm trễ quá nhiều cho mọi người khiến cho họ rất có thể phải cắm trại mất một đêm.

Tuy nhiên, anh không đời nào nghĩ đến chuyện rời xa nàng. Bất kể nàng mạnh mẽ đến mức nào, nàng vẫn sẽ không tự bảo vệ mình một cách hữu hiệu. Trong môi trường nay, nàng bất lực như một con bướm. Không phải anh đa cảm, anh tự biết chắc. Chỉ vì nàng đã sống sót qua một thời gian dài đầy những nghịch cảnh, cho nên giờ đây anh không muốn xảy ra tình huống việc cứu thoát nàng là một điều khả thi thay vì một ảo vọng. Bàn tay anh gấp quanh đầu gối nàng với vẻ bảo bọc.

- Chúng ta hãy chờ xem sáng hôm sau em sẽ cảm thấy như thế nào.

Những tiếng đồng hồ sau đó trôi qua thật chậm, Rusty không biết hai cha con Gawrylow duy trì sự sáng suốt của họ như thế nào. Không có gì để làm, không có gì để đọc, không có gì để nghe hoặc nhìn - ngoại trừ nhìn lẫn nhau. Và khi việc đó trở nên nhàm chán, tất cả mọi người nhìn đắm đắm vào ngọn đèn dầu leo lét tỏa ra nhiều khói đen nặng mùi hơn là ánh sáng.

Chắc ai cũng tưởng rằng những kẻ ẩn dật này sẽ đặt ra cả triệu câu hỏi về thế giới bên ngoài, nhưng hai cha con Gawrylow không hề tỏ ra quan tâm đến bất cứ gì ở bên ngoài biên cương của họ.

Cảm thấy mình dơ bẩn, Rusty rút rờ hỏi xin một thau nước, Reuben chệnh choạng với đôi chân dài trong lúc lấy nước cho nàng và làm tràn ra một chút trên bấp vế nàng trước khi đặt được xuống.

Nàng kéo tay áo len lên tận khuỷu rồi rửa mặt và hai tay bằng cục xà phòng mà Cooper đã cho phép nàng mang theo. Nàng chỉ muốn thưởng thức cảm giác thú vị khi đắp từng vốc nước lên mặt, nhưng ba cặp mắt đang chăm chú nhìn nàng - Khi Cooper ném một chiếc áo thun của anh vào hai bàn tay ướt của nàng, nàng đành lấy và lau khô mặt.

Lấy lược nàng bắt đầu chải gọn mái tóc chẳng những đỏ hơn bình thường mà lại còn bết lại và rối tung. Nàng vừa bắt đầu chải cho tóc đỡ rối thì Cooper giật cái lược ra khỏi tay nàng và nói với giọng ông chủ:

- Thôi đủ rồi.

Nàng quay lại định phản kháng nhưng gương mặt sắt đá của anh khiến nàng khựng lại, suốt ngày hôm nay anh có thái độ hết sức kỳ lạ, khác hẳn thường lệ. Nàng muốn hỏi anh có gì không ổn. Tại sao anh cau kính như thế, nhưng nàng sáng suốt quyết định rằng bây giờ không phải là lúc thuận tiện cho một cuộc cãi vã.

Tuy nhiên nàng bày tỏ nỗi tức giận của mình bằng cách giật cái lược trở lại và cất vào trong túi trang điểm tuyệt đẹp của nàng. Đó là vật nhắc nhở rằng ở một nơi nào đó trên thế giới, nước nóng, nước rửa mặt, nước hoa, bồn tắm có bọt và nước rửa tay vẫn là những thứ có thật. Cuối cùng, mọi người ngừng mọi việc để đi ngủ. Nàng nằm ngủ với Cooper như hai đêm vừa qua. Nằm co mình qua một bên, cái chân bị thương ở phía trên, nàng xoay mặt về phía ngọn lửa. Bên dưới nàng là cái đệm Cooper đã làm bằng cách sử dụng những tấm da thú mà họ đã mang theo. Anh đã khéo léo từ chối dùng tấm trải giường do Quinn đề nghị.

Cooper không cong người lại quanh nàng như những lần trước. Anh nằm ngủ một cách căng thẳng, không lúc nào hoàn toàn thư giãn, và luôn luôn tỉnh táo.

- Anh đừng co quắp nữa, nàng khẽ nói sau nửa tiếng đồng hồ. Anh có vấn đề gì thế?

- Hãy im lặng và ngủ đi.

- Tại sao anh không ngủ.

- Tôi không thể.

- Tại sao?

- Khi chúng ta đi khỏi nơi đây tôi sẽ giải thích cho cô.

- Anh hãy giải thích cho tôi bây giờ đi.

- Không được đâu.

- Có liên quan gì tới việc anh bảo họ là chúng ta đã cưới nhau hay không?

- Có liên quan lắm đấy.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi nói.

- Tôi nhìn nhận họ là hạng người nguy hiểm, theo cái cách họ cứ nhìn chăm chăm vào chúng ta. Nhưng tôi tin chắc họ chỉ tò mò thôi. Vả lại, lúc này họ đã ngủ say rồi.

Hai tiếng ngáy lớn cùng vang lên chứng tỏ hai cha con Gawrylow đã ngủ một cách vô hại.

- Đúng, - anh lạnh nhạt nói - và vì vậy cô cũng phải ngủ đi. Chúc cô ngủ ngon.

Bực tức anh, nàng lăn người trở về phía kia. Cuối cùng nàng chìm vào một giấc ngủ sâu nhưng lại ngắt một cách tàn nhẫn, dường như nàng vừa chợp mắt được mấy phút thì Cooper huých nhẹ đánh thức nàng dậy. Nàng lồm bồm phản đối, nhưng chợt nhớ rằng hôm nay là ngày mà cuộc thử thách của nàng sẽ chấm dứt, nàng liền ngồi lên.

Căn lều vẫn còn trong bóng tối dày đặc, mặc dầu nàng có thể trông thấy các đường nét bên ngoài lò mờ của Cooper và hai cha con Gawrylow đang loay hoay trong phòng. Quinn đứng gần

lò pha cà phê và quây nồi thịt hầm. Nhất định nó không bao giờ cạn nhưng ông ta vẫn tiếp tục châm thêm, nàng nghĩ, hy vọng rằng nàng sẽ không trở về nhà với căn bệnh ngộ độc thức ăn.

Cooper quý xuông bên cạnh nàng.

- Cô cảm thấy thế nào?

- Lạnh, - nàng vừa trả lời vừa chà hai bàn tay lên xuống hai cánh tay.

Mặc dù nàng đã không ngủ, trong vòng tay của anh, hơi nóng của cơ thể anh đã giữ cho nàng ấm suốt đêm. Anh tuyệt diệu hơn bất cứ một chiếc chăn đệm nào mà nàng đã từng đắp trong lúc ngủ.

- Tôi muốn nói tình trạng sức khỏe. Chân cô có cảm giác ra sao?

- Tê cứng, nhưng không đau như ngày hôm qua.

- Cô chắc chắn chứ?

- Cô hãy trở dậy và đi quanh một vòng thử xem sao.

Anh đã đỡ nàng đứng lên. Sau khi nàng đã tròng chiếc áo khoác vào và tựa người trên đôi nạng, họ bước ra ngoài để cho nàng có thể đi vệ sinh; căn lều của hai cha con Gawrylow không có hệ thống ống nước bên trong.

Khi nàng ra khỏi phòng vệ sinh, vùng thái dương đang chuyển bầu trời đầy mây sang màu xám nhạt. Ánh sáng đó chỉ làm tăng thêm vẻ thiếu ngủ của nàng.

Nàng vì ráng sức đi từ căn lều đến nhà vệ sinh nên nàng đã kiệt quệ. Hơi thở nặng nhọc của nàng tạo ra những đám hơi nước quanh đầu nàng.

Anh khẽ nguyên rửa.

- Gì thế? - nàng lo lắng hỏi anh.

- Cô sẽ không đi nổi đâu, Rusty. Phải chờ mấy ngày nữa mới đi được.

Tay chống nạng, anh phun ra nỗi chán nản của mình trong 1 chuỗi hơi thở trắng xóa giống như ma.

- Tôi biết làm cái quái gì cho cô bây giờ?

Anh không thềm làm nhẹ câu hỏi với bất cứ 1 chút dịu dàng hoặc thương cảm nào. Giọng nói của anh cho thấy rõ anh hoàn toàn không lo lắng cho nàng.

- Được rồi, tôi lấy làm tiếc vì gây thêm phiền phức cho anh. Tại sao anh không dùng tôi làm mồi để bẫy 1 con gấu? rồi anh có thể phóng 1 mạch đến con sông chết tiệt đó.

Anh liền bước tới và kề mặt vào sát mặt nàng.

- Xem này, Pollyanna. Rõ ràng cô quá ngây thơ nên không thể trông thấy, nhưng ở lại đây còn có nhiều nguy hiểm hơn là đi đến con sông.

- Đối với tôi thì không - nàng giận dữ đáp lại - nếu anh mọc cánh và bay tới đó, cũng không đủ

nhANH đOì vOì tOì. Tòì muốN rA khỏì nƠì này, cách xa anh và trở về nhà của tOì.

VàNH mOì rắN rỏì của anh gắN nhƯ biếN mắT dướì hằNG rằU mẾP.

- ThẾ thì tỐT - anh vừa nói vừa quay người lại bước mạnh trở về phía căn lều - tOì sẽ đến đó nhanh hơn nếu không có cô đi theo. Cô sẽ ở lại đây.

- Hay lắm - nàng nói với theo.

RỒì, siết chặt cắM vớì vẾ bườNG bỈNH tươNG tỰ nhƯ Cooper, nàng chẶP chỮNG đi từng bước lên đOẠN đườNG đỐC về phía căn lều. Mấy người đàn ông đang tranh luận khi nàng tới cửa mà Cooper trong lúc vội vã hoặc giận dữ đã để hé mở. Xoay ngang người và len qua bằng cùi chỏ, nàng lách vào bên trong.

- HÃy biếT điềU 1 chỨT ông Gawrylow - Cooper đang nói - Reuben trẻ hơn ông tới 20 tuổi là ít. Tòì cần nhanh. Anh ta sẽ đi với tOì. Còn ông ở lại với... vợ tOì. Tòì không thể bỏ cô ấy ở lại 1 mình.

- NhƯNG, bỐ - Reuben phản đOỉ.

- Ông ấy có lý, Reuben ạ, con sẽ đi nhanh hơn bố nhiều. Nếu may mắn con có thể tới con sông lúc xế chiều.

KẾ hoẠCH này không khiến cho Reuben thích thú 1 chút nào. Anh ta liếc nhìn Rusty với vẻ thêm khát 1 lần cuối, rồi vừa thông thả đi ra vừa lẩm bắM trong miệng. Cooper cũng không có vẻ vui thú gì hơn. Anh kéo Rusty qua 1 bên và đưa khẩu súng tín hiệu cho nàng, vắn tắt chỉ cho nàng cách sử dụng.

- Cô tin chắc sẽ xoay sở được chứ?

- Tòì không đến nỗi quá ngu ngốc.

- Nếu cô nghe 1 tiếng phi cơ, cô hãy chạy ra ngoài càng nhanh càng tốt và bắn tín hiệu lên trời.

- Tại sao anh không mang khẩu súng này theo.

Khẩu súng tín hiệu đã luôn luôn ở bên người Cooper kể từ khi họ rời khỏi chiếc máy bay bị nạn.

- BỎì vì mái lều để nhận thấy hơn. Cô cũng nên giữ cái này theo người.

TrướC khi nàng biếT anh làm gì, anh rút sợi dây nịt quần của nàng ra khỏi người và đút lưỡi dao mỏng có bao bên ngoài vào trong đó. Sợi dây da êm dịu lạnh ngắt trên bụng trần của nàng. Nàng há hốc miệng ra để thở. Anh mỉm cười trước phản ứng sững sốt của nàng và nói tiếp:

- NhƯ thế sẽ khiến cô luôn nhớ tới nó ở đâu vào bất cứ lúc nào.

- Tại sao tOì cần phải nhớ tới cái đó?

Anh nhìn đắM đắM vào mắt nàng 1 hồi lâu.

- Hy vỌNG cô sẽ không bao giờ phải biếT tại sao?

Nàng nhìn lại anh. Mãi cho tới lúc này nàng vẫn chưa nhận thức được nàng thù ghét việc anh

bỏ rơi nàng nhiều đến mức nao. Nàng đã dựng lên 1 bề ngoài can đảm, những ý nghĩ vượt qua hàng chục cây số rừng hoang trên đôi nàng thật khó lòng thực hiện. Trong 1 chừng mực nào đó, nàng vui mừng vì anh quyết định đi 1 mình. Nhưng giờ đây, khi anh sắp thực sự ra đi, nàng chỉ muốn ôm chầm lấy anh và van anh đừng đi.

Lẽ tất nhiên nàng không làm như vậy. Dường như anh cũng hơi tôn trọng nàng. Anh vẫn nghĩ nàng là 1 cô gái thành phố quen được nuông chiều. Rõ ràng anh có lý, bởi vì ngay lúc này, nàng đang hết sức lo sợ những tiếng đồng hồ mà nàng phải trải qua cho đến khi anh quay lại tìm nàng.

Cooper chợt quay mặt với 1 tiếng nguyên rủa và bồn chồn, rồi bỏ đi.

- Cooper!

Anh xoay người lại.

- Cái gì vậy?

- Anh... anh hãy cẩn thận.

Trong vòng 1 nhịp tim, nàng đã gieo người vào ngực anh và miệng anh áp lên miệng nàng lấy từ đó 1 chiếc hôn nóng bỏng thiêu đốt cả tâm hồn nàng. Nàng ngạc nhiên đến nỗi ngã gục vào anh. 2 cánh tay anh siết chặt quanh lưng nàng kéo nàng đến gần và lên cao khiến các ngón chân nàng đong đưa phía trên đôi giày ống của anh tới mấy phân. Nàng cố gắng lấy lại thăng bằng bằng cách nắm lấy tay áo khoác của anh.

Môi anh nghiêng ngấu môi nàng khư khư và thô bạo. Nhưng lưỡi anh vừa mềm vừa ẩm và ướt, lấp đầy miệng nàng, thăm dò, vuốt ve. 1 nỗi khao khát đã đẩy lên suốt 48 giờ chợt đánh bại sự kềm chế sắt đá của anh. Tính kỷ luật tự giác của anh vỡ tan, nhưng anh vẫn còn uy quyền. Đây là 1 chiếc hôn không phải vô nghĩa, không dính dáng đến tình cảm lãng mạn. Đúng là 1 chiếc hôn biểu hiện 1 nỗi đam mê. Nguyên thủy. Phàm tục. Vị kỷ.

Trong cơn choáng váng Rusty choàng 1 cánh tay quanh cổ anh và ngửa đầu ra phía sau để cho anh sâu sát hơn, chiếc cằm đầy râu của anh làm xây xát cả da nàng, nhưng nàng bất cần. Bộ râu mép của anh mềm mại 1 cách đáng ngạc nhiên, gây 1 cảm giác nhột nhột và đầy cảm dỗ.

Hoàn toàn quá sớm đối với nàng, anh chợt ngừng hôn, đột ngột bật đầu ra sau và rời khỏi đôi môi hé mở và ẩm ướt của nàng vẫn còn đòi hỏi thêm nữa.

- Anh sẽ trở về càng sớm càng tốt. tạm biệt, em yêu.

Em yêu? Em yêu?

Anh buông nàng ra và quay về phía cửa. Lúc đó nàng mới nhận thấy Quinn Gawrylow đang ngồi ở bàn, vừa thản nhiên nhai thuốc lá vừa quan sát họ với sự tập trung im lặng, trầm tĩnh của 1 con báo.

Trái tim của Rusty bỗng lún xuống như chì. Cooper đã hôn nàng là để cho ông già, chứ không phải cho chính anh. Và chắc chắn không phải cho nàng.

Nàng ném vào chiếc lưng rộng 1 ánh mắt độc địa trong lúc anh ta bước qua khung cửa. Cánh cửa đóng mạnh lại sau lưng anh ta. Thật là thoát nợ, nàng nghĩ. Làm sao anh ta dám...

Rồi, nhận thấy đôi mắt ông già vẫn còn dán vào nàng, nàng nhìn ông ta với 1 nụ cười nhạt nhẽo

của người vợ bé nhỏ:

- Ông nghĩ anh ấy sẽ ổn chứ?

- Reuben biết những gì mình làm. Nó sẽ chăm sóc cho ông Laundry.

Ông ta vẫy tay xuống phía tấm đệm vẫn còn trải ra phía trước bệ lò sưởi và nói tiếp:

- Vẫn còn sớm. Tại sao cô không ngủ lại đi?

- Không, tôi, à... - nàng dang hắng 1 tiếng lớn - tôi quá căng thẳng nên không ngủ lại được. Tôi nghĩ tôi sẽ ngồi đây 1 lúc.

- Cô uống cà phê nhé? - ông ta vừa nói vừa đi tới lò.

- Vâng.

Nàng không muốn uống 1 chút nào, nhưng đó sẽ là 1 việc để nàng làm và giúp cho thời gian trôi qua. Nàng để đôi nạng và khẩu súng tín hiệu trên bệ lò sưởi trong tầm tay của nàng và lún người xuống trên chiếc ghế. Cái bao dao thúc vào bụng dưới của nàng. Đó là lý do tại sao nó không thọc ngay vào nàng khi Cooper kéo nàng sát vào...

Tim nàng đập rối lên vì hồi ức. Đó không phải chỉ là độ cứng của con dao đã gây nên cảm giác ở lưng nàng. Có lẽ anh ta hết sức vui sướng vì đã sỉ nhục nàng như thế.

Nàng bọc dọc rút con dao ra khỏi thắt lưng và đặt lên trên bệ lò sưởi. Nhận tách cà phê bốc khói của Quinn, nàng ngồi thoải mái để chờ đợi ngày dài nhất của đời nàng trôi qua.

Cooper tính toán họ đi chưa được 2 cây số khi Reuben bắt đầu nói chuyện.

Cooper có thể đi suốt đoạn đường trên hai chục cây số mà không cần phải chuyện trò, nhưng có lẽ nói chuyện sẽ khiến cho thời gian trôi qua nhanh hơn và giúp anh xua Rusty ra khỏi tâm trí anh.

- Tại sao ông vẫn chưa có con? - Reuben chợt hỏi anh.

Linh tính của Cooper chuyển nhanh. Mỗi giác quan của anh đều chuẩn bị sẵn sàng. Cái cảm giác như bị kim châm ở sau cổ, vẫn luôn luôn chính xác báo cho anh có 1 điều gì đó chẳng lành, cứ không chịu tan biến. Kể từ khi anh nghe tiếng gào của Rusty và bắt gặp nàng đứng cách 2 cha con Gawrylow 1 khoảng, anh vẫn nghi ngờ 2 con người này. Rất có thể anh đã bắt công đối với họ. Có lẽ họ lương thiện nhưng mọi khả năng đều vô giá trị. Cho đến lúc anh sẽ đưa Rusty tới nhà chức trách 1 cách an toàn, anh mới hết nghi ngờ 2 kẻ ẩn dật này. Nếu họ tỏ ra đáng tin cậy, anh sẽ mãi mãi ghi ơn họ. Cho tới khi đó...

- Hả? Reuben tiếp tục thăm dò- tại sao ông vẫn...

- Tôi đã nghe anh nói.

Cooper đang đi theo sự hướng dẫn của Reuben. Anh không để cho gã thanh niên đi trước anh quá xa, cũng không tới quá gần phía sau anh ta.

- Rusty đang có 1 nghề nghiệp - anh nói tiếp - cả 2 chúng tôi đều bận rộn. Chúng tôi tính thời gian sau mới sinh con.

Anh hy vọng là như thế có thể chấm dứt cuộc thảo luận. Con cái và gia đình là những chủ đề Cooper luôn luôn tránh nói tới. Giờ đây, anh không muốn nói chuyện 1 chút nào. Anh chỉ muốn trút từng chút sức lực vào việc tới được con sông càng sớm càng tốt.

- Nếu tôi kết hôn với cô ấy trong 5 năm thì lúc này tôi đã có 5 đứa con - Reuben khoác lác 1 cách táo tợn.

- Nhưng anh đâu phải như thế.

- Có lẽ ông không làm đúng việc đó.

- Cái gì?

Reuben ngoảnh đầu nháy mắt với anh 1 cách xảo trá.

- Ông thừa biết mà, việc làm tình.

Mấy từ cuối cùng đó trườn qua Cooper như 1 con sâu ghê tởm. Không phải những từ đó khiến cho anh giận dữ. Thường ngày anh vẫn sử dụng ngôn ngữ tồi tệ hơn. Anh giận dữ, chính vì những từ đó dính dáng đến Rusty. Thế mà chỉ đêm hôm trước thôi chính anh cũng có thể sử dụng ngôn ngữ đó. Anh quá bận tâm với hy vọng nên trước khi trời tối anh sẽ không cần phải giã mặt Reuben cho nát ra, nhưng nếu anh ta cứ nhắc nhở đến Rusty với cái giọng ấy, thì anh có thể làm ngay.

- Nếu cô ấy là vợ của tôi...

- Nhưng cô ấy đâu phải - giọng nói của Cooper gằn lên như 1 ngọn roi bò.

- Cô ấy sẽ phải thôi.

Nói đến đó, Reuben với 1 cái cười toe toét của 1 tên điên, xoay người lại và chĩa mũi súng vào ngực Cooper. Trong tiềm thức Cooper đã sẵn sàng ứng phó với 1 cuộc tấn công như vậy trong suốt buổi sáng. Anh nhấc mũi súng của anh lên sau Reuben chưa đầy 1 giây, nhưng Reuben thoát khỏi viên đạn đầu tiên.

- Cái gì vậy?

Rusty nhảy chồm dậy, nhận ra rằng nàng đã lơ mơ ngủ trên ghế.

Quinn đang ngồi nơi nàng đã trong thấy ban nãy, bên cạnh bàn.

- Sao?

- Tôi nghĩ vừa nghe thấy cái gì đó.

- Tôi có nghe gì đâu.

- Tôi cam đoan...

- Chắc là các khúc củi trong lò sưởi bị xê dịch đó thôi...

Buồn nản vì sốt ruột, nàng đã ngồi thư giãn lại trên ghế.

- Ồ, chắc là tôi đã ngủ gật. Họ đã đi bao lâu rồi?

- Chưa lâu lắm.

Ông ta đứng dậy và đi về phía nàng, quỳ xuống trên bệ lò sưởi và châm thêm củi vào lửa. Hơi ẩm thấm vào da thịt Rusty và mí mắt nàng lại sụp xuống. Mặc dầu căn lều này buồn chán và nhớ bần, tối thiểu nó cung cấp cho nàng 1 mái nhà phía trên đầu và che chở nàng khỏi cơn gió tây lạnh lẽo. Nàng vui mừng vì điều đó. Sau mấy ngày vừa trải qua...

Nàng chột mớ bùng mắt vì sự đụng chạm của ông ta. Quinn, vẫn đang quỳ gối trước mặt nàng, đã úp bàn tay quanh bắp chân của nàng.

- Tôi nghĩ cô cần chống chân lại cho đỡ mỏi.

Giọng nói của ông ta dịu dàng như của 1 vị thánh, nhưng đôi mắt thì đúng là của quỷ satăng. Trong lúc chúng nhìn chăm chăm lên nàng từ ổ mắt sâu hoắm như những cái hang. Toàn thân nàng cứng đờ vị khủng khiếp, nhưng kinh nghiệm cảnh giác nàng chớ nên bộc lộ ra.

- Không, cảm ơn ông - nàng nói bằng 1 giọng nhỏ nhẹ - thật ra tôi nghĩ nên đi 1 vòng cho khỏi tê chân.

Nàng vói tay tìm đôi nạng, nhưng ông ta đã chộp lấy trước.

- Để tôi giúp cô.

Trước khi nàng có thể kháng cự, ông ta đã nắm chặt cánh tay của nàng và kéo nàng ra khỏi chiếc ghế. Ông ta đã khiến nàng không kịp đề phòng và phần trước của thân hình nàng đụng vào ông ta. Nàng bật người ra phía sau, nhưng nhận thấy ngay không thể được bởi vì bàn tay kia của ông ta đã đặt vào lưng nàng, đẩy nàng tới trước.

- Không!

- Tôi chỉ cố giúp cô thôi mà - ông ta nói 1 cách êm dịu, rõ ràng thích thú với nỗi lo sợ đang mỗi lúc 1 gia tăng của nàng.

- Thế thì hãy để cho tôi đi, ông Gawrylow. Tôi có thể tự xoay sở.

- 1 mình cô không được đâu. Tôi sẽ thay thế cho chồng cô. Không phải ông ấy đã nhờ tôi chăm sóc cô hay sao?

Ông ta rà bàn tay trên hông nàng và Rusty lạnh ngắt người vì sợ hãi.

- Ông đừng sờ tôi như thế. Ông hãy bỏ tay ra.

Nàng cố vùng vằng ra khỏi ông ta nhưng 2 bàn tay của ông ta vẫn sờ soạng khắp nơi trên người nàng.

- Tay tôi có sao đâu? - sắc mặt ông ta bỗng trở nên độc ác.

- Chẳng lẽ chúng không đủ sạch đối với cô à?

- Không... phải... tôi... tôi chỉ muốn nói rằng Cooper sẽ...

- Cooper sẽ không làm gì đâu - ông ta nói với 1 nụ cười hắc ám - và kể từ bây giờ tôi sẽ vuốt ve cô bằng bất cứ cách nào tôi muốn.

Ông kéo mạnh nàng vào ông ta. Lần này thì không còn nghi ngờ gì nữa về ý định của ông ta. Rusty cố sức lên người đi thoát ra khỏi ông ta. Nàng đặt ức bàn tay lên vai ông ta và còng lưng, cố đẩy ra đồng thời né tránh cái hôn của ông ta.

Đôi nặng trượt khỏi cánh tay của nàng và rơi trên nền. Nàng phải chịu người trên cái chân bị thương và 1 cơn đau nhói lên ở vết sẹo khiến người phải la lớn.

- Cứ việc gào lên đi. Tôi không phản đối đâu.

Hơi thở của ông ta hôi thối và nóng hổi sát bên mặt nàng. Nàng quay đầu đi, nhưng ông ta chộp lấy cằm nàng giữa những ngón tay cứng như sắt và kéo trở lại. Ngay trước khi miệng ông ta tiếp xúc với miệng nàng, họ chợt nghe tiếng bước chân thình thịch ở bên ngoài.

Rồi nàng trông thấy cán con dao của Cooper ở ngay giữa ngực của Quinn. Lưỡi dao đã ngập vào giữa các xương sườn.

Ông già mang 1 sắc mặt sững sốt. Ông ta mò mẫm tìm cán dao, mấy ngón tay nắm quanh cái cán trong lúc ông ta quỵ gối. Rồi ông ta ngã sấp xuống nằm im.

Rusty thả tay chân sát vào mình co tròn người lại. Nàng úp bàn tay lên miệng và nhìn chăm chăm vào cái thân người bất động với đôi mắt tròn xoe. Hơi thở nghẽn lại trong buồng phổi của nàng.

Cooper hất đồ đạc sang 1 bên, phóng qua phòng và khom người xuống trước mặt nàng.

- Cô không sao chứ? - anh vừa hỏi vừa đặt 1 bàn tay lên vai nàng.

Nàng chùn lại trong nỗi sợ hãi.

Anh lạnh như băng. Đôi mắt anh cứng như đá trong lúc anh nói:

- Không cần phải cảm ơn tôi.

Dần dần Rusty buông tay xuống và thở đều. Nàng ngược nhìn Cooper, môi trắng bệch ra vì sợ hãi trong lúc nàng nói không ra hơi.

- Anh đã giết chết ông ta.

- Trước khi ông ta giết chết tôi, cô khờ khạo quá. Hãy xem kìa!

Anh vừa nói vừa chỉ vào phía sau lưng của người chết. Có 1 khẩu súng lục nhét vào lưng quần.

- Cô vẫn chưa hiểu hay sao? - anh gầm lên - bọn chúng muốn giết tôi và chiếm lấy cô. Bọn chúng định chia phần cô cho cả 2.

Nàng rùng mình vì khiếp đảm.

- Không!

- Đúng thế đấy - Cooper gật đầu nói.

Có vẻ bức tức với nàng, anh đứng dậy và lăn tử thi qua. Nhắm nghiền mắt lại, Rusty quay đầu sang phía khác. Nàng nghe thấy tiếng xác chết đã kéo qua sàn và ra ngoài cửa. Rồi nàng lại

nghe tiếng giày ống của Quinn vang lên trên các bậc thềm trong lúc Cooper kéo lê ông ta xuống nơi đó.

Nàng biết chính xác nàng đã nằm cuộn tròn như thế trong bao lâu trên sàn. Nhưng nàng vẫn không động đậy khi Cooper quay lại. Anh lù lù phía trên nàng.

- Lão ta có gây thương tích cho cô không?

Nàng lắc đầu 1 cách thiếu não.

- Trả lời tôi đi! lão ta có gây thương tích cho cô không?

Nàng ngẩng đầu lên và nhìn vào mặt anh

- Không!

- Lão ta định cưỡng bức cô - cô không hiểu hay sao? Hay là những ngôi sao trong mắt cô vẫn còn khiến cho cô không trông thấy ánh sáng?

Không phải những ngôi sao mà là những giọt lệ đang tràn đầy mắt nàng. Nàng đang trải qua 1 phản ứng chậm đối với nỗi khủng khiếp của mình.

- Anh đang làm gì ở đây? Tại sao anh quay lại? Reuben ở đâu? Anh sẽ nói gì với anh ta khi anh ta trở về?

- Không nói gì cả. Reuben sẽ không trở lại.

Nàng cắn chặt răng vào hàm môi dưới run rẩy và nhắm mắt lại. 2 dòng lệ lăn xuống má nàng.

- Anh cũng đã giết chết anh ta rồi, phải không? Máu anh ta đang dính trên người anh.

- Phải - anh vừa rít lên vừa cúi xuống phía trên nàng - tôi đã bắn anh ta để tự vệ. Anh ta đưa tôi vào trong rừng vừa đủ xa để tách rời chúng ta, rồi anh ta quay súng vào tôi quyết tâm giết chết tôi và biến cô thành "vợ" anh ta.

Nàng nhìn chăm chăm vào anh, lắc đầu với vẻ không tin, khiến cho anh tức giận nói tiếp:

- Và cô không dám làm bộ ngạc nhiên. Cô đã kích thích lòng ham muốn của bọn họ, cô thừa biết mà.

- Tôi à? bằng cách nào? Tôi đã làm gì?

- Chải tóc chứ gì nữa!

- Chải...

- Chỉ có cô. Chỉ cần nhìn cái cách của cô.

- Anh hãy ngừng la hét tôi! - nàng thốt thức - tôi có làm gì đâu.

- Ngoai trừ khiến cho tôi phải giết 2 người - anh vẫn lớn tiếng - cô hãy nghĩ đến chuyện đó trong khi tôi ra ngoài chôn họ.

Anh hùng hổ đi ra. Lửa trong lò sưởi chột tắt và căn lều trở nên lạnh. Nhưng Rusty không quan

tâm đến.

Nàng vẫn còn ngồi trên sàn và khóc rung rức khi anh trở vào. Nàng quá mệt. Không có 1 chỗ nào trên thân hình nàng không đau nhức hoặc vì nằm ngủ trên mặt đất hoặc vì đi bằng đôi nạng, hoặc vì những cử chỉ mân mê thô bạo của Quinn.

Nàng muốn có thức ăn ngon thật sự. Nàng sẽ sẵn lòng đổi chiếc Maserati của nàng lấy 1 ly sữa. Áo quần của nàng đã bị xé rách bởi những cành cây hoặc bị hủy hoại bởi lão già man rợ kia. Chiếc áo choàng bằng lông thú hết sức cao giá đã được sử dụng làm cán.

Và nàng đã trông thấy người chết.

5 người trong vụ rớt máy bay. 2 do bàn tay người đàn ông lúc này đang lăn xả xuống dưới bên cạnh nàng. Anh thô bạo nâng đầu nàng lên bằng cách đặt mấy ngón tay chai đá bên dưới cằm nàng.

- Đứng dậy - anh ra lệnh - lau mặt cho khô đi. Cô không thể ngồi lây lất khóc cả ngày như 1 đứa bé.

- Quý tha ma bắt anh đi - nàng vừa lau bầu vừa hất cằm lên khỏi nắm tay của anh.

Anh tức giận, môi hầu như không cử động trong lúc anh nói:

- Xem kìa, nếu cô đã trải qua 1 thời gian thú vị với Reuben và cha anh ta, lẽ ra cô phải nói cho tôi biết. Tôi xin lỗi đã làm hỏng chuyện vui của cô.

- Anh là đồ lừa dối.

- Đáng lẽ ra tôi nên hết sức sẵn lòng bỏ cô ở lại trong thiên đường này và 1 mình đi tới con sông đó. Nhưng tôi nghĩ tôi cần phải nói với cô rằng Reuben có cả 1 đàn con trong tâm trí. Là tất nhiên cô không bao giờ biết chắc lũ con cô ấp nỡ ra là con của anh ta hay của cha anh ta.

- Anh im đi!

Nàng đưa bàn tay lên định tát anh. Anh chụp lấy lưng chừng và họ nhìn chăm chăm vào nhau trong mấy giây căng thẳng. Cuối cùng Cooper nhẹ nhàng buông ngón tay ra khỏi cổ tay nàng. Gầm gừ 1 cách giận dữ, anh đứng dậy và đá 1 cái ghế văng qua bên kia căn lều.

- Hoặc là cha con họ hoặc là tôi - anh nói bằng 1 giọng rung lên vì tức giận - Reuben đã bắn trước. Tôi gặp may và kịp thời xô lệch khẩu súng của anh ta. Tôi không có cách lựa chọn nào khác.

- Anh không cần phải giết chết anh ta.

- Không à?

1 sự lựa chọn không nảy lên trong tâm trí nàng nhưng nàng tin chắc rằng nếu nàng có đủ thời gian suy nghĩ về điều đó, nàng sẽ đạt được. Tạm thời thừa nhận, nàng nhìn xuống và hỏi:

- Tại sao anh đã không đi tiếp 1 mình?

Đôi mắt của anh nheo lại thành 2 vạch ngang trong lúc anh nhìn xuống nàng.

- Cô đừng nghĩ tôi không cân nhắc chuyện đó.

-Ồ - nàng gần giọng - tôi không thể chờ cho tới khi tôi giải thoát khỏi anh.

- Cô hãy tin tôi đi, đó là cảm nghĩ của cả 2 chúng ta. Nhưng trong thời gian chờ đợi, chúng ta phải chịu đựng nhau. Mục đầu tiên trong chương trình là dọn dẹp nơi này cho thật sạch, tôi không muốn trải qua 1 đêm khác trong cái lỗ thối tha này.

Cầm nàng xệ xuống vì không tin, - mắt nàng từ từ rảo quanh căn lều.

- Dọn dẹp nơi này? Có phải anh vừa nói như thế?

- Phải. Chúng ta nên bắt đầu đi thôi. Trời sắp tối rồi.

Anh dựng lại chiếc ghế mà anh vừa đá ngã và bước về phía chồng nệm cáu bẩn nơi Reuben đã nằm ngủ đêm hôm trước. Rusty chột bật cười vài tiếng và tiếng cười của nàng pha lẫn sự kích động sắp xảy đến.

- Anh không nghiêm túc đấy chứ?

- Tất nhiên là không.

- Chúng ta sẽ ở lại đây đêm nay à?

- Và mọi đêm kể từ hôm nay cho đến lúc chúng ta được cứu thoát.

Nàng gượng đứng lên, không dùng tới 1 chiếc nạng nào trong lúc nàng giám sát anh gỡ bỏ lớp nệm trên cả 2 chiếc giường và chồng lên nhau ở giữa.

- Thế còn con sông?

- Có lẽ tất cả chỉ là chuyện dối trá.

- Sông Mackenzie có thật mà, Cooper.

- Nhưng nó ở cách đây bao xa?

- Anh có thể đi theo hướng họ nói cho đến khi anh tìm được nó.

- Tôi có thể. Tôi cũng có thể lạc đường. Hoặc bị thương và mắc kẹt. Nếu cô cùng đi với tôi, có lẽ chúng ta sẽ không tìm ra được trước khi trời thực sự đổ tuyết, trong trường hợp đó chắc là chúng ta sẽ chết vì phải ở ngoài trời. Nếu cô ở lại đây và có chuyện gì xảy đến với tôi, cô sẽ bị chết đói trước khi mùa đông qua. Và tôi thậm chí không chắc chắn hướng Reuben đã dẫn tôi đi có đúng hay không, từ căn lều này tôi có được 359 cách lựa chọn khác, và công việc thử tất cả sẽ mất trên 1 năm.

Tay chống nạnh, anh nhìn thẳng vào mặt nàng:

- không có 1 cách nào trong số đó có vẻ hấp dẫn đối với tôi. Mặt khác, nếu chúng ta dọn dẹp nơi này, chúng ta có thể sống sót. Đây không phải là khách sạn Beverly Hills nhưng là 1 chỗ trú ẩn và có 1 nguồn cung cấp nước sạch ổn định.

Nàng không tán thưởng sự mĩa mai của anh ta và vẻ mặt chống đối của nàng cho anh biết điều đó. Toàn bộ thái độ của anh khiến nàng phải nghĩ rằng nàng thật là khờ khạo và đã không trông thấy tất cả những chuyện mà anh không giải thích, và nàng tung ra 1 sự thách thức mà nàng

nhất định sẽ không rút lui. Sáng hôm nay nàng đã tỏ ra yếu đuối nhưng nàng sẽ không bao giờ như thế nữa. Cuốn tay áo khoác lên, nàng hỏi:

- anh muốn tôi làm gì?

Anh hất đầu về phía sau:

- bắt đầu với cái lò.

Rusty liền tấn công cái lò bằng sắt đen sì với tất cả quyết tâm, chà sạch từ trên xuống dưới, với cách kỳ cợ hơn là xà phòng

Đó là 1 công việc nặng nhọc, nhất là vì nàng phải giữ thăng bằng trên 1 chiếc nạng. Nàng di chuyển từ lò sang chậu rửa, rồi tới các cửa sổ, rồi mỗi món đồ đạc phải được rửa sạch.

Sau khi anh đã nấu chín, nộm trong 1 cái vạc ở bên ngoài và treo lên để cho khô, hoặc đóng thành băng nếu nhiệt độ trở nên lạnh hơn nhiều, Cooper vào bên trong và lau chùi nền đá trên bệ lò sưởi. Anh phát hiện cả 1 đàn sâu bọ đã chết bên dưới đồng củi. Rõ ràng chúng đã chết già bởi vì gần như chắc chắn rằng bệ lò sưởi chưa bao giờ được quét dọn. Giữ cho cửa lớn & cửa sổ mở rộng để cho thoáng khí, anh chống mái hiên lên và chắt củi vào phía nam của căn lều để tránh cho củi khỏi sự tác động của thời tiết.

Rusty không thể quét dọn sàn, cho nên anh làm việc đó. Nhưng khi anh làm xong, nàng vừa bò với bàn tay và đầu gối vừa chà rửa sàn. Những móng tay được cắt giữa của nàng lần lượt gãy từng cái một. Cách đây không lâu, chỉ cần gãy 1 mẫu nhỏ nàng đã buồn rầu, nhưng lúc này nàng chỉ nhún vai và tiếp tục công việc chà rửa, bằng lòng với kết quả lao động của mình.

Cooper mang vào 2 con chim đã được nhổ lông và cắt đầu. Nàng không nhận ra được loại nào, cho bữa ăn tối. Nàng đã kiểm kê chiếc tủ của 2 cha con Gawrylow và thích thú tìm thấy 1 số đồ hộp khá nhiều. Chắc là họ đã đi 1 chuyến đến Yellowknife hồi tháng 10 và đã tồn trữ cho mùa đông. Mặc dầu nàng không phải là 1 đầu bếp giỏi nhưng vẫn không cần nhiều tài để nấu thịt chim với 2 hộp rau quả & 1 nhúm muối. Lúc món thịt hầm chín, mùi thơm khiến nàng chảy nước miếng. Bónng tối lan rộng trước khi Cooper mang nộm vào.

- hết rận rồi chứ? - nàng vừa hỏi vừa ngoảnh lại từ bếp lò.

- chắc thế. Tôi đã luộc hết sức kỹ. Tôi không rõ tất cả da khô chưa, nhưng nếu tôi để ngoài đó lâu hơn, nó sẽ đóng thành băng. Chúng ta sẽ kiểm tra lại sau khi ăn tối và nếu nó vẫn chưa khô, chúng ta sẽ treo nó trước lò sưởi.

Anh rửa tay ở chậu nước lúc này sáng hẳn lên so với trước kia. Họ ngồi xuống để ăn ở cái bàn Rusty đã đánh bóng bằng giấy nhám. Cooper mỉm cười khi anh trải tấm vải trước đây là 1 chiếc tất nay được dùng làm 1 chiếc khăn ăn và đặt lên bấp vế, nhưng anh không bình luận về sự khéo léo của nàng. Nếu anh nhận thấy cái hũ được bố trí với 1 số lá cây mùa thu để làm vật trang trí ở giữa bàn, anh vẫn không nói gì tỏ ra mình đã thấy. Anh ăn 2 phần của món thịt hầm nhưng không nói 1 tiếng nào về món này.

Rusty cảm thấy hổ thẹn. Lẽ ra anh có thể nói 1 điều gì đó tử tế 1 chút - chỉ cần 1 tiếng khích lệ - ngay cả 1 con chó con thỉnh thoảng cũng cần được vỗ nhẹ lên đầu.

Nàng buồn chán đem cái đĩa làm bằng thiếc đến chậu rửa. Trong lúc nàng bơm nước lên, anh đi đến phía sau nàng.

- Hôm nay cô đã làm việc rất vất vả.

Giọng nói của anh vừa nhỏ nhẹ vừa dịu dàng vang ở ngay phía trên đầu nàng. Anh đang đứng rất gần. Dáng dấp tuyệt đẹp của anh khiến nàng xao xuyến, nàng chợt cảm thấy bẽn lễn.

Anh cũng vậy.

- Tôi nghĩ chúng ta đáng được chiêu đãi, phải không?

Ruột gan nàng bỗng nhẹ hết như 1 quả bóng.

Hồi ức vì chiếc hôn anh đã tặng nàng sáng hôm nay tràn đầy tâm trí nàng, trong 1 lúc 1 nỗi khát khao được tái diễn ngập khắp huyết quản nàng. Nàng từ từ quay người lại và ngược lên nhìn anh. Nàng nín thở hỏi:

- Anh đang nghĩ gì vậy, Cooper?

- Tắm 1 cái.

- Tắm 1 cái ? - Rusty kêu lên với vẻ vừa thán phục vừa luyến tiếc.

- Thật mà. Cả 1 công trình đấy. Nước nóng, xà phòng.

Nói đoạn, anh đi tới cửa, mở ra rồi trở vào kéo theo 1 cái bồn tắm và giải thích:

- tôi đã tìm thấy cái này phía sau lều và chùi rửa sạch.

Nàng không còn nhớ cái cảm giác sung sướng và biết ơn khi nàng mở gói quà của ba nàng và tìm thấy chiếc áo choàng dài bằng lông chồn màu đỏ được xếp lại và gói trong lớp giấy mỏng.

Nàng ôm chặt cảm và thốt lên:

- ôi, Cooper, cảm ơn anh.

- cô không nên dùng dùng như thế - anh cúi kính nói - chúng ta sẽ kính tởm không khác gì 2 cha con Gawrylow nếu chúng ta không tắm. Mặc dầu không phải mỗi ngày.

Rusty không để cho anh làm hỏng niềm phấn khởi của nàng. Anh không cho phép người nào đủ thân cận để cảm ơn anh. Được lắm, đó là việc của anh. Anh đã làm 1 điều rất chu đáo đối với nàng. Nàng đã cảm ơn anh. Vả lại nàng có thể làm gì khác hơn. Anh phải biết việc này có ý nghĩa như thế nào đối với nàng, cho dù giờ đây anh chọn cách hành động như 1 kẻ tồi tệ.

Nàng bơm nước vào đầy các bình và ấm. Anh đem tất cả tới lò để đun, châm thêm củi vào lửa để nấu cho nhanh. Rồi anh kéo cái bồn tắm qua sàn gỗ và đặt ở ngay trước lò sưởi. Kim loại lạnh như băng nhưng trong vài phút thôi lửa sẽ hơi nóng nó.

Rusty quan sát anh làm tất cả các công việc chuẩn bị đó với lòng tin tưởng, rồi với 1 mối quan tâm mỗi lúc 1 gia tăng.

- Tôi làm gì đây ?

Không nói gì, mặt lạnh như tiền, Cooper trải tấm drap bằng vải mỏng đơn sơ mà anh đã nấu và phơi ngày hôm ấy. Trần của căn lều có nhiều cây đà ngang trần trụi. Theo bề ngoài 2 cha con Gawrylow treo thịt lên đó bởi vì có nhiều cái móc bằng kim loại bắt chặt vào cái đà gỗ đen sì.

Cooper đứng trên 1 chiếc ghế và đẩy 1 cái móc của tấm drap. Đổi chỗ chiếc ghế nhiều lần, chốc lát sau anh đã treo tấm drap như 1 cái màn che phía sau bồn tắm.

- cảm ơn anh - Rusty nói.

Nàng vui mừng có tấm màn ở nhưng không thể không nhận thấy

rằng với lò sưởi ở phía sau, tấm màn trở nên trong mờ. Cái bồn tắm in bóng lên đó bất cứ ai trong bồn cũng sẽ như vậy. Cooper chắc hẳn đã nhận thấy điều đó cùng 1 lúc, bởi vì anh chuyển mắt sang phía khác và 2 bàn tay cứ vuốt lên vuốt xuống 2 ống quần.

- tôi nghĩ nước đã gần đủ rồi.

Rusty gom tất cả đồ trang điểm quý báu của nàng gồm 1 cục xà phòng thơm, 1 chai dầu gội đầu, 1 con dao cạo - trên mặt ghế bên cạnh bồn tắm.

Hồi sáng, nàng đã phân số quần áo ít ỏi còn lại của họ ra làm 2 và xếp lại gọn gàng rồi chõng lên trên 2 kệ, 1 cho nàng, 1 cho Cooper. Nàng lấy 1 chiếc quần lót dài mới giặt và 1 chiếc sơ mi và vắt trên lưng ghế.

Khi mọi thứ đã sẵn sàng, nàng đứng bên cạnh 1 cách vụng về trong lúc Cooper thận trọng đưa các bình nước nóng qua phòng và đổ vào bồn. Hơi nước bốc lên như khói nhưng đối với Rusty nước không thể quá nóng. Nàng đang mang trên mình 1 lớp bụi bặm suốt 4 ngày qua cần phải được rửa sạch. Vả lại, nàng đã quen tắm hàng ngày trong bồn hồi còn ở nhà.

- tôi lau bằng cái gì ? - nàng hỏi.

Cooper liền ném cho nàng 1 cái khăn bông thô xám xịt từ chõng chăn nệm anh vừa mang vào ban này.

- tôi đã tìm thấy 2 cái như thế này treo trên 2 cây đinh ở bên ngoài căn lều. Tôi cũng đã nấu kỹ. Không được mềm lắm nhưng có vẫn hơn không.

Cái khăn có cảm giác như giấy nhám, nhưng Rusty nhận lấy không bình luận gì.

- được rồi đấy - Cooper vừa nói 1 cách cộc cằn vừa đổ ấm nước cuối cùng vào trong bồn - cô hãy bước vào từ từ kéo bị bông.

- ok.

Đứng ở 2 bên cái bồn, họ đối diện với nhau. Đôi mắt của họ gặp nhau qua màn hơi. Hơi ẩm đã cuộn tròn quanh mái tóc của Rusty và khiến cho nước da của nàng có vẻ hồng hào hẳn lên.

Cooper đột ngột quay lưng và gạt bức màn qua 1 bên. Ngay sau đó nó lại rơi vào vị trí cũ. Rusty có thể nghe tiếng bước chân mang ủng dẫm mạnh trên nền nhà gỗ ghề. Anh bước ra ngoài và đóng sầm cửa lại sau lưng anh.

Nàng thở dài với sự nhẫn nại. Anh có 1 tính khí chua cay & chỉ có thể thôi. Và trong lúc nàng uốn người trong bồn nước sau 4 ngày phải nhịn tắm, nàng chắc chắn sẽ không nghĩ hoài về thiếu sót của tính cách anh. Nàng sẽ không để cho anh huỷ hoại việc này đối với nàng, bất kể anh trở nên khó chịu thế nào đi nữa.

Bởi vì nàng vẫn tránh để cho chân phải chịu sức nặng của thân hình, quả thực vô cùng khó khăn khi cần cởi quần áo. Khi nàng đã làm được việc này, thì việc trèo vào bồn tắm lại còn khó

khăn hơn nữa. Cuối cùng nàng có thể làm việc đó bằng cách tựa người trên 2 cánh tay và từ từ ngồi xuống, kéo theo cả cái chân bị thương của nàng.

Cảm giác còn tuyệt vời hơn cả nàng dự đoán. Cooper đã có lý khi cảnh giác nàng nước nóng nhưng hết sức thú vị. Mặt đáy có nếp nhăn của bồn gây 1 cảm giác kỳ lạ trên mông nàng và 1 lúc lâu sau mới quen, nhưng trước đó thì sự sang trọng vì được ngụp lặn trong nước nóng ấm dịu đã xua hết khỏi tâm trí nàng sự khó chịu nhỏ nhoi duy nhất đó.

Nàng ngâm mình càng nhiều càng tốt cả chỉ để ló đầu lên bên mép bồn tắm. 2 mí mắt nàng khép lại, nàng thư giãn đến mức nàng vẫn không động đây khi nàng nghe tiếng Cooper trở vào bên trong. Nàng chỉ khẽ cau mày khi 1 luồng gió lạnh thổi tới nàng trước khi anh đóng cửa lại.

Cuối cùng nàng thò 1 cánh tay nhỏ nước ra lấy cục xà phòng khỏi mặt ghế. Nàng chỉ muốn xoa xà phòng 1 cách thoải mái, phóng túng, hoang phí. Nhưng nàng nghĩ lại chín chắn hơn. Cục xà phòng này cần phải được kéo dài 1 thời gian lâu. Tốt hơn không

nên lãng phí, nàng quyết định, trong lúc nàng xoa xà phòng 1 cách vừa phải khắp thân hình nàng.

Tựa cả 2 chân cùng 1 lúc trên mép bồn tắm, nàng cạo lông chân, thận trọng điều khiển lưỡi dao quanh vết may của Cooper.

Nàng đau đớn nhận thấy mình sẽ phải có 1 vết sẹo xấu xí nhưng lại xấu hổ vì sự hờn hĩnh của mình. Nàng đã máy mẩn vì còn sống sót. Ngay lúc nàng trở về Beverly Hills nàng sẽ nhờ 1 chuyên gia phẫu thuật tạo hình sửa chữa lại công trình đầy thiện chí nhưng lại

không hấp dẫn của Cooper.

Nàng chợt nghe tiếng động lớn do Cooper gây ra.

- Cooper, anh đang làm gì vậy ?

- đang làm giường - anh cầu nhàu - mấy cái khung này làm bằng gỗ sồi, nặng cả tấn.

- tôi không trông mong gì nằm trên 1 cái giường.

- cô chó tưởng nó sẽ khá hơn nền đất, không có nệm. Chỉ là mấy tấm bọc lót vải bạt như giường trẻ con. Nhưng nệm đầy những rệp nên đâu cũng thế thôi. Đặt con dao cạo sang 1 bên, nàng lấy chai dầu gội đầu và sau khi nhúng đầu dưới nước, bóp ra 1 chút. Dầu gội đầu cần phải được hạn chế 1 cách đúng mực hơn xà phòng. Nàng xát vào tóc dày, chà không ngừng từ da đầu lên tới ngọn tóc. Nàng lại nhúng đầu để xả sạch dầu rồi vắt nước ra càng nhiều càng tốt.

Tựa đầu vào mép bồn 1 lần nữa, nàng dàn mái tóc ra phía sau để cho tóc có thể bắt đầu khô. Nước sẽ nhỏ lên sàn, nhưng có lẽ nước là chất ít có hại nhất.

Nàng lại nhắm mắt trong lúc nàng tận hưởng hơi ấm của nước, mùi thơm như hoa của dầu gội đầu và xà phòng, và sự thú vị của cảm giác sạch sẽ trở lại.

Cuối cùng nước bắt đầu lạnh và nàng biết đã đến lúc ra khỏi bồn. Dầu sao đi nữa, nàng tin chắc Cooper sẽ đi ngủ trước khi nàng tắm xong. Nhất định anh đã mệt nhoài sau khi làm tất cả mọi việc kể từ lúc thức dậy trước bình minh ngày hôm sau. Nàng không biết lúc này là mấy giờ. Tai nạn phi cơ đã khiến đồng hồ của họ ngừng chạy. Thời gian được đo lường bằng mặt trời mọc và lặn. Mấy ngày vừa qua đều ngắn, nhưng hôm nay lại quá dài - về mặt xúc cảm cũng như thể chất .

Nàng ghì 2 cánh tay trên mép bồn và cố tự nâng người lên. Trước nỗi hoang mang của nàng, 2 cánh tay mềm như bún. Nàng đã ngâm mình trong nước nóng quá lâu nên các bắp thịt của nàng yếu đi. Nàng thử mấy lần, nhưng tất cả đều vô ích. Chỉ đơn giản là cánh tay của nàng không chịu nổi. Nàng nghĩ ra nhiều cách khác, nhưng không cách nào có kết quả do cái chân bị thương của nàng không thể đỡ được bất cứ sức nặng nào.

Sau cùng mỗi lúc 1 giá buốt và biết rằng không thể chần chừ mãi, nàng rụt rè gọi tên anh.

- cái gì thế ?

Câu trả lời bực tức của anh không có vẻ khích lệ 1 chút nào, nhưng nàng không còn cách lựa chọn nào khác.

- tôi không ra khỏi bồn được.

Sau 1 lúc im lặng khá lâu anh mới nói:

- Vậy sao ?

Rusty nhắm nghiền mắt nhắc lại:

- tôi không ra khỏi bồn được.

- cô cứ ra theo cách cô vào.

- tôi quá yếu vì ngâm nước nóng. 2 cánh tay của tôi không đỡ nổi người tôi đủ lâu để bước ra.

Những lời chửi thề của anh thật là quá đáng, nàng không biết tại sao bức màn không cháy đi. Khi nàng nghe tiếng bước chân đến gần của anh, nàng khoanh 2 cánh tay trước ngực. Không khí lạnh thổi qua lưng trần và ướm của nàng trong lúc anh vạch tấm màn qua 1 bên. Nàng nhìn thẳng về phía lò sưởi, có cảm giác đôi mắt anh trên khắp người nàng trong lúc anh tiến tới bồn tắm.

Trong 1 hồi lâu anh chỉ đứng đó, không nói gì. 2 buồng phổi của Rusty hầu như sắp sửa nổ tung vì sức ép bên trong vào lúc anh nói:

- tôi sẽ luồn 2 bàn tay của tôi phía dưới cánh tay cô. Cô hãy đứng lên bằng chân trái. Rồi trong khi tôi giữ vững cô, cô hãy nhấc chân ra khỏi bồn và đặt lên sàn. Được chứ ?

Giọng nói của anh thô lỗ như cái khăn bông anh đã đưa cho nàng dùng - thô ráp như giấy nhám.

- được

nàng nói lỏng cánh tay. Cho dù nàng đã hình dung trước, sự đụng chạm đầu tiên của các ngón tay anh vào làn da ướm trơn của nàng vẫn khiến nàng chấn động cả người. Không phải bởi vì cảm giác đó ghê sợ mà vì không phải như thế.

Tự tin và vững mạnh, 2 bàn tay của anh luồn vào nách nàng đỡ nàng đứng yên, 2 chân giang ra và nhấc nàng lên. Nàng hít vào 1 hơi thở mạnh.

- có chuyện gì thế ?

- tôi ...tôi bị đau bên dưới cánh tay - nàng vừa nói vừa thở dồn dập - do cặp nặng.

Anh lẩm bẩm 1 câu chửi thề thô tục đến nỗi nàng ước mong mình đã không nghe đúng.

2 bàn tay của anh trượt lên làn da ướt của nàng và ôm lấy sườn nàng.

- ta thử cách này, sẵn sàng chưa ?

Theo sự chỉ dẫn của anh, Rusty chiu người bằng chân trái, để cái chân bị thương gác lư 1 cách vô dụng trong lúc anh nâng nàng lên khỏi nước.

- Vẫn ổn chứ ?

Nàng gật đầu.

- Sẵn sàng chưa ?

Nàng trả lời theo cùng 1 cách im lặng. Anh đỡ toàn thân nàng bằng 2 bàn tay trong lúc nàng nhấc chân trái qua cạnh bồn tắm và đặt lên sàn.

- Ối!

- gì nữa?

Đúng lúc anh sắp sửa buông nàng ra thì nàng kêu lên như thế và hơi nghiêng mình về phía trước. Với phản ứng nhanh như chớp, cánh tay của anh vòng quanh người nàng, giữ chặt nàng ở ngay phía dưới ngực nàng.

- sàn lạnh quá.

- Lạy Chúa, đừng làm cho tôi phát sốt lên như thế.

- xin lỗi, tôi chỉ giật mình.

2 người cùng suy nghĩ.

- cô cô thể nói lại như thế.

Rusty mò mẫm tìm lưng ghế để làm chỗ tựa và vội vàng ôm chặt cái khăn che phần trước người nàng. Tất nhiên như thế vẫn còn để trần lưng trước mắt anh, nhưng nàng tin tưởng anh vốn là 1 con người lịch sự và sẽ không lợi dụng tình thế đó.

- Ổn rồi chứ?

- Vâng.

2 bàn tay của anh di chuyển từ phía trước tới hông nàng, nhưng anh vẫn chưa buông nàng ra hẳn.

- chắc chắn chứ?

- vâng - nàng đáp với giọng trầm xuống - tôi rất khỏe.

Anh liền rút tay lại. Rusty thở dài nhẹ nhõm - vì việc đã diễn ra hơi sớm

- cái quái gì thế này?

Nàng há hốc miệng ra khi bàn tay của anh nắm lấy 1 bên hông nàng. Ngón tay của anh rà dọc xuống hông nàng vẫn còn đang chảy nước rờn rờn. Rồi hông bên kia cũng được xem xét tương tự như thế.

- có chuyện gì quái gì xảy đến với cô vậy? Tôi tưởng cô đã nói lão ta không gây thương tích cho cô?

- tôi không biết anh muốn nói gì?

Không kịp thở và choáng váng, nàng quay đầu lại và nhìn lên anh phía trên vai nàng. Cặp lông mày của anh nhú lại thành hình chữ V và hàng râu mép cụp xuống với vẻ tức giận.

- cô bị bầm tím đây này.

Rusty nhìn qua phía trên vai và dọc xuống lưng nàng. Điều đầu tiên mà nàng ghi nhận được là 2 bàn tay đen sạm của Cooper trên làn thịt tái xanh của nàng tạo nên 1 hình ảnh thật quyến rũ. Mãi đến khi anh có cử động ân cần thêm với ngón tay cái của anh nàng mới trông thấy những vết bầm.

- ồ, đó là những vết bầm gây ra trong lúc tôi nằm trên cái xe trượt.

Đôi mắt của anh quay sang nàng và nhìn xoáy vào nàng với sự hùng hực của cả 2 người. Anh vẫn để nguyên tay trên da thịt nàng. Giọng nói của anh cũng dịu dàng như sự đụng chạm của anh.

- lẽ ra cô phải nói với tôi.

Nàng chột bị mê hoặc vì những chuyển động của hàm râu anh trong lúc miệng anh thốt thành lời. Có lẽ chính vì thế nàng đã xuống giọng:

- nói thì có thay đổi được gì hay không ?

1 sợi tóc của nàng chột vướng vào râu trên cằm anh. Không phải đó là thứ họ cần. Ánh mắt họ hầu như có thể sờ mó được và tưởng chừng không sao tách rời cho đến khi 1 khúc củi nổ lớn trong lò sưởi. Họ giật mình như 2 kẻ có tội. Cooper lại mang về mặt chán chường cố hữu của mình và lầu bầu:

- không, chẳng thay đổi gì hết.

Mấy giây sau, tấm màn được buông xuống phía sau anh. Rusty run cầm cập. Anh đã giữ nàng đứng khá lâu nên nàng đã quá lạnh. Nàng bọc chiếc khăn quanh người và nhanh tay lau khô. Lốp vải hết sức thô khiến da nàng có cảm giác ran rát. Nó chà xát những vùng nhạy cảm của thân thể nàng, đặc biệt là các núm vú. Khi nàng lau khô xong, chúng đỏ hồng và nhon lên 1 cách bất thường. Đau nhức, rung động và nóng rực.

- đó là vì cái khăn - nàng khẽ bảo trong lúc nàng mặc chiếc quần lót dài bằng lụa.

- chuyện gì nữa ?

Câu hỏi gắt bần vang lên từ phía bên kia tấm màn.

- chuyện gì ?

- tôi vừa nghe cô nói gì đó.
- tôi vừa nói cái khăn này như 1 tấm vải chà.
- đó là cái tốt nhất tôi có thể tìm được.
- tôi không có ý chê bai.
- thế thì tốt.

Nàng lẩm bẩm 1 tiếng gì đó, cố để cho anh không thể nghe lớn được lần này, bởi vì đây là 1 tính từ không hay ho gì với dòng dõi và tính cách của anh.

Phát cú, nàng bất lịch sự kéo chiếc áo sơ mi qua khỏi đầu. Nút vú của nàng nổi bật lên trên nền vải bó sát. Sự mềm mại của vải, tuy êm dịu so với khăn, dường như chỉ kích thích chúng nhiều hơn.

Nàng bỏ lại các đồ trang sức vào hộp và bỏ xuống mặt ghế. Cúi gập người xuống, nàng tung toàn bộ mái tóc về phía trước và chà xát mạnh với chiếc khăn lông. 5' sau, nàng bật đầu ra sau và mái tóc gần khô của nàng buông xuống vài sợi những gợn sóng màu nâu đỏ. Nó không được đúng điệu, nhưng sạch, và đó là 1 tiến bộ rõ ràng.

Đúng lúc nàng cất cái lược vào bộ đồ mỹ phẩm, nàng chợt nhận thấy tình trạng các móng tay của nàng. Chúng bị gãy 1 cách lởm chởm. Nàng rên rỉ thành tiếng.

Trong giây lát, tấm màn bị xô ra phía sau và Cooper đang đứng ở đó.

- chuyện gì vậy ? Có phải cái chân của cô ...

anh ngừng nói khi nhận ra Rusty không đau đớn gì. Nhưng mặc dù nhận xét đó, không khiến anh ngậm miệng đi nữa thì cái cảnh tượng nàng ngồi in bóng lên ánh lửa vàng rực, mái tóc màu nguyệt quế gợn sóng bao quanh đầu nàng như 1 vòng hào quang cũng khiến anh ghen hờn. Nàng đang mặc 1 chiếc áo ngắn có vẻ quyến rũ hơn là che đậy. Cái bóng của nút vú nàng thu hút mắt anh như nam châm. Ngay lúc này, anh mới có thể thấy rõ ngực nàng lớn như thế nào đầu nó đã kê lên cánh tay của anh mấy phút trước đây thôi.

Máu trong người anh biến thành dung nham, nóng bỏng, đặc sệt và không sao kiềm chế nổi. Nó tràn tới khắp nơi tạo nên 1 sức căng thẳng gần như đau đớn.

Và bởi vì anh không thể thư giãn, anh phải dùng cách khác để bớt căng thẳng - sự tức giận. Mặt anh sa sầm lại với vẻ đe dọa. Cặp lông mày rộng của anh có vẻ màu vàng hơng là nâu trong ánh lửa, nhú lại. Bởi vì anh không thể thưởng thức nàng bằng lưỡi - như anh đang tha thiết - anh đành phải dùng nó để xỉ vả nàng bằng lời nói.

- cô rên rỉ chỉ vì mấy cái móng tay chết tiệt của cô hay sao ? - anh gào lên.
- tất cả đều bị mẻ và gãy - Rusty cũng lớn tiếng đáp lại.
- Thà như vậy còn hơn gãy cổ. Đúng là 1 cô bé ngu ngốc.
- Anh đừng gọi tôi như thế, Cooper. Tôi không phải là 1 đứa ngu ngốc.

Thậm chí cô không hiểu nổi 2 tên khốn nạn đó muốn cường bức. Miệng nàng trề ra với vẻ nhăn

nhỏ nhưng chỉ kích động anh hơn nữa bởi vì anh rất muốn hôn lên đó. Nỗi khao khát không thể dập tắt của anh thúc đẩy anh thốt ra những lời thù địch xúc phạm.

- Cô đã làm tất cả những gì có thể để dụ dỗ bọn họ, có phải không ? Cô cứ" ngồi bên cạnh lửa khi cô thừa biết nó sẽ tạo nên vẻ gì cho mắt và da thịt cô. Cô cứ chải tóc cho đến khi nó sắp sửa bứt ra. Cô thừa biết cái kiểu đó có tác dụng như thế nào đối với 1 tên đàn ông, có phải không ? Cô thừa biết nó sẽ khiến cho hẳn ta muốn điên lên vì ham muốn.

Rồi, nhận thấy bài phê phán của mình gần như 1 lời thú tội, anh cười khinh bỉ nói tiếp:

- Tôi ngạc nhiên vì cô đã không đi ra ngoài trong bộ y phục đó và chùng diện trước mặt Reuben, tên đàn độn đáng thương.

Đôi mắt của Rusty đau nhói lên vì lện. Sự đánh giá của anh về nàng thấp hơn nàng tưởng quá nhiều. Chẳng những anh nghĩ nàng vô dụng, mà anh còn nghĩ nàng không hơn 1 con điếm.

- tôi đã không làm bất cứ gì với chủ đích. Anh thừa biết như thế, bất kể anh nói gì đi nữa.

Theo bản năng, với ý tự vệ, nàng khoanh 2 cánh tay trên ngực. Đột nhiên anh quỳ gối trước mặt nàng và giật mạnh tay nàng ra. Với 1 cử động tương tự, anh rút con dao ra khỏi bao ở thắt lưng. Rusty kêu lên kinh hãi khi anh nắm chặt bàn tay trái của nàng và đưa lưỡi dao lấp lánh sáng tới gần. Anh nhanh nhẹn cắt bỏ các móng tay bị gãy. Khi anh buông bàn tay đó ra, nàng nhìn vào nó với vẻ ăn năn.

- Trông ghê quá.

- chỉ 1 mình tôi ở đây trông thấy và tôi đâu có chê bai gì. Cô hãy đưa bàn tay kia cho tôi.

Nàng nghe lời. Nàng không thể lựa chọn. Trong 1 cuộc vật tay chắc nàng sẽ không thắng nổi anh. Và lúc này bộ ngực của nàng là đối tượng trên chọc cho ánh mắt đầy vẻ chỉ trích của anh 1 lần nữa.

Như khi đôi mắt anh liếc lên từ công việc cắt, sửa móng tay kỳ dị mà anh đang làm cho nàng, chúng có vẻ chỉ trích thật sự. Không phải chúng lạnh lùng với vẻ khinh dễ. Trái lại chúng ám áp với sự quan tâm của 1 người đàn ông. Hết sức quan tâm. Quan tâm nhiều đến nỗi da dầy của Rusty cứ trồi lên trụt xuống không phải trên cùng và dưới cùng mà ở giữa chừng.

Cooper cứ thông thả cắt móng tay trên bàn tay phải của nàng tựa hồ chúng cần phải được chăm sóc nhiều hơn các móng tay trên bàn tay trái. Mặt anh ngang với ngực nàng. Mặc dầu anh vừa mới nói những lời ghê sợ đối với nàng, nàng chỉ muốn luồn ngón tay vào mái tóc dài rối bù của anh.

Trong lúc nàng quan sát đôi môi của anh, mím chặt với vẻ cáu kỉnh, nàng không thể không nhớ lại chúng đã trở nên mềm mại như thế nào trong khi hôn - vừa ẩm vừa ướt - và hàm râu của anh đã để lại 1 cảm giác tuyệt diệu như thế nào. Nếu nó đã gây thú vị cho môi trên của nàng thì nó sẽ tạo ra cảm giác như thế nào cho các phần khác của thân thể nàng ? Tại nàng ?

Cắt xong móng tay cho nàng và dứt con dao vào bao. Nhưng anh không chịu bỏ bàn tay nàng ra. Anh cứ nắm lấy nó, nhìn xuống nó, rồi đặt nó lên đùi nàng, ép chặt nó ở đó với bàn tay của chính anh. Rusty tưởng chừng trái tim của nàng sắp nổ tung vì sức ép bên trong ngực nàng.

Anh vẫn cúi đầu, nhìn chăm chăm vào nơi bàn tay anh úp trên bàn tay nàng. Mắt anh như nhắm lại theo góc nhìn của Rusty. Lông mi của anh dày và cong hình vòng cung. Nàng chợt nhận thấy chúng cũng như râu mép và lông mày, có ngọn màu vàng. Trong mùa hạ mái tóc của anh chắc

sẽ điểm bạc 1 cách tự nhiên, nhạt màu vì nắng.

- Rusty.

Anh chợt gọi tên nàng. Giọng nói của anh hơi run như 1 tiếng kêu phản kháng lại mỗi xúc cảm thực sự chứa đựng bên sau tiếng gọi đó. Rusty vẫn không cựa quậy, nhưng tim nàng đập nhanh và dữ dội đến nỗi làm xao động lớp lụa đang bao phủ người nàng 1 cách không đúng mức.

Anh nhắc bàn tay của anh lên khỏi tay nàng và đặt mỗi tay trên 1 bên mặt ghế, sát hông nàng. Các khớp đốt ngón tay ấn vào hình thể kêu gọi đó. Anh vẫn nhìn chăm chăm vào bàn tay của nàng còn nằm trên đùi. Anh sắp sửa cúi đầu xuống và mết mỗi kẻ má lên đó, hoặc cúi xuống và âu yếm hôn nó, hoặc gặm từng ngón tay mà anh vừa cắt móng. Nếu anh muốn thế, Rusty sẽ không ngăn cản anh. Nàng biết chắc chắn như vậy. Thân hình nàng vừa run vừa ướt và dễ tiếp thu ý nghĩ đó. Nàng sẵn sàng chờ đợi bất cứ chuyện gì xảy đến.

Nhưng không nàng không thể.

Bởi vì chuyện xảy đến là Cooper hồi hải đứng lên.

- tốt hơn cô nên đi ngủ.

Rusty ngỡ ngàng vì sự đổi ý của anh. Hứng thú cũng không còn thì sự thân mật cũng tiêu tan. Nàng cảm thấy muốn đảo ngược tình thế nhưng lại thôi. Nàng có thể nói gì bây giờ "Hôn em đi. Cooper!" hoặc "vuốt ve em đi"? như thế chỉ khẳng định sự đánh giá thấp của anh về nàng.

Cảm thấy bị khước từ, nàng gom các đồ đạc lại, kể cả chồng áo quần dơ mà nàng đã bỏ bên cạnh bồn tắm và bước quanh bức màn. Cả 2 chiếc giường đều được trải drap và chăn. Mỗi tấm da thú da được đặt dưới mỗi chân giường. Ở nhà giường của nàng thường được bọc bằng các tấm da vẽ kiểu đặc biệt và có cả chồng gối nhung, nhưng không bao giờ có vẻ mời mọc hơn cái này.

Nàng bỏ đồ đạc ra xa và ngồi xuống giường. Trong lúc đó, Cooper đã mang da ra ngoài mấy xô nước tắm. Khi mực nước da khá thấp, anh kéo lê cái bồn tới cửa và ra thềm rồi lật nghiêng đổ hết số còn lại. Anh mang lại bồn trở vào trong phòng, đặt nó trở lại phía sau bức màn rồi lại bơm nước vào bình và ấm.

- anh cũng định tắm đấy à ?

- Cô có phản đối không ?

- không.

- tôi vừa mới bồ cùi 1 hồi nên đau lưng quá. Vả lại tôi nghĩ mình đang bắt đầu bốc mùi.

- tôi có thấy gì đâu.

Anh nhìn nàng 1 cách gay gắt nhưng khi anh thấy rõ nàng hết sức thành thực, anh liền tiến tới gần nàng

- Lúc này cô sạch lắm rồi nên sẽ nhận thấy thôi.

Các ấm nước bắt đầu sôi. Anh nhắc 2 cái lên khỏi lò sưởi và hướng về phía bồn tắm.

- anh có muốn tôi xoa bóp lưng ? - Rusty hỏi với vẻ chân thật.

Anh chệnh choạng, làm sánh nước lên chân và chửi thề.

- Cái gì ?

- xoa bóp lưng.

Anh nhìn sững nàng tựa hồ vừa bị 1 khúc cây đập vào giữa mặt.

- Ồ ...

mắt anh nhìn khắp người nàng. Chiếc áo nàng đang mặc để lộ cổ

và vai nàng, chỉ được che giấu bằng 1 cuộn tóc màu nâu đỏ.

- không ... - anh từ chối 1 cách cộc lốc - tôi đã nói cô hãy đi ngủ. Chúng ta sẽ có nhiều việc hơn phải làm ngày mai.

Rồi anh bất lịch sự trở về với công việc của mình.

Chẳng những không ai có thể lịch sự với anh, mà anh còn không chịu để cho bất cứ ai tử tế với anh. Được lắm, anh đã muốn thế thì nàng cũng cóc cần.

Rusty tức giận vung chân vào giữa lớp chăn và nằm xuống, nhưng nàng không nhắm mắt lại. Thay vì vậy nàng quan sát Cooper ngồi xuống trên mép giường của anh và tháo dây đôi giày ống trong lúc anh chờ đợi thêm nước sôi. Anh ném đôi tất lên đồng áo quần dơ mà nàng đã gom lại và bắt đầu cởi nút áo sơ mi. Anh chỉ mặc 1 cái ngày hôm nay bởi vì anh đã làm việc nặng nhọc bên ngoài. Anh kéo vạt áo ra khỏi chiếc quần jean và cởi áo ra.

Rusty chợt ngồi bật lên

- Anh sao thế?

Anh liệng chiếc áo sơ mi lên trên chồng áo quần cần phải giặt. Anh không cần phải hỏi nàng muốn cái gì. Vết bầm có thể nhận thấy rõ ngay cả trong ánh sáng mờ mờ.

- Vai tôi chạm vào nòng súng của Reuben. Tôi đã phải xô lệch mũi súng bằng cách đó, để rảnh nhắc súng của tôi lên.

Rusty chợt nhăn mặt. Vết bầm bằng năm tay ở mép ngoài của xương đòn đã thâm đen lại và có vẻ vô cùng đau đớn.

- Anh đau lắm phải không?

- Khủng khiếp.

- Anh đã uống 1 viên aspirin chưa?

- Chưa. Chúng ta cần phải để dành.

- Nhưng nếu anh đang đau...

- Cô đâu có uống vì vết bầm trên hông cô.

Nhận xét đó khiến nàng sững sốt đến nghẹn lời. Nhưng tâm trạng đó không kéo dài. 1 lát sau nàng vẫn tiếp tục nói:

- Tôi nghĩ 2 viên aspirin mới đủ.

- Tôi muốn để dành. Cô có thể lên cơn sốt trở lại.

- Ô, tôi hiểu rồi. Anh không chịu uống viên aspirin nào để bớt đau vai chỉ vì tôi đã làm hao mất mấy viên khi lên cơn sốt.

- Tôi đâu có nói cô đã làm hao mất. Tôi chỉ nói cô.

rồi anh nói 1 từ diễn tả 1 điều không ai thích nói, 1 từ đáng lẽ không nên nói ra với những con người thượng lưu.

- Cô hãy ngủ đi, được chưa?

Chỉ mặc quần jean, anh đi tới lò, rõ ràng quyết định rằng nước đã đủ nóng cho dù chưa thực sự sôi, và đổ tất cả vào bồn tắm. Rusty đã nằm trở xuống, nhưng nàng vẫn quan sát cái bóng của anh cử động trên bức màn trong lúc anh cởi quần jean và trần truồng bước vào trong bồn tắm. Trí tưởng tượng của nàng cũng đành chịu thua vì cái bóng của anh không cho thấy gì, nhất là ở vị thế nghiêng.

Nàng nghe tiếng chửi thề trong lúc anh thấp người xuống dưới nước. Cái bồn nước không đủ chỗ cho anh 1 cách thoải mái như đối với nàng. Anh làm sao có thể trong đợi nàng đi ngủ trong lúc nước cứ liên tục bắn lên tung toé, nàng không biết được. Anh đã làm bắn nước lên sàn nhiều hơn số còn lại trong bồn lúc anh còng lưng để kỳ cọ.

Cổ họng Rusty bỗng khô hằn đi trong lúc nàng quan sát bóng anh. Anh cúi gập lưng xuống, lấy tay khóa nước lên khắp người để rửa xà phòng. Khi anh bước ra ngoài, anh lau khô với cử chỉ bất cần kiểu đàn ông. Sự quan tâm duy nhất anh dành cho mái tóc là lấy khăn lau sơ qua rồi chải tóc bằng các ngón tay. Anh kết thúc bằng cách quấn cái khăn quanh hông.

Anh lại tiến hành công việc đổ nước 1 cách nặng nhọc. Sau khi ra tới hiên, anh bỏ cái bồn bên ngoài. Rusty có thể thấy rõ anh rùng mình khi anh trở lại lò sưởi và bỏ thêm mấy khúc củi vào lò. Dùng chiếc ghế làm thang anh hạ tầm màn xuống theo cách anh đã treo lên. Anh xếp tấm dra lại, đặt lên trên bàn. Việc cuối cùng trước khi anh luồn vào giường anh lại giật mạnh cái khăn ra khỏi thắt lưng.

Trong suốt thời gian đó, anh không hề nhìn tới Rusty. Nàng cảm thấy đau lòng vì anh thậm chí đã không lên tiếng chúc nàng ngủ ngon. Thế nhưng nàng sẽ không thể nào trả lời anh.

Miệng nàng vẫn còn khô ran.

Đếm bao nhiêu con cừu cũng vô ích.

Ngâm thơ cũng không ăn thua gì, nhất là vì bài thơ duy nhất mà anh thuộc lòng là những câu thơ trào phúng về 1 tính chất phóng túng.

Thế là Cooper cứ nằm ngửa người, với 2 bàn tay kê dưới đầu, nhìn chăm chăm lên trần, và tự hỏi bao giờ sự khao khát trong người anh mới chịu hạ xuống để cho anh có thể ngủ thiếp đi. Anh mệt lử. Các cơ bắp đã rã rời của anh rất cần nghỉ ngơi. Nhưng 1 phần của cơ thể anh không chịu nghe theo.

Giận dữ vì Rusty đã gây nên tình trạng này, anh lặn sang 1 bên. Thậm chí cử động đó lại tạo ra sự cựa xát không cần đến. Anh thốt lên 1 tiếng rên không chủ tâm, và tiếng rên đó biến thành 1 tiếng ho.

Anh có thể làm gì bây giờ? Không có hành động nào là không khiến anh bẽ mặt. Vậy thì anh chỉ cần nghĩ tới 1 điều gì khác.

Nhưng thật là quý quái, anh đã có hàng giờ, nhưng cái tư tưởng của anh cuối cùng vẫn lòng vòng trở lại.

Đôi môi của nàng mềm mại.

Cái miệng của nàng: dễ bị tấn công, nhưng khác thường, lại còn đói khát, hé mở cho anh.

Anh nghiêng rằng, nghĩ đến cái cách miệng nàng đã ngậm quanh cái lưỡi sục sạo của anh. Anh đã muốn cứ tiếp tục như thế, thọc lưỡi vào trong miệng nàng, mỗi lần 1 sâu hơn, cho tới khi anh xác định được nàng có mùi vị như thế nào. Đó sẽ là 1 công việc không thể làm và do đó bất tận - bởi vì nàng có mùi vị độc đáo của riêng nàng.

Đáng lẽ anh phải biết nhiều hơn là hôn nàng - thậm chí không phải vì mục đích đánh lừa lão già. Ai đã đánh lừa ai, anh chế nhạo tự hỏi. Anh đã hôn nàng bởi vì anh muốn thế và anh đã biết rõ hơn. Anh đã nghi ngờ rằng chỉ 1 cái hôn sẽ không làm cho anh thoả mãn và giờ đây anh biết chắc.

Quý quái gì thế này? Tại sao anh lại tự làm khổ mình? Anh cảm thấy rạo rực đến nỗi không ngủ được bởi vì nàng là người phụ nữ duy nhất ở gần. Phải, đúng rồi.

Có lẽ thế.

Nhưng thực tế vẫn là nàng cứ mang 1 bộ mặt gây ấn tượng mạnh. 1 mái tóc dày quyến rũ. 1 thân hình mời mọc. 1 bộ ngực được tạo ra để cho đàn ông thưởng thức. 1 cặp mông tuyệt vời. 1 cặp đùi kêu gọi...

Không phải tâm trí anh cảnh giác anh. Đừng nên nghĩ đến chuyện đó nếu không mày sẽ phải làm điều mà mày đã tự kềm chế 1 cách thần diệu suốt đêm hôm nay với tính kỷ luật tự giác đáng kể.

Thôi được, thế là quá đủ. Kết thúc. Ngừng suy nghĩ như 1 gã con trai điên vì tình là tệ nhất hoặc tốt lắm cũng là 1 tên quê mùa dốt nát, và đi ngủ đi.

Anh nhắm mắt, và hết sức tập trung vào việc giữ cho mắt nhắm đến nỗi thoát tiên anh nghĩ tiếng rên rỉ phát ra từ giường bên kia chỉ là trí tưởng tượng của mình. Rồi Rusty bất thần tung ra khỏi mấy lớp chăn như 1 cái lò xo. Như thế thì không phải là trí tưởng tượng của anh. Đó cũng không phải là 1 việc anh có thể giả vờ không hay biết.

- Rusty?

- Cái gì thế?

Thậm chí căn phòng chỉ được soi sáng lờ mờ bởi ánh lửa đang lụi tàn, anh vẫn có thể trông thấy đôi mắt nàng tròn xoe và lớn hẳn lên vì sợ hãi. Anh nghĩ nàng đang có 1 cơn ác mộng.

- Cô hãy nằm trở xuống đi. Mọi việc vẫn ổn mà.

Nàng đang thở 1 cách dồn dập và kẹp chặt trên ngực.

- Tiếng gì thế?

Anh vừa gây ra 1 tiếng động hay sao? Có phải anh đã không che giấu được tiếng rên của chính anh?

- Cái...

nhưng ngay lúc anh vừa định hỏi thì tiếng kêu như than khóc lại vang lên.

Rusty bịt tai lại và cúi gập người xuống

- Tôi không chịu nổi - nàng kêu lên.

Cooper liền hất chân lên giường và với tay tới chặn nàng trong mấy giây.

- Chó sói. Rusty. Loại chó sói xám ở Bắc Mỹ. Chỉ có thế. Chúng không gần như ta tưởng đâu và không thể làm hại ta được

anh dịu dàng giải bày và dịu nàng trở xuống cho đến khi nàng nằm lại. Nhưng gương mặt của nàng không có vẻ gì yên tĩnh. Đôi mắt của nàng lo lắng đảo quanh bên trong tối đen của căn lều tựa hồ căn lều đã bị bọn dạ quỷ xâm chiếm.

- Chó sói à?

- Chúng ngửi thấy mùi...

- Xác chết.

- Phải - anh đành phải trả lời.

- Ôi chúa - nàng vừa kêu lên vừa che mặt bằng 2 bàn tay.

- Xì, xì. Chúng không thể tìm được đâu bởi vì tôi đã đắp đá lên các nấm mồ. Cuối cùng chúng sẽ bỏ đi thôi. Nào. Cô đừng nói gì nữa và hãy ngủ đi.

Anh đã quá khốn khổ với vấn đề của mình đến nỗi anh không chú ý nhiều tới tiếng tru của bầy thú đang rình nấp trong rừng quanh căn lều. Nhưng anh có thể trông thấy rõ Rusty đang sợ hãi thực sự. Nàng khư khư nắm lấy bàn tay anh và kéo lên tới dưới cằm nàng như 1 đứa bé giữ chặt con gấu nhồi bông của nó để cố đẩy lui những cảnh khủng khiếp trong 1 cơn ác mộng.

- Tôi thù ghét nơi này - nàng thì thào

- Tôi biết

- Tôi đã cố dũng cảm

- Cô dũng cảm thật mà.

Nàng nhất quyết lắc đầu.

- Không, tôi là 1 kẻ hèn nhát. Bố tôi đã thấy rõ. Ông ấy đã khuyên tôi trở về nhà trước thời hạn.

- Có nhiều người không thể chịu nổi khi trông thấy cái con thú bị giết chết.

- Tôi đã mất bình tĩnh và ngày hôm nay tôi đã khóc trước mặt anh. Anh đã biết rõ từ đầu tôi là kẻ vô dụng. Tôi không quen với tình huống này. Và tôi cũng không muốn quen.

Giọng nàng có vẻ bất chấp, không thích hợp với những giọt nước mắt trên má nàng, trong lúc nói tiếp:

- Chắc hẳn anh nghĩ tôi là 1 con người tồi tệ.

- Không, tôi không nghĩ như thế.

- Có mà.

- Không, thành thật đấy.

- Thế thì tại sao anh lại buộc tội tôi dụ dỗ 2 người đó?

- Tôi quá tức giận.

- Tại sao?

Bởi vì cô cũng đã dụ dỗ tôi, và tôi không muốn bị dụ dỗ. Anh không muốn nói điều đó với nàng. Thay vì vậy anh chỉ khê bảo:

- Thôi bỏ qua đi.

- Tôi muốn về nhà. Nơi mọi thứ đều an toàn. Ấm áp và sạch sẽ.

Anh có thể tranh cãi rằng các đường phố của Los Angeles không thể luôn luôn được xem là an toàn, nhưng biết rằng giờ đây không phải là lúc trêu chọc - ngay cả trêu chọc 1 cách nhẹ nhàng.

Anh thực tình không muốn khen ngợi nàng, nhưng anh cảm thấy nàng đáng được như thế.

- Cô đã hành động 1 cách tuyệt vời.

Nàng ngược đôi mắt đắm lệ lên nhìn anh.

- Không tôi đâu có.

- Hơn tôi tưởng rất nhiều

- Thật vậy sao? - nàng hỏi với vẻ hy vọng.

Giọng nói không kịp thở và nét duyên dáng đầy nữ tính trên gương mặt nàng khiến anh gần như không chịu nổi.

- Thật mà. Bây giờ cô hãy quen lũ sói, và ngủ lại đi.

Anh rút bàn tay của anh ra khỏi nắm tay của nàng và quay đi. Tuy nhiên, trước khi anh kịp cử động, 1 con sói khác lại tru lên. Nàng hét lớn và lao vào người anh ngay khi anh quay trở lại với nàng.

- Tôi cóc cần tôi có phải là 1 kẻ hèn nhát hay không. Anh hãy ôm tôi đi, Cooper. xin anh hãy ôm

tôi.

Theo 1 phản xạ tự nhiên, 2 cánh tay của anh choàng quanh người nàng. Như lần trước anh đã ôm nàng trong lúc nàng ngủ, anh lại có cảm giác toàn thân không thể kiềm chế nổi. Thật là điên rồ khi ôm nàng vì bất cứ lý do gì, nhưng nếu bỏ đi thì quá sức độc ác. Thế là cho dù vừa khổ sở vừa ngây ngất anh kéo nàng lại gần và vùi môi vào mái tóc dày của nàng.

Trong lúc anh thầm nói với chúng, những lời lẽ của anh đều rất thành thực.

Anh lấy làm tiếc vì chuyện này đã xảy đến với nàng. Anh ước mong họ sẽ được giải thoát. Anh muốn nàng trở về nhà an toàn. Anh lấy làm tiếc vì nàng đã quá hoảng hốt. Nếu anh có thể làm bất cứ điều gì để giúp họ thoát khỏi tình trạng khó xử này, anh sẽ sẵn sàng.

- Anh đã có thể làm mọi việc. Nhưng anh chỉ cần ôm tôi thêm 1' nữa - nàng van xin.

- Tôi sẽ theo lời cô.

anh tiếp tục ôm nàng. 2 cánh tay của anh giữ quanh mình nàng. Nhưng anh không dám cử động cánh tay. Anh không tự tin mình sẽ cọ xát lên lưng nàng và ngừng lại ở đó. Anh chỉ muốn vuốt ve khắp người nàng. Anh chỉ muốn xoa bóp ngực nàng và tìm cái nơi vừa mềm mại vừa ấm áp giữa 2 đùi của nàng., nơi khát khao khiến anh run lấy bầy.

- Anh đang lạnh lắm phải không? - nàng vừa hỏi.

- Không sao đâu.

- Anh hãy nằm vào dưới chăn.

- Không.

- Anh đừng ngớ ngẩn như thế. Anh sẽ bị cảm lạnh mất. Có gì quan trọng đâu nào. Chúng ta đã từng ngủ với nhau suốt 3 đêm vừa qua. Nào.

Nàng kéo chăn lại.

- Ờ ờ. Tôi sẽ trở về giường của tôi.

- Anh đã nói anh sẽ ôm tôi kia mà. Xin anh cứ như thế này cho tới lúc tôi ngủ.

- Nhưng, tôi...

- Cooper, anh cứ...

Anh chửi thề, nhưng lại luồn vào dưới chăn với nàng.

Nàng liền xích sát vào anh, cọ mặt lên nền ngực an toàn của anh. Thân thể nàng chột trở nên dính liền với cơ thể anh. Anh nghiến chặt răng.

Mấy giây sau nàng đã thư giãn bên anh, nàng bỗng dang người ra.

- Ôi! - nàng khẽ kêu lên - toi đã quên mất anh đang...

- Ở trần. Đúng thế. Nhưng lúc này đã quá muộn, em bé ời.

Giờ đây những sự thôi thúc của đàn ông đã ngự trị anh. Miệng anh chuyển dần đến miệng nàng với 1 chiếc hôn sâu dài như đang tìm kiếm trong khi thân hình anh áp mạnh vào nàng. Nghiêng đầu qua 1 bên, anh liên tục quây lưỡi trong miệng nàng.

Phản ứng đầu tiên của Rusty là 1 cơn bàng hoàng. Thân hình kỳ diệu của anh là cả 1 điều ngạc nhiên tuyệt vời. Rồi trước khi nàng kịp bình tĩnh lại, nàng lại bị cuốn hút vào chiếc hôn như bảo tố của anh.

Phản ứng tiếp theo của nàng là 1 nỗi khát khao tự nguyện. Nó dâng lên từ giữa người nàng, tràn ngập trái tim và tâm trí của nàng, xoá nhòa tất cả mọi thứ khác ngoại trừ người đàn ông đang làm say đắm miệng nàng 1 cách hết sức điêu luyện. 2 cánh tay của nàng vòng quanh cổ anh và kéo anh lại gần hơn. Theo 1 phản xạ tự nhiên nàng uốn cong người vào anh khiến cho thân hình nàng tiếp xúc với các bắp thịt rắn chắc của anh.

Rên rỉ gần như đau đớn, anh giúi đầu vào cổ nàng.

- Chúa ơi, nó sắp như nổ tan.

- Anh muốn gì thế, Cooper?

Anh cười lên 1 cách khó khăn.

- Thế này chưa rõ hay sao?

- Em biết, nhưng anh muốn em làm gì?

- Hoặc vuốt ve khắp mình anh hoặc không làm gì hết - anh vừa nói vừa thở dồn dập vào mặt nàng nóng hổi - nhưng bất cứ em định làm gì thì làm ngay đi.

Rusty chỉ do dự trong giây lát trước khi nàng luồn các ngón tay của 1 bàn tay vào mái tóc dài của anh và áp sát vào da đầu anh. Nàng dùng bàn tay kia để chải qua đám lông ngực xoắn cứng của anh. Bản năng giới tính của nó như truyền điện vào thân thể nàng. Anh xem tiếng rên khẽ của nàng như 1 sự khích lệ và bắt đầu hôn dọc xuống cổ và ngực nàng. Anh không phải là hạng đàn ông xin phép người khác.

- Anh đã xua đuổi nỗi ham muốn em ra khỏi tâm trí anh - anh hỗn hển nói - anh đã nghĩ anh sẽ phát điên lên khi chạm vào em, thưởng thức em.

Anh há miệng ra trên làn thịt êm dịu phồng lên ở phía trên chiếc áo lót. Anh hôn nó, với lưỡi. Anh tăng nhanh động tác vuốt ve mơn man cho đến lúc Rusty gần như mê sảng.

- Ngừng lại đi, Cooper - nàng hỗn hển nói - em không sao thở nổi.

- Anh đâu có muốn em có thể thở.

Anh cúi đầu xuống và qua lớp vải chiếc áo lót của nàng, búng lưỡi vào núm vú đang cương lên của nàng, đưa đẩy nó 1 cách đùa nghịch. 2 gót chân của Rusty ấn sâu vào mặt giường bên dưới mình nàng và lưng nàng cong lên. Nhưng ngay cả sự đáp ứng đó vẫn chưa khiến anh hài lòng.

- Hãy nói em muốn anh đi - anh nói bằng 1 giọng run lên khe khẽ.

- Phải, em muốn anh. Phải. Phải.

Bị cuốn hút bởi 1 cơn đói khát dữ dội không sao kiềm chế nổi, bất chấp mọi hậu quả, nàng đẩy

anh lại và trở thành kẻ tấn công. Môi nàng di chuyển xuống cổ anh, rồi ngực và bụng anh, áp vào 1 cách ngẫu nhiên như những hạt mưa trên nền đất khô cằn. Mỗi lần miệng nàng chạm vào làn da lún phún lông của anh, nàng lại thì thầm tên anh, như 1 lời nguyện cầu mỗi lúc 1 thêm tha thiết.

- Anh thật là đẹp, tuyệt đẹp - nàng thì thào.

Rồi di chuyển dần xuống thấp hơn, nàng gọi trong 1 tiếng thở dài:

- Cooper

Nỗi đam mê mà nàng đã tuôn ra khiến Cooper phải sửng sốt. Anh nghiêng đầu qua và nhìn xuống nàng.

Tóc nàng đang xoa xuống bụng anh. Hơi thở của nàng đang gây xáo trộn cơ thể anh. Những từ yêu đương mà nàng đang ca ngợi có 1 nhịp điệu gợi tình hơn bất cứ điều gì mà anh đã từng được nghe. Môi nàng... chúa ơi... môi nàng... đang để lại những vết ướt như sương trên da thịt anh.

Cái đầu di động của nàng quả là 1 cảnh tượng đẹp nhất mà anh đã từng thấy. Và nó chợt khiến anh hoảng sợ. Anh chợt xô nàng ra và lăn khỏi giường. Đứng bên cạnh đó, anh vừa run bần bật vừa lăm lăm chửi thề.

Anh có thể làm tình 1 cách dữ dội, say đắm, mê muội nhưng không phải kiểu này. Không phải kiểu này. Anh không muốn dính líu tới bất cứ dạng mong muốn, cảm giác, xúc động đích thực nào cả, xin miễn. Anh đã từng chung đụng với nhiều phụ nữ. Nhưng không 1 phụ nữ nào biểu lộ 1 nỗi khát khao chân thật như thế. Điều Rusty vừa làm đã bao hàm cả 1 niềm âu yếm giữa họ vượt qua cả vấn đề xác thịt.

Anh không cần điều đó. Không cần lãng mạn. Không cần tình yêu. Không cần cảm ơn.

Anh nhất thời chịu trách nhiệm về sự sống còn của Rusty Carlson, nhưng tuyệt nhiên anh sẽ không nhận lãnh trách nhiệm về sự ổn định tình cảm của nàng. Nếu nàng muốn làm tình thì tốt thôi, nhưng anh không muốn nàng đại đột nghĩ rằng điều này mang 1 ý nghĩa khác hơn 1 sự hài lòng về mặt cơ thể. Nàng có thể làm bất cứ gì nàng muốn với thân hình anh. Anh sẽ cho phép, thậm chí chào đón nàng, làm thoả mãn những dục vọng xác thịt nhất của nàng. Nhưng mọi việc chỉ dừng lại ở đó. Không 1 ai được phép lạm dụng tình cảm của anh.

Rusty ngược lên nhìn anh chằm chằm, có vẻ hoang mang và bị xúc phạm.

- Có gì không ổn?

Lúc này nàng mới ngượng ngùng kéo chăn lên tới cằm.

- Không có gì.

Anh bước qua căn phòng và ném 1 khúc củi khác vào lò sưởi làm tung lên 1 chùm tia lửa khiến căn phòng sáng lên trong chốc lát. Trong ánh sáng đó nàng trông thấy anh vẫn còn rất khuấy động.

Anh chợt trông thấy đôi mắt của nàng có vẻ dò hỏi và vỡ mộng, liền nói với giọng bức tức:

- Cô hãy ngủ đi. Lũ sói đã bỏ đi rồi. Vả lại tôi đã bảo cô chúng sẽ không thể làm hại cô đâu. Bây giờ cô đừng tỏ ra trẻ con và đừng quấy rầy tôi nữa.

Quay trở lại giường của mình, anh kéo chăn lên trùm kín cả tai. Trong mấy giây người anh đã ướt đầm mồ hôi. Nàng đúng là đồ chết tiệt. Toàn thân anh vẫn như có lửa đốt.

Nàng đúng là đồ chết tiệt, tại sao nàng lại phản ứng theo cách đó? Hết sức chân thật. Với không 1 chút e lệ. Với những chiếc hôn của nàng hết sức thoải mái. Ngực nàng hết sức mềm mại.

Anh nghiêng chặt răng chống lại những ký ức. Phải chăng anh là 1 thằng ngốc? 1 thằng ngốc? 1 thằng ngốc chết tiệt vì đã không chiếm lấy những gì mà nàng đã hiến dâng 1 cách hết sức dút khoát.

Nhưng đây chính là điều trở ngại. Nó không phải dút khoát. Nếu không thì lúc này anh đang nằm giữa cặp đùi mịn màng của nàng thấy vì trong 1 vũng mồ hôi của chính anh. Vẻ dẽ mê trên mặt nàng đã cho anh biết rằng điều đó có ý nghĩa đối với nàng hơn hẳn 1 nhu cầu sinh lý đơn giản. Nàng gợi gắm vào đó những điều mà anh sẽ không bao giờ có thể nói ra.

Ôi, đáng lẽ anh có thể ấn sâu vào cái thân hình ngọt ngào đầy nữ tính đó và thành công trong việc giúp cho cả 2 cùng hưởng lạc thú. Nhưng anh đã không thể cảm thấy, đó chính là điều nàng muốn. Có lẽ thậm chí đó là điều nàng đáng được hưởng. Anh đã không có được điều đó để dâng tặng. Trái tim anh là 1 sa mạc khô cằn.

Không, tốt hơn nên xúc phạm nàng lúc này và chấm dứt mọi chuyện. Thà làm 1 kẻ thô lỗ lúc này còn hơn là lợi dụng tình thế. Anh vẫn không dẫn thân vào các vấn đề dài hạn. Nhất định không thêm nữa. 1 mối liên hệ giữa 2 người sẽ không thể đi tới đâu sau khi họ đã được giải thoát.

Sáng hôm sau mắt của Rusty sưng phồng vì khóc đến nỗi nàng hầu như không thể mở ra được. Với 1 sự cố gắng nàng mới nạy được mí mắt ra và nhận thấy cái giường kia đã trống trơn. Các tấm chăn đã được vuốt lại ngay ngắn.

Tốt. Anh sẽ không nhận thấy đôi mắt húp của nàng cho tới lúc nàng có thể rửa sạch bằng nước lạnh. Sự yếu đuối của nàng đêm hôm qua làm nàng tức giận với chính mình. 1 cách vô lý, tiếng sỏi tru đã làm nàng hoảng sợ. Chúng là hiện thân của tất cả những mối đe dọa đang vây quanh nàng khiến cho tình thế bất bênh của nàng trở nên đích thực.

Vì 1 lý do không sao giải thích được, nỗi khủng khiếp của nàng đã biến thành sự khao khát, Cooper đã đáp ứng lại. Rồi đến phiên nàng. Cảm ơn thượng đế vì anh đã tỉnh ngộ trước khi sự việc nghiêm trọng xảy ra.

Rusty chỉ ước mong rằng nàng là người đầu tiên tỉnh ngộ. Chắc hẳn anh đã tưởng lầm nàng muốn chính anh - trong lúc thật ra nàng muốn 1 người nào đó. Anh chỉ là kẻ tình cờ ở đây. Nếu anh tưởng gì khác, anh sẽ làm lần 1 cách trầm trọng.

Bắt chước anh nàng sắp xếp lại giường - đừng bao giờ để cho ai có thể nói rằng anh là 2 kẻ sống sót tự cao tự đại - rồi nàng đi tới chậu rửa và bơm đủ nước để rửa sạch mặt và đánh răng. Nàng mặc lại chiếc quần nàng đã mặc ngày hôm qua. Nhưng thay 1 chiếc sơ mi mới bằng vải len. Nàng chải tóc và buộc lại phía sau bằng 1 sợi dây giày. Chính khi nàng kéo tóc lên nàng mới nhận ra mình đang di chuyển mà không cần tới đôi nạng. Chân của nàng chỉ còn hơi đau. Những mũi khâu của Cooper không được đẹp lắm nhưng đã giúp nàng lành vết thương.

Không muốn cảm thấy bất cứ ơn nghĩa nào đối với anh, nàng bước tới lò lửa và châm thêm củi vào lò. Nàng đổ nước ấm và vừa bỏ mấy muỗng cà phê vào vừa buồn rầu nghĩ đến máy cà phê tự động có cả bộ phận đo thời gian mà nàng vẫn để sẵn trong bếp ở nhà.

Cổ nén nổi nhớ nhà, nàng bắt đầu làm 1 bữa điểm tâm bằng bột lúa mạch. Đọc những lời chỉ dẫn bên hông các hộp hình trụ mà nàng đã tìm thấy trong số thực phẩm, nàng thích thú khám phá ra rằng bột lúa mạch không cần những cách thức nấu nướng gì khác ngoài cách trộn nó với nước sôi theo đúng tỷ lệ.

Rủi ro thấy sự phỏng đoán của nàng đã không thành.

Cooper chột giậm mạnh chân bước vào và không hề mở đầu hỏi ngay:

- Cô đã làm điểm tâm chưa?

Không quá tử tế, nàng trả lời:

- Rồi. Anh ngồi xuống đi.

Nàng muốn dọn cho anh 1 tô súp bột lúa mạch thật nóng như cảnh quảng cáo trên truyền hình. Thay vì vậy, khi nàng dỡ nắp bình lên, nàng chỉ trông thấy 1 chất nhờn với màu sắc và độ đặc như bê tông trộn nhưng vón cục hơn. Mất tinh thần, nhưng quyết tâm không để lộ rõ, nàng khuỳnh vai và xới ra 2 thìa đầy. Khi nàng đổ vào bát, chúng lăn xuống đáy như chì. Nàng bưng 2 cái bát tới bàn, đặt lên tấm ván xù xì với vẻ hết sức khinh thị, và ngồi xuống ghế trước mặt anh:

- Cà phê? - anh hỏi.

Nàng cắn môi trong cơn thảng thốt, nhưng đứng lên, rót cà phê và trở về bàn không nói 1 tiếng nào. Nàng để cho ngôn ngữ của cơ thể nàng nói lên nỗi căm ghét của nàng đối với thái độ trịch thượng của anh.

Anh khều lên 1 miếng bột lúa mạch và vừa lượng sức nặng của nó trong cái thìa vừa nhìn nàng 1 cách ngờ vực. Nàng lặng lẽ thách thức anh nói bất cứ 1 lời xúc phạm nào về món bột lúa mạch của nàng. Nhưng anh chỉ bỏ miếng bột vào miệng.

Như thể chỉ dẫn anh về cách xử sự, Rusty lấy cho nàng 1 miếng. Nàng suýt phải phun ra ngoài. Thay vì vậy, biết anh đang quan sát nàng với đôi mắt sắc bén, nàng cố gắng nhai. Miếng bột dường như phình ra thay vì nhỏ lại. Cuối cùng nàng không còn cách nào khác hơn là nuốt chửng nó. nhất định dạ dày của nàng sẽ tưởng nàng đang ăn phải 1 quả bóng golf. Nàng nốc tiếp 1 hớp cà phê nóng hổi.

Cooper vừa gõ thìa vào bát vừa hỏi:

- Có phải đây là thứ tốt nhất cô có thể làm?

Rusty chỉ muốn trả đũa lại bằng cách hỏi "có phải đêm hôm qua là thứ tốt nhất anh có thể làm?" nhưng nàng suy luận rằng sỉ nhục như thế về khả năng làm tình của 1 người đàn ông rất có thể là lý do bào chữa được cho tội sát nhân, cho nên nàng sáng suốt bảo:

- Ở nhà tôi không thường nấu nướng.

- Chắc là cô quá bận rộn với việc chuyển hết nhà hàng sang trọng này đến nhà hàng khác.

- Vâng.

Với bộ mặt khùng khiếp, anh ráng nuốt 1 miếng bột khác.

- Đây không phải là thứ bột đã được trộn trước với muối và đường đóng trong các bao gói xinh

xắn có hình con gấu hoặc con thỏ nhồi bông bên trên, đây là loại bột nguyên chất. Lần sau cô hãy cho thêm 1 chút muối vào nước. Chỉ dùng khoảng nửa số bột, rồi rắc đường lên trên. Nhưng đừng qua nhiều. Chúng ta cần phải hạn chế lượng thực.

- Nếu anh qua rãnh nấu nướng như thế, huynh trưởng hướng đạo, tại sao anh không tự làm lấy? - nàng hỏi 1 cách dịu ngọt.

Anh gạt cái bát qua 1 bên và tựa cánh tay lên bàn.

- Bởi vì toi đã phải đi săn, đi câu rồi đốn củi. Nhưng bây giờ tôi nghĩ lại thì nấu nướng xem bộ dễ hơn nhiều. Cô muốn hoán đổi không? Hay là cô định bắt tôi làm tất cả công việc trong lúc cô quanh quẩn hết nằm lại ngời và quan sát móng tay của cô mọc lại?

Trong chớp mắt với tiếng gỗ cào trên gỗ, Rusty đã bật lên khỏi ghế và nghiêng người qua bàn.

- Tôi không lưu tâm đến chuyện san sẻ công việc và anh thừa biết điều đó mà. Chuyện tôi thực sự lưu tâm là tôi đã cố gắng hết sức mà vẫn bị anh chỉ trích.

- Nếu đây là dấu hiệu về những cố gắng hết sức của cô thì chúng ta sẽ chết vì đói trong vòng 1 tuần.

- Tôi sẽ học tập cho tốt hơn - nàng gào lên.

- Tôi e sẽ là quá muộn.

- Ồ!

Nàng quay ngoắt người đi và với động tác đó chiếc áo bằng vải len mà nàng đã không cài nút chột phanh ra.

- Gì thế?

Với tay vào bên trong chiếc sơ mi đã mở, anh kéo quai áo lót của nàng xuống.

Rusty theo hướng mắt của anh xuống khoảng da khác màu ở phần trên của ngực nàng. Nàng nhìn vào vết bầm tròn rồi ngược mắt lên nhìn anh.

- Đó là nơi anh... hôn...

Không thể nói tiếp, nàng phải dùng tay để diễn tả mãi sau nàng mới ấp úng, tiếp:

- Đêm qua.

Cooper liền giật bàn tay lại, với cảm giác phạm tội như Adam khi bị bắt quả tang ăn thử trái cấm. Rusty có thể cảm thấy nóng bừng ở cổ. Cảm giác đó lan đều ra khắp mọi nơi. Trong lúc đôi mắt của anh di chuyển trên người nàng. Anh chợt nhận thấy vết trầy nhẹ mà cái hàm có râu quai nón của anh đã gây ra quanh miệng nàng và cả trên mặt và cổ nàng. Anh nhăn mặt với vẻ hối tiếc và đưa bàn tay lên cầm. Khi anh chà xát nó, như có tiếng lao rào khẽ vang lên trong sự im lặng.

- Xin lỗi cô.

- Không sao.

- Nó... có làm đau cô không?

- Không đâu.

- Cô đã biết lúc nào?

Nàng lắc đầu:

- Tôi đã không nhận thấy.

2 người nhanh chóng liếc sang chỗ khác. Anh đi tới bên cửa sổ. Bên ngoài trời đang lất phất mưa. Thỉnh thoảng 1 giọt nước đập vào mặt kính.

- Tôi nghĩ tôi cần phải giải thích về chuyện đêm qua - anh nói bằng 1 giọng nhỏ nhẹ.

- Không, không cần phải giải thích đâu.

- Tôi không muốn cô nghĩ tôi bất lực hoặc bất cứ gì tương tự như thế.

- Tôi biết rõ anh không bất lực

Anh quay nhanh đầu và ánh mắt của họ gặp nhau

- Tôi không nghĩ tôi có thể giữ bí mật về việc tôi suýt nữa đã làm.

Rusty cố chịu đựng với vẻ khó khăn và cúi đầu:

- Chắc là không.

- Mọi việc đều sẵn sàng - anh nói tiếp trong lúc nàng vẫn cúi đầu - thậm chí cô không lấy làm lạ về việc tại sao tôi đã không tới luôn.

- Tôi không nói tôi không lấy làm lạ. Tôi chỉ nói anh không cần phải giải thích. Xét cho cùng, chúng ta là 2 người xa lạ. Chúng ta không thiếu nợ nhau về 1 lời giải thích nào cả.

- Nhưng cô đã thắc mắc - anh vừa nói vừa chỉ 1 ngón tay buộc tội vào nàng - không chối cãi rằng cô đã thắc mắc tại sao tôi không kết thúc việc đó.

- Tôi đã phỏng đoán có 1 người nào đó ở nhà. 1 phụ nữ.

- Không có 1 phụ nữ nào - anh gằn giọng, rồi mỉm cười trước vẻ mặt sững sờ của nàng - cũng không có 1 gã đàn ông nào.

Nàng bật cười không lấy gì làm thoải mái.

- Việc đó chưa bao giờ xảy đến với tôi.

Dù khôi hài không được lâu. Nụ cười của anh chuyển thành 1 vẻ nhăn nhó.

- Tôi không cam kết bằng cách làm tình.

Nàng hất cằm lên.

- Tôi không nhớ đã yêu cầu ai như thế.

- Cô không cần phải thế. Nếu chúng ta... với chỉ 2 chúng ta ở đây. Chúa mới biết trong bao lâu, như vậy là quá đủ. Chúng ta đã không phụ thuộc vào nhau về mọi vấn đề khác. Chúng ta không cần phải làm cho tình thế vốn đã rắc rối lại càng thêm phức tạp.

- Tôi không thể đòi hỏi gì hơn ở anh - nàng khẽ nói.

Nàng vẫn chưa bao giờ giãi từ chối, nhưng cũng chưa bao giờ bộc lộ cảm giác xúc phạm của mình.

- Đêm qua tôi đã trở nên bối rối. Tôi đã quá hoảng sợ. Kiệt sức hơn tôi hiểu. Anh đã ở đó, anh đã xử sự rất đàn ông và trả lại sự thanh thản. Chỉ vì mọi việc đã ở ngoài tầm tay. Tất cả là thế.

Những lần chạy xuống 2 bên miệng anh kéo vào sát hơn.

- Đúng vậy, nếu chúng ta gặp nhau ở bất cứ nơi nào khác, chắc là chúng ta sẽ không nhìn nhau tới 2 lần.

- Chắc là không - nàng vừa nói vừa gượng cười - anh rõ ràng không phù hợp với thế giới của tôi. Anh thò ra ngoài như 1 ngón tay cái bị đau.

- Và cô trong bộ quần kỳ quặc sẽ khiến thiên hạ cười vang khắp núi rừng của tôi.

- Thế cũng tốt - nàng nói với vẻ hờn giận.

- Tốt lắm.

- Kể như xong.

- Đúng vậy.

- Chúng ta không có vấn đề gì.

Thế thì người ta có thể thắc mắc tại sao 2 người cứ đối đầu nhau như 2 võ sĩ quyền Anh chuyên nghiệp đang thủ thế. Không khí chứa đầy sự thù địch. Họ cần phải đạt được 1 thỏa hiệp. Họ cần phải ký 1 bản thỏa ước 1 cách hình tượng. Nhưng theo tất cả bề ngoài họ vẫn đang có chiến tranh.

Cooper là người đầu tiên quay người bỏ đi và anh làm việc đó với 1 cái rùng vai tức giận. Anh mặc áo khoác và lấy khẩu súng.

- Tôi đi xem thử có loại cá gì dưới suối?

- Anh định đi bắn cá đấy à? - nàng vừa hỏi vừa bắt đầu chỉ khẩu súng.

Anh cau mày trước lời nói mỉa mai của nàng.

- Tôi đã chế được 1 sợi dây câu trong lúc cô nằm mơ màng trên giường hồi sáng.

Rồi không để cho nàng có thời giờ cự tuyệt anh nói tiếp:

- Tôi cũng đã nhóm 1 ngọn lửa dưới cái vạc ở bên ngoài. Cô giặt đồ đi.

Rusty trông theo ánh mắt của anh về phía 1 chỗ quần áo dơ và nhìn vào đó với vẻ ngạc nhiên

không giấu diếm. Khi nàng quay lại phía anh, nơi anh vừa đứng đã trống trơn. Nàng vội vàng tới cửa nhanh theo mức độ chân nàng cho phép.

- Tôi sẽ giặt đồ không cần anh phải nói - nàng lớn tiếng nói với cái lưng đang bỏ đi của anh.

Nếu anh nghe tiếng nàng, anh đã không có dấu hiệu nào. Rusty vừa nguyên rửa vừa đóng sầm cửa lại. Nàng dọn dẹp bàn. Nàng phải mất gần nửa tiếng đồng hồ để kỳ cọ sạch cái bình nàng đã nấu bột lúa mạch. Lần sau nàng sẽ nhớ đổ nước nóng vào bình ngay sau khi nàng múc bột ra.

Rồi nàng dốc hết sức vào việc giải quyết chồng áo quan dơ. Tới lúc anh trở về nàng muốn mình đã hoàn tất công việc được giao phó. Nàng bắt buộc phải chứng minh với anh rằng thất bại hôm qua là 1 sự may mắn bất ngờ.

Sau khi mặc áo khoác, nàng mang ba lô áo quần đầu tiên ra ngoài và bỏ vào trong cái vạc. Trước kia, nàng vẫn tưởng rằng những cái chảo bằng sắt đen sì như thế này treo lơ lửng trên những cục than cháy âm ỉ chỉ hiện hữu trong các chuyện phim. Nàng dùng 1 que củi thẳng để quấy tròn áo quần. Khi chúng đã sạch tới mức nàng nghĩ, nàng lại dùng que củi để nhắc chúng ra khỏi nước và ném chúng vào 1 cái giỏ mà Cooper đã rửa sạch ngày hôm trước.

Tới lúc nàng giặt xong tất cả áo quần theo phương pháp cổ xưa này, 2 cánh tay của nàng mềm nhũn vì mệt mỏi. Và tới lúc nàng vắt khô chúng và treo lên để phơi trên sợi dây kẽm căng từ góc nhà tới gốc cây gần nhất, 2 cánh tay của nàng có cảm giác tựa hồ sắp sửa rời ra. Chẳng những vậy, 2 bàn tay ướt của nàng gần như hóa thành băng, cũng như mũi của nàng, cứ chảy nước liên tục. Chân nàng cũng bắt đầu đau trở lại.

Cảm tưởng đang khích lệ sau khi hoàn thành mọi việc giúp nàng giảm bớt nỗi khổ sở. Nàng cảm thấy thư thái vì đã làm tốt công việc của mình. Ngay sau lúc trở vào bên trong lều, nàng hoán bàn tay lên lò sưởi. Khi đã khỏe lại, nàng cởi giày ra và yếu ớt trèo lên giường. Nếu có ai đáng được ngủ 1 giấc trước bữa ăn tối, thì đó là nàng.

Tập 2

Rõ ràng nàng đã ngủ say hơn nàng dự định. Khi Cooper xô cửa bước vào và gọi lớn tên nàng, nàng ngồi bật dậy 1 cách đột ngột đến nỗi đầu óc nàng quay cuồng và nổ đom đóm .

- Rusty! - anh gào to - Rusty, cô có... mẹ kiếp, cô đang làm cái gì trên giường thế?

Chiếc áo khoác len mở rộng, mái tóc rối bù, 2 má đỏ gay. Anh thở mạnh, dường như vừa chạy xong.

- Tôi đang làm gì trên giường à? - nàng hỏi sau 1 cái ngáp dài - tôi đang ngủ.

- Ngủ! Ngủ! Cô không nghe tiếng máy bay sao?

- Máy bay.

- Cô đừng nhắc lại từng tiếng khốn kiếp của tôi. Khẩu súng hiệu đâu rồi?

- Khẩu súng hiệu?

Anh gần như sùi cả bọt mép.

- Khẩu súng hiệu đâu rồi? Có 1 chiếc phi cơ đang bay trên đầu.

Chân nàng liền đặt lên nền.

- Nó đang tìm kiếm chúng ta phải không?

- Tôi làm sao mà biết được?

Anh như muốn xé toang cả căn lều, lật tung mọi thứ đựng phải tay anh trong lúc cuống cuồng tìm kiếm khẩu súng hiệu.

- Nó ở đâu... đây rồi!

Vừa khua súng anh vừa phóng ra ngoài, nhảy qua nàng, và nhìn qua lại trên nền trời. Mang tất nhưng chưa kịp mang giày, Rusty khập khiễng chạy theo anh

- Anh có trông thấy không?

- Cô im đi.

Anh nghiêng đầu qua 1 bên trong lúc anh thận trọng lắng tai nghe. Tiếng kêu không thể làm lẫn của động cơ vang đến 2 người cùng 1 lúc. Họ đồng thời quay đầu và bắt gặp 1 cảnh tượng buồn thảm.

Đúng là có 1 chiếc phi cơ. Hiển nhiên là 1 chiếc phi cơ tìm kiếm, bởi vì nó đang bay thật thấp. Nhưng nó lại đang bay theo hướng đối nghịch. Bắn pháo hiệu lúc này sẽ không ích lợi gì mà chỉ lãng phí. 2 đôi mắt vẫn nhìn theo cái vết nhỏ dần cho đến khi nó nhỏ qua không thể còn có thể thấy được và tiếng động cơ cũng không còn nghe được nữa. Nó để lại 1 sự im lặng ù tai. Lúc âm thanh nổ đã tắt nó cũng làm tắt theo 1 cơ hội giải thoát của 2 người.

Cooper từ từ chuyển hướng. Đôi mắt của anh có vẻ lạnh lùng, không thần sắc và nặng trĩu sát

khí đến nổi Rusty phải thụt lùi 1 bước.

- Thì ra cô chỉ biết ngủ!

Rusty thích anh lớn tiếng còn hơn. Giờ đây nàng đã biết cách ứng xử trước những lời quát tháo. Giọng nói tuy dịu dàng nhưng đầy vẻ hắc ám như 1 con rắn khiến nàng khiếp sợ.

- Tôi... tôi đã giặt xong quần áo - nàng vội vàng nói và các từ cứ vướng víu với nhau - tôi đuối sức. Tôi đã phải nhắc...

Bỗng nhiên nàng sực nghĩ rằng nàng không cần phải ấp úng xin lỗi anh. Ngay từ lúc đầu, anh đã lãnh trách nhiệm về khẩu súng hiệu. Anh đã không hề cách xa nó kể từ khi họ rời khỏi chiếc phi cơ bị tai nạn.

Với vẻ hiếu chiến, nàng đặt 2 bàn tay lên hông.

- Anh dám đổ lỗi cho tôi đấy à? Tại sao anh đi mà không mang súng hiệu theo?

- Tại vì tôi đã như điên khùng lúc đi hồi sáng. Tôi đã quên mất.

- Thế thì pháo hiệu không được bắn lên là do lỗi của anh, chứ đâu phải của tôi.

- Chính vì cô mà tôi đã nổi điên lên khi tôi đi.

- Nếu anh không thể nhất thời tự chủ được, thì làm sao anh lại có thể trông đợi tôi tự chủ.

- Cho dù tôi có sẵn khẩu súng và bắn pháo hiệu, họ vẫn không thể nhận thấy. Nhưng chắc chắn họ phải trông thấy khói từ ống khói lò sưởi của chúng ta. Nhưng, không, cô cần nghỉ ngơi để bảo vệ sắc đẹp. Vì thế cô đã đi ngủ và để cho lửa tắt.

- Tại sao anh không nhóm 1 ngọn lửa hiệu thật lớn mà người đi cứu trợ dù tầm thường cũng không thể không nhận thấy?

- Tôi không nghĩ cần phải như vậy. Nhất là với 1 ống khói lò sưởi. Lẽ tất nhiên tôi đã không tính tới việc cô ngủ trưa.

Nàng ngật ngưỡng, rồi nói với vẻ dè dặt.

- Khói từ ống khói dù sao cũng không thể lôi cuốn sự chú ý đâu. Sự việc đó không có gì khác thường cả.

- Đây là 1 vùng hẻo lánh. Lẽ ra tối thiểu họ phải lượn vòng quanh để tìm kiếm.

Rusty cố tìm 1 cơ vững chắc khác

- Gió thổi mạnh quá nên 1 cột khói khó có thể hình thành. Cho dù lửa vẫn tiếp tục cháy, họ vẫn sẽ không nhận thấy khói của chúng ta.

- Dù sao đó cũng là 1 khả năng.

- Khả năng này cũng mơ hồ như việc trông thấy pháo hiệu, nếu anh đã mang súng theo.

Cần phải thận trọng, không nên vạch rõ sự xao nhãng nhiệm vụ của anh vào thời điểm đặc biệt này. Mối dưới của anh biến mất dưới hàng râu mép và anh tiến 1 bước đây về đe dọa về phía

trước.

- Tôi có thể giết cô 1 cách dễ dàng vì cô đã để cho chiếc phi cơ bay qua.

Nàng hất đầu ra sau:

- Tại sao anh không làm đi? Tôi thà rằng anh làm việc đó còn hơn cứ ra rả về những sự thiếu sót của tôi.

- Nhưng cô lại cung cấp cho tôi rất nhiều điều. Cô đã có quá nhiều thiếu sót đến nỗi nếu chúng ta bị kẹt ở đây trong nhiều năm tôi vẫn sẽ không bao giờ tìm đủ thời gian để ra rả về tất cả những điều đó.

2 gò má của nàng đỏ gay vì tức giận.

- Tôi nhìn nhận như thế. Tôi không có đủ trình độ để sống trong 1 căn lều thô sơ ở 1 nơi xa xăm hẻo lánh như thế này. Đây không phải là 1 lối sống do tôi tự chọn.

Cầm anh chìa ra.

- Cô thậm chí không biết nấu nướng.

- Tôi chưa hề muốn và không cần làm việc đó. Tôi là người có nghề nghiệp chuyên môn - nàng nói với vẻ hết sức kiêu hãnh.

- Cái nghề nghiệp chuyên môn của cô đang gây cho tôi nhiều việc chẳng ra gì.

- Tôi, tôi... tôi... - Rusty thét lớn - anh chỉ nghĩ đến bản thân anh trong suốt cuộc thử thách này.

- Chà! Lẽ ra tôi hết sức may mắn - thay vì vậy tôi lại cứ phải nghĩ đến cô. Cô chẳng khác gì 1 con hải âu.

- Đâu phải lỗi tại tôi khiến chân tôi bị thương.

- Và tôi đoán. Cô sắp sửa nói đâu phải lỗi tại cô khiến 2 gã đàn ông đó say mê cô.

- Đâu phải vậy.

- Đâu phải sao? - anh cười khẩy 1 cách thô bạo - thế mà cô không ngừng bày tỏ dấu hiệu cô muốn tôi làm tình với cô.

Sau đó, Rusty không thể tin nàng đã có hành động như thế. Nàng vẫn không bao giờ nghĩ nàng đã có 1 nét dữ dội 1 cách tiềm tàng. Ngay từ hồi thơ ấu, nàng vẫn luôn luôn đầu hàng các đứa bé khác để tránh đụng độ. Bản chất nàng là 1 người theo chủ nghĩa hòa bình. Nàng chưa bao giờ gây hấn với ai về phương diện thể chất.

Nhưng trước những lời cổ tình xúc phạm của Cooper, nàng lao người vào anh, các ngón tay co quắp lại thành vuốt nhăm vào bộ mặt tự mãn của anh. Nàng không bao giờ với tới anh. Nàng cúi gập người lại trên cái chân bị thương. Nó oằn xuống phía dưới nàng. Hét lên vì đau đớn, nàng ngã lên nền đất lạnh buốt.

Cooper lập tức tới bên cạnh nàng. Anh đỡ nàng dậy. Nàng nhận thấy anh hết sức cố gắng mới giữ chặt nàng được trong vòng tay.

- Cô hãy ngừng dờ dẫm đi nếu không tôi sẽ đánh cho cô bất tỉnh đấy.

- Anh làm được mà, sao anh không làm đi? - nàng hỏi, thở không ra hơi vì quá ráng sức.

- Đúng thế đấy. Và tôi sẽ rất thích thú.

Những cơn vùng vẫy của nàng giảm bớt, vì yếu sức và đau đớn hơn và vì đầu hàng. Anh liền đưa nàng vào trong nhà và đặt nàng xuống trên chiếc ghế bên cạnh lò sưởi. Ném cho nàng 1 cái nhìn khiển trách, anh quỳ lên bệ lò sưởi giá lạnh và chịu khó khơi cho lửa cháy lại.

- Chân cô còn đau không?

Nàng lắc đầu. Nó vẫn đang hết sức đau, nhưng nàng sẽ không hé môi trước khi thừa nhận điều đó. Nàng sẽ không nói chuyện với anh, nhất là sau những gì anh đã thốt ra, những điều hiển nhiên là sai sự thật. Việc nàng không chịu nói chuyện thật là trẻ con, nhưng nàng quyết tâm như thế, ngay cả khi anh vạch ống quần đã bị xé bớt của nàng, cuộn tất xuống, và xem xét vết mổ chạy ngoằn ngoèo trên ống chân.

- Cô hãy tiếp tục nghỉ ngơi hết ngày hôm nay. Cô nên sử dụng nạng khi cô đi loanh quanh.

Anh vuốt lại áo quần nàng cho ngay ngắn, và đứng lên nói tiếp

- Tôi sẽ đi tìm lại mấy con cá. Tôi đã vớt đại chúng khi chạy thực mạng về lầu. Tôi hy vọng không có 1 con gấu nào đã xơi chúng làm bữa ăn tối.

Tới cửa anh còn quay mặt lại nói thêm:

- Và tôi sẽ thử nấu nướng chúng xem thử có giống như cô hay không. Chúng có vẻ là loại cá ngon và rất có thể cô sẽ làm hỏng tất cả.

Anh đóng sầm cửa lại phía sau lưng.

Đúng là loại cá ngon. Anh đã nấu trong 1 cái xoong có tay cầm cho đến khi chúng mềm có thể dễ lấy xương. Rusty hối tiếc đã để vớt con thứ 2, nhưng nàng không hề có ý định ăn ngẫu nhiên nó theo kiểu đang chết đói, như nàng đã ăn con đầu tiên. Cooper lại càng sai lầm mất cả thể diện bằng cách ăn con cá đó khi nàng từ chối nó. Nàng chỉ mong sao cho anh hóc xương và chết quách. Thay vì vậy, anh vừa liếm ngón tay 1 cách ồn ào đầy tư mãn vừa vỗ nhẹ vào bụng và nói và nói:

- Tôi no quá rồi.

Nàng vẫn giữ im lặng 1 cách lạnh lùng.

- Cô hãy dọn dẹp mọi thứ này - anh vừa nói cộc lốc vừa chỉ cái bàn bẩn và bếp lò cho nàng.

Nàng làm theo lời anh bảo. Nhưng không phải không gây huyên náo vang dội tận óc nhà. Khi nàng dọn dẹp xong, nàng buông mình xuống giường, và nhìn chăm chăm lên trần nhà phía trên đầu. Nàng không biết mình đang đau đớn hay đang tức giận. Nhưng bất luận như thế nào, Cooper Landry đã khiến cho nàng xúc động hơn bất cứ người đàn ông nào đã từng làm. Những xúc cảm đó đã đi từ lòng biết ơn đến sự kính trọng.

Anh là 1 con người tầm thường nhất, đầy ác ý nhất mà nàng đã xui xẻo gặp phải, và nàng căm ghét anh với 1 nỗi đam mê khiến nàng hoảng sợ.

Quả thực nàng đã van nài anh nằm lên giường với nàng đêm hôm qua. Nhưng chỉ cho được yên tâm, chứ không phải vì ham muốn. Nàng đã không đòi hỏi việc đó. Nó chỉ tình cờ xảy ra. Anh chắc chắn phải nhận thức được điều đó. Chính cái bản ngã tự cao tự đại của anh đã không cho anh thú nhận điều đó.

Được rồi, có 1 điều chắc chắn từ nay trở đi nàng sẽ tỏ ra đoan trang như 1 nữ tu sĩ. Anh sẽ trông thấy da mặt của nàng, có lẽ cổ nàng, chắc chắn là 2 bàn tay của nàng, và chỉ có thế. Việc này sẽ không dễ dàng gì. Khó lòng sống với nhau trong...

Luồng tư tưởng của nàng bất thần đứng lại khi nàng dò xét 1 vật phía trên đầu cung cấp giải pháp cho vấn đề của nàng. Có nhiều cái móc phía trên giường giống hệt như những cái Cooper đã sử dụng để phủ tấm màn trước bồn tắm.

Lòng tràn đầy cảm hứng, nàng nhanh nhẹn rời khỏi giường và đi lấy thêm 1 tấm chăn từ cái kệ sát tường. Hoàn toàn xem như không biết tới Cooper, mà nàng biết là đang lén lút quan sát nàng, nàng kéo 1 chiếc ghế ngang qua phòng và đặt nó bên dưới 1 cái móc.

Đứng trên chiếc ghế, nàng phải duỗi bắp chân - hơn cả trong những giờ học thể dục nhịp điệu - để với tới cái móc, và rốt cuộc đạt được kết quả. Di chuyển chiếc ghế tới bên dưới 1 cái móc khác, nàng lập lại thao tác đó. Khi mọi việc xong xuôi, nàng đã được tách rời với 1 tấm màn chung quanh giường để cho nàng 1 sự kín đáo.

Nàng ném 1 ánh mắt cho anh bạn chung lều trước khi chui vào phía sau tấm chăn và chờ nó buông trở xuống. Đó! Cứ để cho anh buộc tội nàng đã đòi hỏi "việc đó"

Nàng rùng mình khi nhớ lại lời nói tục tằn của anh đã thốt ra với nàng. Thêm thô lỗ vào tất cả những cá tính khó chịu khác của anh. Nàng coi quần áo ra và nằm xuống giường. Vì đã đánh 1 giấc ngủ trưa nàng không thể ngủ ngay được. Ngay cả sau khi nàng nghe tiếng Cooper lên giường và hơi thở đều đều của anh chứng tỏ anh đã ngủ nhanh, nàng vẫn nằm thao thức quan sát vô số hình ảnh lung linh do ánh lửa chiếu lên trần.

Khi lũ chó sói bắt đầu tru, nàng lăn người qua 1 bên trùm chăn quanh đầu và cố không lắng nghe. Nàng kẹp ngón tay vào giữa 2 hàm răng và cắn mạnh để cho khỏi khóc, để cho khỏi có cảm tưởng lạc lõng và cô đơn, và để cho nàng khỏi van nài Cooper ôm nàng trong lúc ngủ.

Cooper ngồi im 1 cách hoàn toàn như 1 người thợ săn trong tư thế chờ 1 con nai. Bất động, chân duỗi ra, khuỷu tay tựa lên 2 đầu gối mở rộng, ngón tay ôm lấy cằm, đôi mắt anh ta đắm đắm nhìn người không hề nhấp nháy.

Đó là cảnh tượng đầu tiên Rusty trông thấy khi nàng thức dậy sáng hôm sau. Nàng không che giấu được nỗi ngạc nhiên, nhưng cố không giật nảy mình. Ngay lúc ấy nàng nhận thấy bức màn nàng đã khéo léo sáng chế và treo quanh giường đêm hôm trước đã bị giựt xuống. Tấm chăn đang nằm ở chân giường.

Nàng ngẩng đầu lên và bực tức vén tóc khỏi mặt.

- Anh đang làm gì vậy?

- Tôi cần nói chuyện với cô.

- Về chuyện gì?

- Tuyệt đã rơi cả tóc trong đêm qua.

Nàng nhìn kỹ bộ mặt lầm lỳ của anh trong 1 lúc, rồi nói bằng 1 giọng đầy bức dọc.

- Nếu anh muốn xây người tuyết, anh cứ làm 1 mình đi.

Đôi mắt của anh vẫn không dao động, cho dù nàng có thể bảo rặt anh đang tự kèm chế 1 cách buồn bã khi anh chỉ muốn bóp cổ nàng.

- Việc tuyết rơi rất quan trọng - anh bình tĩnh nói - 1 khi mùa đông đến đây các cơ may thoát nạn của chúng ta sẽ trở nên vô cùng ít ỏi.

- Tôi hiểu điều đó - nàng trả lời bằng 1 giọng nghiêm túc phù hợp với nhận xét của anh - điều tôi không hiểu được là tại sao vấn đề đó lại có vẻ nghiêm trọng như thế vào đúng phút giây này.

- Bởi vì trước khi chúng ta cùng nhau trải qua 1 ngày nữa, chúng ta cần phải hiểu rõ rằng 1 điều, và đề ra 1 số nguyên tắc cơ bản. Nếu chúng ta sẽ bị cầm chân ở đây suốt mùa đông - xem ra rất có khả năng như thế - thì chúng ta phải có 1 sự thông cảm về mấy việc.

Nàng liền ngồi dậy nhưng vẫn giữ tấm chăn lên tới tận cằm.

- Chẳng hạn?

- Chẳng hạn không đay nghiến nhau nữa. - cặp lông mày của anh nhíu lại gần nhau với 1 vẻ khiển trách thực sự nghiêm túc - tôi sẽ không chịu đựng nổi cái kiểu trẻ con của cô.

- Ồ, thế sao? - nàng dịu dàng hỏi.

- Không, không đâu. Cô không phải là 1 đứa bé. Cô đừng nên hành động như 1 cô bé con.

- Anh thì có quyền sỉ nhục tôi, còn tôi thì có nhiệm vụ phải chia má khác ra, chứ gì?

Lần đầu tiên, anh quay mặt đi, rõ ràng buồn nản:

- Có lẽ tôi không nên thốt ra những lời như ngày hôm qua.

- Đúng, đáng lẽ anh không nên như thế. Tôi không biết những ý tưởng hắc ám nào đã được anh nuôi dưỡng trong đầu óc anh, nhưng anh đừng đổ trách nhiệm cho tôi về việc đó.

Anh giày vò 1 bên râu mép.

- Tôi đã điên lên vì cô.

- Tại sao?

- Chủ yếu bởi vì tôi... tôi không thích cô lắm. Nhưng... tôi vẫn muốn ngủ với cô. và với từ "ngủ" tôi không ngụ ý chỉ nằm ngủ.

Nếu anh tát vào mặt nàng, chắc là nàng không ngạc nhiên hơn. Đôi môi của nàng bỗng hé mở hít vào 1 hơi, nhưng anh không để cho nàng có thời giờ nói bất cứ lời nào.

- Bây giờ không phải là lúc nói quanh co hoặc huých toẹt ra, phải không?

- Phải - nàng khàn giọng đáp.

- Tôi hy vọng cô có thể hiểu sự chân thật của tôi.

- Vâng.

- Hay lắm, thừa nhận điểm này. Chúng ta bị cuốn hút vào nhau về mặt thể chất. Nói 1 cách thẳng thừng, chúng ta muốn làm tình với nhau. Điều đó chẳng có ý nghĩa gì, nhưng đó là 1 sự thực.

Ánh mắt của Rusty hạ xuống về nàng. Anh chờ đợi cho tới lúc sự kiên nhẫn của anh cạn kiệt mới nói tiếp:

- Phải không?

- Phải cái gì? - xin cô cứ nói rõ ra.

- Tôi thừa nhận cả 2 điểm.

Anh thở ra 1 hơi dài.

- Được rồi, cứ cho là như thế, và cứ cho là làm như thế là không phải, cũng như cứ cho là chúng ta sắp trải qua 1 mùa đông hết sức dài, chúng ta đang có 1 số vấn đề cần phải giải quyết. Cô đồng ý chứ?

- Đồng ý.

- Trước hết, chúng ta sẽ ngưng việc sỉ nhục nhau.

Đôi mắt màu nâu đỏ của nàng ban cho anh 1 cái nhìn lạnh nhạt trong lúc anh hẳn học nói tiếp:

- Tôi nhìn nhận tôi có lỗi về chuyện đó nhiều hơn cô. Chúng ta hãy hứa từ nay trở đi sẽ không có lời lẽ sỉ vả nhau nữa.

- Tôi hứa.

Anh gật đầu.

- Thời tiết sẽ là kẻ thù của chúng ta. 1 thời tiết khủng khiếp. Nó sẽ đòi hỏi tất cả sự chú ý và năng lực của chúng ta. Chúng ta không thể phí sức vào việc chống cự lẫn nhau. Sự sống sót của chúng ta tùy thuộc vào sự sống chung. Sự minh mẫn của chúng ta tùy thuộc vào việc hành động 1 cách ôn hòa.

- Tôi đang nghe anh nói đây.

Anh dừng lại 1 lát để tập trung tư tưởng.

- Theo tôi nghĩ, vai trò của chúng ta cần phải theo đúng truyền thống.

- Anh là Tarzan, còn tôi là Jane.

- Đại loại như thế. Tôi sẽ cung cấp thực phẩm. Cô sẽ lo việc nấu nướng.

- Như anh đã nói rõ ra 1 cách hết sức sượng, tôi không phải là 1 đầu bếp giỏi.

- Cô sẽ xoay sở giỏi hơn.

- Tôi sẽ cố gắng.
- Cô đừng nên phật lòng nếu tôi có ý khuyên nhủ cô.
- Thế thì anh đừng có những nhận xét móc họng về sự bất tài của tôi. Tôi giỏi trong nhiều việc khác.

Mắt anh nhìn xuống môi nàng.

- Tôi không thể cãi điều đó.

Sau 1 lúc lâu im lặng, anh như bừng tỉnh dậy.

- Tôi không trông mong cô có lời nói nhún nhường với tôi.
- Tôi cũng không trông mong đối xử như thế với tôi. Tôi chỉ muốn đảm đương được phần việc của mình.
- Tôi sẽ giúp cô giữ cho căn lầu và áo quần của chúng ta luôn sạch sẽ.
- Cảm ơn anh.
- Tôi sẽ chỉ dẫn cho cô bản chính xác hơn để cho cô có thể tự vệ khi tôi đi xa.
- Đi xa? - nàng yếu ớt hỏi, có cảm giác tấm thảm dưới chân nàng vừa bị kéo đi.

Anh nhún vai.

- Nếu trò chơi chấm dứt, nếu dòng suối đóng băng toàn bộ, có lẽ tôi phải đi tìm thực phẩm.

Nàng sẽ phải đương đầu với nỗi sợ hãi và khiếp đảm những lúc nàng phải ở lại trong lầu 1 mình, không chừng trong nhiều ngày. Ngay cả 1 Cooper thô tục và có thái độ lăng mạ còn hơn chẳng có Cooper.

- Và đây là điểm quan trọng nhất - anh nói và đợi cho đến khi thấy nàng tập trung chú ý, cho đến khi đôi mắt bối rối của nàng chăm chú nhìn anh trở lại anh mới vừa nói tiếp vừa vỗ lên ngực anh - tôi là người chỉ huy. Chúng ta không nên trêu chọc nhau. Đây là 1 tình thế sinh tử. Có lẽ cô đã biết rất nhiều điều về ngành địa ốc và các lối sống sang trọng của những người giàu có và nổi tiếng ở Clifornia. Nhưng ở đây thì tất cả kiến thức đó chẳng có 1 chút giá trị gì. Trên địa bàn của cô, cô có thể làm bất cứ điều gì cô thích. Nhưng ở đây, cô phải nghe lời tôi.

Nàng cảm thấy tức tối vì hàm ý của anh là phạm vi chuyên môn của nàng không còn hữu ích bên ngoài Beverly Hills.

- Theo tôi còn nhớ thì tôi đã không cố chiếm đoạt vị trí của anh với tư cách 1 nhà cung cấp hùng hổ.
- Tôi biết. Trong chốn hoang dã này không có vấn đề bình quyền giữa 2 giới tính.

Anh đứng lên và bất chợt trong thấy cái chăn nằm dưới chân giường.

- 1 điều nữa, không cần tấm màn che ngó ngán này nữa. Căn lầu quá nhỏ và chúng ta sống quá gần nhau nên không cần phải làm trò bẽn lèn như thế. Chúng ta đã trông thấy nhau khi ở trần.

Chúng ta đã chạm vào thân hình nhau. Không còn gì bí mật nữa. Vả lại...

Anh vừa lướt mắt qua người nàng vừa nói tiếp:

- Nếu tôi muốn cô hết mức chịu đựng thì không 1 tấm chăn nào có thể ngăn cản được tôi. Và nếu trong tâm trí tôi có ý muốn cưỡng bức cô thì tôi đã làm việc đó từ lâu lắm rồi.

Ánh mắt của họ gặp nhau và không rời nhau. Cuối cùng, anh quay lưng lại:

- Đã đến lúc cô nên dậy. Tôi đã bắt đầu pha cà phê.

Sáng hôm ấy món bánh lúa mạch ngon hơn ngày hôm trước. Tối thiểu nó không dính vào vòm miệng như 1 miếng bánh mì kẹp bơ lạc cũ 1 ngày. Nó chỉ được nêm 1 chút muối và đường. Cooper ăn ngẫu nhiên từng miếng 1 mà vẫn không khen nàng 1 tiếng nào.

Nàng không cảm thấy bị xúc phạm vì nàng đã bị 1 lần. Việc anh không sao phê bình được cũng có giá trị tương đương với 1 lời khen ngợi. Họ chỉ hứa sẽ không có lời lẽ sỉ vả nhau mà không hứa trút cho nhau những lời tăng bốc.

Anh đi ra ngoài sau bữa điểm tâm và lúc anh trở vào để ăn bữa trưa với bánh bích quy và soup đóng hộp, anh đã tự làm cho mình 1 đôi giày tuyết bằng gỗ tươi và cây nho khô bện lại. Anh buộc chúng vào đôi giày ống và bước nện gót quanh căn lều rồi làm 1 đôi tương tự cho nàng.

- Đôi giày này sẽ giúp ta dễ dàng hơn nhiều lúc vượt qua khe núi từ đây cho đến con sông.

Anh trải qua buổi chiều cách xa căn lều. Nàng dọn dẹp mọi thứ, nhưng công việc nội trợ chỉ mất không quá nửa tiếng đồng hồ. Sau đó nàng không biết làm gì khác ngoài trừ bồn chồn trong lòng cho tới lúc nàng trông thấy anh ngoài khung cửa sổ khi trời đã nhá nhem tối, đang tiến tới căn lều 1 cách khó khăn với đôi giày tuyết tự làm.

Nàng vội vàng ra cổng để chào anh với 1 tách cà phê nóng và 1 nụ cười thăm dò, cảm thấy hơi ngớ ngẩn vì đã quá vui mừng khi trông thấy anh trở về bình an vô sự.

Cởi đôi giày tuyết ra và tựa chúng vào bức tường bên ngoài căn lều, anh nhìn nàng với vẻ kỳ lạ và tiếp lấy tách cà phê.

- Cảm ơn - anh vừa nói vừa quan sát nàng qua làn hơi nước dâng bốc lên trong lúc anh uống 1 hớp.

Nàng chợt nhận thấy trong lúc anh giữ cái tách trên môi, đôi môi của anh nứt nẻ và 2 bàn tay rỉ máu đỏ tươi mặc dầu anh vẫn luôn luôn mang găng da cừu mỗi lần đi ra ngoài. Nàng định bày tỏ sự ái ngại nhưng lại thôi. Bài thuyết trình sáng hôm nay của anh đã khiến nàng chán nản mọi thứ ngoại trừ việc khoan nhượng lẫn nhau.

- Có gì khả quan ở ngoài suối không? - nàng hỏi.

Anh gật đầu xuống phía cái giỏ đựng cá vốn là của 2 cha con Gawrylow.

- Giỏ đầy ắp. Chúng ta sẽ bỏ 1 số ra ngoài để cho đông lại và để dành cho những ngày tới không thể đi xuống khe núi. Ngoài ra chúng ta còn phải đổ đầy nước vào các thùng chứa phòng lúc bơm nước đông cứng.

Nàng gật đầu, mang giỏ cá vào bên trong, hãnh diện vì cái mùi thơm phức từ món thịt hầm. Nàng đã nấu món này với thịt bò sấy khô trong kho đồ hộp. Mùi thơm tràn đầy căn lều. Cooper

ăn 2 bát đầy và nhận xét công việc ngay hôm nay của nàng bằng 2 tiếng "khá ngon" lúc kết thúc bữa ăn.

Mấy ngày sau cũng theo cung cách đó. Anh làm các công việc lật vật của anh. Nàng làm việc của nàng. Anh giúp đỡ nàng trong công việc của nàng. Nàng giúp lại anh trong công việc của anh. Họ nhã nhặn với nhau 1 cách dè dặt, nếu không muốn nói là xa cách 1 cách nhã nhặn.

Nhưng trong khi họ có thể lấp đầy những ngày ngắn ngủi bằng công việc, thì các buổi tối lại dường như dài vô tận. Trời tối rất sớm. Thoạt tiên mặt trời lặn xuống bên dưới hàng cây và ném khu vực chung quanh lều vào bóng tối, khiến cho những công việc lật vật ở bên ngoài trở nên quá liều lĩnh và bắt buộc họ phải ở trong nhà.

Ngay lúc mặt trời bị chân trời nuốt chửng, bóng tối đã ập đến, cho dù vẫn còn chính thức buổi chiều. Sau khi họ ăn tối và rửa chén đĩa xong, họ chỉ còn ít việc để làm. Các công việc ở bên trong nhà không có đủ để cho họ bận rộn và cách biệt nhau. Họ không có việc gì để làm ngoại trừ nhìn chăm chăm vào ngọn lửa và tránh nhìn vào nhau - 1 điều cần có sự tập trung cao độ đối với cả đôi bên.

Lượng tuyết rơi đầu tiên chảy tan ngày hôm sau, nhưng đêm kế tiếp tuyết lại rơi và tiếp tục cả ban ngày. Do nhiệt độ của đều đặn xuống thấp và tuyết bay mù mịt, Cooper quay trở về lều sớm hơn thương lệ, làm cho buổi tối càng dài thêm đến mức không thể chịu đựng nổi.

Rusty, với đôi mắt đảo qua lại như 2 quả lắc, quan sát anh trong lúc anh lướt dọc theo chiều dài của căn lều như 1 con heo bị nhốt trong lồng. 4 bức tường khiến cho nàng cảm thấy ngột ngạt, và sự bồn chồn của anh chỉ càng làm cho nàng thêm bức tức. Khi nàng bắt gặp anh cào lên cào, điều mà nàng để ý anh cứ làm liên tục, nàng hỏi cộc lốc:

- Gì vậy?

Anh liền xoay người tựa hồ đang hăm hở gây sự và vui mừng vì cuối cùng có nàng đã mở màn với anh

- Với gì?

- Với anh?

- Cô muốn nói gì thế?

- Tại sao anh cứ cào lên cào?

- Bởi vì nó ngứa.

- Ngứa?

- Râu. Nó đang ở giai đoạn ngứa.

- Anh cứ cào mãi khiến tôi cũng phải khó chịu.

- Phải chịu thôi.

- Nếu nó ngứa tại sao anh không cạo sạch đi?

- Bởi vì tôi không có dao cạo.

- Tôi...

Nàng đột ngột ngừng lại khi nàng chợt nhận ra rằng mình sắp sửa thú nhận 1 điều. Rồi, nhận thấy đôi mắt của anh nheo lại 1 cách nghi ngờ, nàng nói tiếp 1 cách ngổ ngáo:

- Tôi có 1 cái. Tôi đã mang theo và giờ đây tôi dám cá anh sẽ vui mừng vì điều đó.

Rồi khỏi chiếc ghế bên cạnh lò sưởi, nàng bước tới cái kệ nàng để các thứ trang điểm. Nàng trân trọng giữ gìn chúng như 1 người keo kiệt giữ gìn túi đựng các đồng tiền bằng vàng. Nàng mang lại cho Cooper 1 lưỡi dao cạo bằng nhựa. Ngoài ra còn có 1 món khác.

- Anh hãy bôi lên môi đi - nàng vừa nói vừa đưa cho anh ống son bóng - tôi thấy môi anh bị nứt nẻ.

Anh lấy ống son từ tay nàng và vặn cho thỏi son lộ ra ngoài. Anh có vẻ định bình luận mấy lời, nhưng vẫn không nói gì. Nàng bật cười khi thấy anh tô son 1 cách vụng về. Khi anh tô xong, anh đưa ống son đã đầy nắp trả lại cho nàng. Nàng liền đưa cây dao cạo cho anh.

- Xin cứ tự nhiên.

- Cám ơn cô.

Anh trở ngược lưỡi dao cạo trong tay và nghiên cứu kỹ từ mọi phía rồi hỏi:

- Cô chưa thoa nước rửa tay gì chứ?

Nàng liền đưa 2 bàn tay lên. Chúng như bàn tay anh, bàn tay nàng đã bị tàn phá bởi gió, nước và lạnh.

- Anh xem chúng có vẻ vừa được thoa nước rửa tay hay chưa?

Anh rất ít khi mỉm cười với nàng đến nỗi giờ đây tim nàng se lại khi anh mỉm 1 nụ cười với nàng. Rồi, như do phản xạ tự nhiên, anh nắm lấy 1 bàn tay của nàng và hôn nhẹ lên từng ngón tay với đôi môi đã được lớp son bóng làm mềm.

Bộ râu mép của anh gây nên cảm giác nhột nhột nơi ngón tay nàng. Và trong 1 sự tương quan hoàn toàn vô lý, nó cũng gây nhột cả cổ nàng. Ruột gan nàng như đảo lộn tất cả.

Đột nhiên nhận thức được việc mình đã làm, anh buông bàn tay nàng ra.

- Sáng mai tôi sẽ dùng con dao.

Rusty không muốn anh bỏ tay nàng ra. quả thực, nàng cảm thấy muốn lật bàn tay lại và bao phủ hàm râu cùng đôi môi anh trong lòng bàn tay của nàng. Nàng muốn có cái cảm giác được râu và môi anh vuốt ve nơi nhạy cảm đó. Tim nàng đập mạnh đến nỗi nàng phải khó khăn lắm mới nói được.

- Tại sao không cạo râu ngay bây giờ?

- Không có gương. Râu dày như thế này, chắc là tôi sẽ tự làm rách mặt.

- Tôi sẽ cạo râu cho anh.

Tới 1 lúc lâu không 1 ai nói gì, khoảng cách ngắn ngủi giữa 2 người tràn đầy 1 thứ đòi hỏi thân

xác. Rusty không biết sự thôi thúc đó xuất phát từ đâu. Nó hiện ra thình lình chẳng từ 1 nơi nào cả và nàng đã hành động theo nó trước khi nghĩ tới - - có lẽ bởi vì đã nhiều ngày qua họ từng đụng chạm vào nhau với nhiều lý do. Nàng chợt có cảm giác thiếu thốn. Như cơ thể khao khát 1 thức ăn nhất định trong lúc đang cần vitamin và chất khoáng nàng da vô tình biểu lộ niềm ao ước được chạm vào người anh.

- Thôi - Cooper đồng ý với 1 giọng cóc cần.

Giờ đây anh đã chấp thuận lời đề nghị của nàng, nàng chẳng còn nhút nhát, chống 2 tay bên lưng.

- Thế thì tại sao anh không ngồi ở nơi kia bên 1 cái bàn và tôi sẽ mang đồ đến đó.

- Anh hãy lật cổ áo ra và nhét 1 cái khăn vào bên trong - nàng nói qua phía trên vai trong lúc nàng rót nước từ ấm đặt trên lò vào 1 cái chậu nóng. Nàng kéo 1 chiếc ghế lại gần anh và đặt cái chậu và con dao cạo trên mặt ghế. Nàng cũng lấy cục xà bông của nàng trên kệ xuống, và thêm 1 cái khăn.

- Trước hết tôi phải nhúng ướt cái này - anh vừa nói vừa nhúng cái khăn vào chậu nước nóng, và chửi thề khi cổ vắt cái khăn - oái, chết tiệt thật.

- Nước nóng mà

- Không đánh lừa tôi chứ?

Anh chuyển cái khăn nóng hổi từ tay này sang tay kia, rồi cuối cùng đắp lên phần phía dưới mặt anh và kêu lên the thé. Anh vẫn giữ yên, mặc dầu Rusty không biết anh làm sao có thể chịu đựng được.

- Anh không bị bỏng đấy chứ?

Vẫn không bỏ cái khăn ra, anh nghiêm nghị gật đầu.

- Anh làm thế để cho râu mềm ra, phải không? - nàng hỏi tiếp và anh lại gật đầu - tôi sẽ thử thoa nhiều bọt xà bông.

1 cách thăm dò nàng nhúng 2 bàn tay vào chậu nước nóng và nhặt cục xà bông lên. Cooper quan sát từng cử động của nàng trong lúc nàng chà xà bông giữa 2 bàn tay cho đến khi tay đầy bọt có mùi thơm của hoa kim ngân. Bọt xà bông có vẻ quánh lại trong lòng bàn tay của nàng. Nó chảy lên các ngón tay của nàng, có vẻ khô gợt, mặc dầu anh không biết chính xác vì lẽ gì.

- Khi nào anh đã sẵn sàng - nàng vừa nói vừa di chuyển ra phía sau anh.

Cooper từ từ thả cái khăn xuống. Cũng từ từ như thế, Rusty giơ tay lên mặt anh. Nhìn xuống anh từ vị trí của nàng ở bên trên và phía sau anh, những khoảng bằng và những đường gân nhỏ của gương mặt anh có vẻ còn xù xì hơn nữa. Nhưng có 1 vẻ yếu đuối trong lông mi của anh khiến cho nàng có đủ can đảm để đặt lòng bàn tay nàng lên gò má như phủ đầy gai của anh.

Nàng cảm thấy anh trở nên căng thẳng khi nàng chạm vào anh. Thoạt tiên nàng không di chuyển bàn tay, mà vẫn để yên, tựa nhẹ lên má anh, trong lúc nàng chờ xem anh có định nói với nàng đây không phải là 1 ý kiến hay.

Nghĩ kỹ lại quả không phải là 1 ý kiến hay.

Nàng chỉ hỏi ai trong 2 người sẽ thừa nhận điều đó trước và yêu cầu ngừng tiến hành công việc. Nhưng Cooper không nói gì, và nàng không muốn dừng lại, vì vậy nàng bắt đầu xoay chuyển 2 bàn tay trên má anh.

Cái cảm giác do khuôn mặt xồm xoàm gây ra trên lòng bàn tay nàng thật là hấp dẫn. Nàng di chuyển bàn tay để bao quanh khắp nơi và phát hiện xương hàm của anh có đường nét sắc sảo chắc chắn như vẻ ngoài. Cái cằm vuông của anh có 1 chỗ lẹm ở chính giữa. Nàng lướt nhẹ đầu móng tay vào đó, nhưng không xem xét được lâu như nàng muốn.

Nàng di chuyển cả 2 bàn tay cùng 1 lúc để thoa bột xà phòng xuống tận cổ. Những ngón tay của nàng lướt qua yết hầu của anh tới dưới đáy cổ, nơi đây nàng cảm thấy mạch anh đang đập. Kéo ngón tay trở lên cổ và cằm, nàng bắt gặp 1 môi dưới của anh và phía bên kia là đám râu mép.

Nàng lạnh ngắt cả người và hít vào 1 hơi thở nhanh hy vọng không bị anh nghe thấy.

- Xin lỗi - nàng khẽ nói.

Nàng nhúng tay vào nước để rửa sạch xà phòng. Nàng cúi tới trước và xem xét kỹ công trình của nàng từ 1 góc khác. Có 1 vết xà phòng trên môi dưới của anh và mấy bột bám vào đám râu mép màu vàng hoe của anh.

Với ngón tay ướt, nàng phẩy nhẹ vết xà phòng khỏi môi anh, rồi chà ngón tay trên râu anh cho đến khi không còn bột.

1 âm thanh nhỏ chột phát ra từ miệng anh. Rusty lạnh người, nhưng mắt nàng quay nhanh về phía anh.

- Cứ tiếp tục đi - anh lầu bàu.

Với bộ mặt 1 phần bị lớp bột trắng bao phủ, nhất định anh không có vẻ hăm he 1 chút nào. Nhưng đôi mắt của anh sáng quắc lấp lánh trong ánh lửa. Nàng có thể trông thấy những ngọn lửa đang nhảy múa trong đáy mắt anh và chột thức rõ 1 cảm xúc mãnh liệt mà anh đang cố kiềm chế 1 cách yếu ớt, khiến nàng phải dừng lại phía sau anh 1 lần nữa để cho an toàn.

- Đúng làm đứt da tôi đấy - anh nhắc chừng trong lúc nàng đưa lưỡi dao cạo tới cằm anh.

- Tôi sẽ không làm thế nếu anh chịu ngồi im và im miệng.

- Trước đây cô đã từng làm việc này chưa?

- Chưa.

- Đó là điều tôi e sợ.

Anh ngừng nói trong lúc nàng cạo đại nhất đầu tiên trên má anh.

- Đến lúc này hết sức tốt - nàng dịu dàng nói trong lúc nhúng lưỡi dao vào trong chậu.

Anh lẩm bẩm 1 câu gì đó, cố giữ im miệng nhưng Rusty không nghe rõ điều anh nói. Nàng đang tập trung cao độ vào việc cạo râu cho anh thật sạch mà vẫn không làm đứt da anh. Khi phần dưới của mặt anh đã sạch, nàng buông ra 1 tiếng thở dài nhẹ nhõm và mãn nguyện.

- Mịn màng như mông của 1 em bé.

1 tiếng cười phát ra từ tận trong ngực anh. Rusty chưa bao giờ nghe anh cười thật sự vui vẻ thoải mái như thế. Những tiếng cười hiếm hoi của anh vẫn thường pha lẫn sự thờ ơ.

- Khoan khoác lác đã. Cô chưa xong việc kia mà. Đừng quên cái cổ của tôi đấy. Lạy Chúa, hãy cẩn thận với lưỡi dao đó.

- Nó không bén lắm đâu.

- Đó là loại tồi tệ nhất.

Nàng quảy lưỡi dao trong chậu nước để cho ướt, rồi đặt 1 bàn tay bên dưới cằm anh.

- Anh hay ngửa đầu ra phía sau.

Anh làm theo. Đầu anh tựa mạnh vào ngực nàng, Rusty, không thể cử động trong 1 lúc, vẫn giữ lưỡi dao lơ lửng phía trên cổ anh. Yết hầu của anh nhấp nhô trong lúc anh nuốt 1 cách khó khăn, không chủ tâm. Để cho tâm trí nàng khỏi vướng vấp với tư thế của họ, nàng quay sự chú ý sang công việc của mình đang làm, nhưng chỉ khiến mọi việc thêm tồi tệ. Nàng phải nhón chân và nghiêng mình về phía trước để xem cho rõ. Vào lúc nàng cạo sạch cổ anh thì đầu anh kê giữa đôi vú của nàng và cả 2 người đều biết rõ điều đó.

- Xong rồi nàng vừa nói vừa bước lùi lại và buông con dao cạo xuống tựa hồ đó là 1 vật chứng buộc tội duy nhất trong 1 phiên xử án sát nhân.

Anh liền giật cái khăn ra khỏi cổ áo và úp mặt vào đó. Trong 1 hồi lâu như cả nhiều tiếng đồng hồ anh không cử động hoặc thả cái khăn xuống.

- Anh cảm thấy như thế nào? - nàng hỏi.

- Tuyệt. Tuyệt lắm.

Đoạn anh bất thần đứng dậy và ném cái khăn lên ghế. Lấy chiếc áo khoác khỏi cái chốt bên cạnh cửa anh mặc vào, xỏ mạnh 2 cánh tay vào tay áo.

- Anh định đi đâu vậy? - Rusty lo lắng hỏi.

- Ra ngoài.

- Để làm gì?

Anh liếc nhanh nàng với anh mắt chẳng phù hợp với trận bão tuyết đang thổi bên kia cánh cửa mở.

- Hãy tin tôi đi, cô không muốn biết đâu.

Anh tiếp tục cư xử theo cách thất thường như thế cho tới trưa ngày hôm sau. Suốt buổi sáng thời tiết ngăn cản mọi hoạt động của thú vật cũng như con người, vì vậy họ đã bị tuyết cầm chân trong căn lều. Trong phần lớn thời gian, Cooper không biết tới nàng. Nàng phản ứng đúng như thế. Sau mấy lần thử gọi chuyện với anh mà không thành công, nàng bỏ cuộc vào chìm vào 1 sự im lặng ủ rũ tương xứng với anh.

Thật là nhẹ nhõm khi giờ tuyết thôi gào rú và anh thông báo anh sẽ ra ngoài để xem xét tình hình. Nàng lo lắng cho sự an toàn của anh, nhưng nàng kiềm chế để không thuyết phục anh hãy ở trong lều. Họ cần cách xa nhau mới thở nổi.

Vả lại, nàng cần ở riêng 1 lúc. Cooper không phải là kẻ duy nhất đã ngứa ngáy tay chân trong thời gian gần đây. Vết mổ trên chân nàng đang khiến nàng điên tiết. Vì đã bắt đầu liền lại, nó đã trở nên căng và khô. Quần áo chỉ khiến cho nó khó chịu hơn. Nàng quyết định các mũi may phải được tháo ra. Nàng cũng quyết định nàng sẽ đích thân làm việc đó chứ không nhờ đến Cooper, nhất là từ khi mối liên hệ giữa 2 người hết sức bất ổn và tâm tính của anh chuyển hướng không thể nào tiên đoán nổi.

Anh vừa đi chỉ mấy phút nàng đã cởi hết quần áo. Quyết định nhân cơ hội này để tắm bằng cách chà xát toàn thân. Khi nàng tắm rửa xong, nàng ngồi xuống trước lò sưởi, trùm mình trong 1 tấm chăn cho ấm. Nàng gác chân bị thương lên đầu gối của chân kia và xem xét kỹ vết thương. Sẽ phải đau đến mức nào khi kẹp các mũi chỉ may và kéo ra ngoài?

Trở ngại đầu tiên là tìm ra 1 cái gì để kẹp mũi chỉ lụa. Vật duy nhất trong căn lều đủ sắc bén và đủ tinh xảo chính là con dao cạo.

Đó dường như là 1 ý hay, nhưng khi nàng cầm con dao dọc theo vết thương trên mũi chỉ đầu tiên, trầm tĩnh và sẵn sàng cứa lên nơi đó, nàng chợt nhận thấy bàn tay nàng đang đổ mồ hôi vì sợ. Hít 1 hơi thở sâu, nàng đưa dao vào sát mũi chỉ lụa.

Cánh cửa bỗng mở tung ra và Cooper nặng nhọc bước qua với cả đôi giày tuyết. Anh trùm đầu bằng 1 tấm da thú và bó kín người từ cổ đến giày ống. Hơi thở của chính anh đã đóng thành băng trên hàm râu mép, làm cho bộ râu trắng toát như ma. Rusty bật ra 1 tiếng kêu báo động và sợ hãi nhất thời.

Nhưng nỗi kinh ngạc của nàng không thể so sánh với anh. Nàng chính là 1 hình ảnh siêu nhân không khác gì anh, theo 1 cách hoàn toàn khác. Nàng in bóng lên lò sưởi và ngọn lửa chiếu sáng xuyên qua mái tóc của nàng. 1 chân gác lên cao, phơi bày ra 1 chiều dài cảm dỗ của cái đùi trần. Tấm chăn mà nàng trùm lên người sau khi tắm đã tuột khỏi vai nàng, hầu như để lộ 1 bên ngực. Trong lúc mắt anh gắn chặt lên đó, núm vú săn lại vì không khí lạnh giá tràn vào.

Anh liền đóng cửa.

- Cô làm cái quái gì mà ngồi ở đó như thế?
- Tôi đã tưởng anh sẽ đi lâu hơn.
- Rất có thể 1 người nào đó vào đây - anh rống lên.
- Như ai?
- Như... như...

Quý quái thật, anh không sao nghĩ ra 1 người nào khác có thể lọt vào đây theo cách anh vừa làm, không bao giờ ngờ được rằng anh ta sẽ phát hiện 1 cảnh tượng gợi cảm như thế này trong 1 căn lều thô sơ giữa miền đất hoang dã của Canada. Hoặc là nàng chân thật không biết tới ảnh hưởng nàng đã gây nên cho anh, hoặc là nàng biết và thâm độc lợi dụng tình huống này để từ từ khiến anh phát điên lên. Bất cứ trường hợp nào, kết quả vẫn như nhau. Thất vọng, anh giật tấm da thú khỏi đầu và lắc cho tuyết rơi ra. găng tay cũng bị liệng đi. Rồi anh giật mạnh những chiếc kẹp buộc vào đôi giày tuyết.

- Trở lại câu hỏi ban đầu của tôi, cô đang làm cái quái gì thế?
- Gỡ bỏ các mũi chỉ.

Anh ném đại cái áo khoác về hướng cái chốt gắn trên tường.

- Cái gì? Thái độ của anh - cái thái độ ngạo mạn, chiều cổ, tỏ ra biết rõ mọi điều thường thấy ở phái nam - khiến cho nàng khó chịu như 1 cục đá bọt. Không kể giọng nói trịch thượng của anh. Nàng nhìn thẳng vào mắt anh.

- Các mũi may ngựa ngáy khó chịu quá. Vết thương đã khép kín. Đã đến lúc lấy chỉ ra.

- Và cô định dùng con dao cạo à?

- Anh có gợi ý gì không?

Anh liền đi qua nền bằng 3 bước dài đầy giận dữ, rút con dao sắc của anh ra khỏi bao lúc anh đến gần nàng. Khi anh quỳ gối xuống phía trước nàng, nàng chùn lại và kéo tấm chăn chặt quanh người.

- Anh không thể dùng cái đó.

Sắc mặt anh có vẻ như chịu đựng trong lúc anh tháo cán dao và đổ ra mấy dụng cụ mà mãi đến tận lúc này Rusty không hề hay biết. Trong số đó có 1 cây kéo nhỏ xíu. Thay vì hài lòng, nàng bồng tức giận.

- Nếu anh có cái này từ lâu, tại sao anh lại cắt móng tay của tôi với con dao găm đó?

- Tôi muốn thế. Bây giờ cô hãy đưa chân ra cho tôi - anh vừa nói vừa đưa bàn tay ra.

- Tôi sẽ tự làm lấy.

- Cô hãy đưa chân cho tôi - anh phát âm từng từ 1 trong lúc anh nhìn chăm chăm lên nàng từ dưới cặp lông mày - nếu cô không chịu, tôi sẽ thò tay vào chăn và dích thân lôi nó ra.

Giọng nói của anh chợt trở nên dịu ngọt khi anh tiếp:

- Đừng nói tôi có thể đựng phải cái gì trước khi tôi tìm được nó.

Nàng bất mãn thò cái chân trần ra phía dưới tấm chăn

- Cảm ơn cô - anh nói với giọng giễu cợt.

- Hàm râu của anh đang nhỏ nước lên tôi.

Băng giá đang bắt đầu tan. Anh liền chùi khô bằng tay áo, nhưng anh vẫn không buông chân nàng ra. Nó có vẻ bé bỏng và xanh xao trong bàn tay to lớn của anh. Rusty thích cảm giác này, nhưng nàng cố chống lại. Nàng tiến hành 1 cuộc chiến tranh bên trong con người nàng khi anh nhét gót chân nàng vào giữa khe đùi của anh. Nàng chợt thở gấp khi lòng bàn chân của nàng áp sát vào chỗ phồng rắn chắc.

Anh liền ngước mắt lên chế giễu nhìn nàng

- Chuyện gì vậy?

Anh đang thách nàng nói cho anh nghe. Nàng sẽ chết ngay cả trước khi cho anh biết nàng đã nhận thấy.

- Không có gì - nàng hờ hững nói - bàn tay của anh lạnh quá, chỉ có thế.

Ánh mắt anh cho nàng biết nàng đang nói dối. Nhăn răng cười, anh cúi đầu trở về với công việc. Kẹp sợi chỉ lưa không có gì khó khăn. Rusty nghĩ rằng nàng có thể tự mình làm việc đó 1 cách dễ dàng. Nhưng khi anh lấy 1 cái nhíp nhỏ lên và kẹp mũi chỉ đầu tiên, nàng mới nhận thức được rằng điều tồi tệ nhất còn chưa đến.

- Như thế này không đau lắm đâu, nhưng nó sẽ nhói lên 1 chút - anh khuyến cáo.

Anh giật 1 cái để kéo mũi chỉ ra. Theo phản xạ tự nhiên cái chân của Rusty chà mạnh vào chân anh.

- Á chúa ơi, anh kêu lên - đừng làm như thế.

Không, nàng sẽ không. Nhất định nàng sẽ không. Kể từ lúc này trở đi nàng sẽ giữ cho chân nàng vững như đá, cho dù anh có dùng răng anh để giật các mũi chỉ ra.

Vào lúc cái nhíp lấy mũi chỉ cuối cùng ra, nước mắt căng thẳng và lo sợ đã tràn đầy đôi mắt nàng. Anh đã hết sức nhẹ nhàng, và Rusty rất cảm ơn, nhưng sự việc không dễ chịu 1 chút nào. Nàng đặt 1 bàn tay lên vai anh.

- Cảm ơn, Cooper

Anh nhún vai hất tay nàng ra.

- Cô hãy mặc áo quần vào. Và mau mau dọn bữa ăn tối ra - anh ban lệnh với giọng tử tế của 1 kẻ lỗ mãng - tôi đang chết đói đây.

Chẳng bao lâu sau đó, anh bắt đầu uống rượu.

Cooper đã phát hiện ra mấy cái bình whisky ở trong số đồ dự trữ cả 2 cha con Gawrylow khi họ dọn dẹp cho sạch căn lều. Anh đã háo hức chờ đợi từ trước khi nếm thử whisky. Anh nốc 1 ngụm lớn và nuốt ngay không nhai - thứ nước đặc quánh là để nhai. Đây là loại whisky rẻ tiền, nấu lậu, chất lượng kém. Nó chạy tọt vào dạ dày và đốt cháy toàn bộ trong đó như 1 ngôi sao băng.

Rusty đã bật cười trước cảnh tượng anh ho rũ rượi. Anh không có vẻ buồn cười. Sau khi anh đã dứt cơn ho, anh nhăn nhó bảo nàng không có gì đáng buồn cười và thực quản của anh đã bị tổn thương.

Cho tới lúc này, anh không đụng tới các bình whisky. Lần này, việc anh uống rượu không có gì đáng cười cả.

Sau khi nhóm lửa, anh mở nút 1 bình rượu nặng. Rusty ngạc nhiên nhưng không nói gì trong lúc anh nốc thử 1 ngụm. Rồi 1 ngụm nữa. Lúc đó nàng tưởng anh uống rượu để cho ấm người. Cuộc thám hiểm bên ngoài của anh tuy ngắn nhưng cũng đủ đóng băng cả bộ râu mép của anh. Chắc chắn anh đã lạnh tới tận xương tủy.

Tuy nhiên, kiểu bào chữa đó không kiến hiệu được lâu. Cooper không chịu ngừng sau 2 ngụm đầu tiên. Anh mang bình rượu theo anh tới chiếc ghế trước lò sưởi và uống thêm 1 lượng chắc phải bằng mấy ly cocktail trước khi Rusty gọi anh vào bàn ăn. Trước sự khó chịu của nàng, anh vẫn đem cái bình theo và rót 1 lượng whisky thật nhiều vào ca vẫn đựng cà phê của anh. Anh vừa nhấp nháp rượu và ăn những miếng thịt thỏ hầm nàng đã nấu.

Nàng cân nhắc có nên nhắc nhở anh đừng uống quá nhiều hay không, nhưng sau khi suy nghĩ kỹ nàng thấy đành phải im lặng. Anh cứ uống theo 1 mức độ đều đều khiến nàng lo lắng.

Nếu anh ngất xỉu thì sao? Anh sẽ phải nằm tại chỗ anh ngã xuống bởi vì nàng không bao giờ có thể nhắc nhở anh lên. Nàng chợt nhớ lại nàng đã phải cố gắng nhiều đến mức nào mới kéo được thân anh ra khỏi chiếc máy bay bị nạn. Lúc đó phần lớn sức lực của nàng là do adrenaline. Còn nếu anh mạo hiểm đi ra ngoài và lạc đường thì sao? Cả nghìn khả năng đáng sợ lách qua tâm trí nàng.

Cuối cùng nàng lên tiếng:

- Tôi tưởng anh không thể uống nhiều như thế.

Anh không công nhận mối quan tâm của nàng. Anh xem đó là 1 lời khiển trách.

- Cô không nghĩ tôi vẫn là đàn ông hay sao?

- Sao? - nàng há hốc miệng hỏi - không, tôi muốn tôi phải. Tôi nghĩ anh đúng là đàn ông. Tôi vẫn tưởng anh không thích mùi vị của loại rượu đó.

- Tôi không uống bởi vì tôi không thích mùi vị này. Tôi uống vì chúng ta không còn thứ rượu nào ra hồn cả và đây là tất cả những gì tôi tìm thấy.

Anh đang muốn 1 cuộc chiến. Nàng có thể trông thấy vẻ mờ mịt trong 1 con mắt của anh, nghe rõ trong giọng nói đầy bối rối của anh. Rusty thừa thông minh để không kéo đuôi 1 con sư tử cho dù nó đang nhớn nhọc trong chuồng ở bên kia chấn song. Và nàng cũng thừa thông minh để không phất 1 ngọn cờ đỏ trước mắt Cooper khi bộ mặt của anh rõ ràng có dấu hiệu báo động 1 mối nguy hiểm.

Trong tâm trạng hiện tại của anh tốt hơn nên để anh 1 mình và đừng chọc giận anh, mặc dầu đối với nàng giữ im lặng là cả 1 sự cố gắng. Nàng ước mong nói rõ ra rằng thật là ngu xuẩn mới uống 1 thứ mà mình không thích chỉ vì muốn say.

Rõ ràng là anh muốn thế. Anh suýt làm lật úp cái ghế trong lúc anh nhổm dậy khỏi bàn. Chỉ những phản xạ đã được huấn luyện nhanh và chắc như phản xạ của 1 con rắn chuông đang tấn công mới giúp cho cái ghế không lặn trên sàn. Anh đi trở lại phía trước lò sưởi. Ở đó anh tiếp tục nhắm nháp và chẳng nói chẳng rằng trong lúc Rusty dọn dẹp chén đĩa.

Khi dọn dẹp xong, nàng quét sàn - vì muốn có việc để làm hơn là cần phải làm việc đó. Thật là không sao tin nổi, nàng đã bắt đầu lấy làm hãnh diện vì nàng đã thu xếp và giữ gìn căn lều ngăn nắp như thế nào.

Cuối cùng nàng không còn việc gì để làm và đứng lóng ngóng giữa phòng trong lúc cố quyết định phải làm gì bây giờ. Cooper khom người xuống trên ghế nhìn chăm chăm 1 cách chán nản vào lò sưởi trong lúc anh vẫn uống đều đều. Việc hợp lý nhất nàng có thể làm là bỏ đi chỗ khác, nhưng căn lều của họ chỉ có mỗi 1 phòng. Đi dạo 1 vòng là điều không thể được. Nàng không buồn ngủ 1 chút nào, nhưng chỉ còn cách leo lên giường.

- Ờ, bây giờ tôi đi ngủ đây, Cooper. chúc anh ngủ ngon.

- Cô ngồi xuống đi.

Đang bước về phía giường, nàng dừng ngay lại. Không phải vì lời anh nói khiến nàng ngừng

bước, mà vì cái giọng của anh. Nàng thích 1 lời ra lệnh lớn tiếng và gay gắt hơn 1 lời yêu cầu dịu dàng chán phèo như thế.

Nàng quay người lại, nhìn anh với vẻ tò mò.

- Cô ngồi xuống đi - anh lặp lại.

- Tôi định...

- Cô ngồi xuống đi.

Kiểu trịch thượng của anh làm nàng nảy 1 phản ứng chống đối, nhưng Rusty cố nén lại. Nàng không phải là người nhu nhược, nhưng cũng không phải là kẻ đàn độn. Chỉ có kẻ đàn độn mới gây sự với Cooper trong lúc anh đang có trạng thái tinh thần như thế này. Nàng cúi kính lướt qua phòng và buông mình xuống chiếc ghế đối diện với anh.

- Anh say rồi.

- Cô nói đúng.

- Tốt lắm. Anh đang tỏ ra lỗ bịch. Cư xử như 1 thằng ngốc. Tôi chẳng cần quan tâm nữa. Nhưng trông chướng mắt lắm. Vì vậy nếu anh không phiền lòng thì tôi đi ngủ còn hơn.

- Tôi phiền lắm chứ. Cô hãy ngồi yên ở chỗ đó.

- Tại sao? Như thế thì có gì khác? Anh muốn gì?

Anh vừa uống 1 hớp từ cái tách vừa chăm chú nhìn nàng qua phía trên mép tách mẻ.

- Trong lúc tôi say rượu, tôi muốn ngồi đây nhìn cô và tưởng tượng cô...

Anh lại uống 1 hớp nữa, rồi vừa ợ vừa nói tiếp:

- ... trần truồng.

Rusty đứng bật lên khỏi ghế tựa hồ 1 chiếc lò xo tự động tống nàng lên. Rõ ràng không 1 mức độ say rượu nào có thể làm mù cả phản xạ của Cooper. Cánh tay của anh phóng ra, anh nắm tay áo của nàng, lôi mạnh nàng trở lại và đẩy mạnh nàng lên ghế.

- Tôi đã bảo cô hãy ngồi yên ở chỗ đó.

- Anh bỏ tôi ra - Rusty vừa nói vừa cố giật mạnh cánh tay thoát ra.

Giờ đây nàng vừa lo sợ vừa tức giận. Đây không phải là trò đùa tinh nghịch của 1 kẻ say sưa ngớ ngẩn, hoặc là sự thái quá của 1 kẻ say rượu thích tranh cãi. Nàng cố tự thuyết phục rằng Cooper sẽ không xúc phạm nàng, nhưng rồi phải chăng nàng thực sự không biết? Có lẽ rượu là tác nhân buông lỏng tính hung dữ vẫn được kiềm chế của anh.

- Hãy để tôi 1 mình - nàng nói với sự can đảm giả vờ.

- Tôi không có ý định đụng chạm vào cô.

- Thế thì sao?

- Cứ gọi đây là 1 kiểu bạo dân... tự thỏa mãn.

Mí mắt của anh sụp xuống với vẻ có tình ý trong lúc anh nói tiếp

- Tôi chắc cô có thể thay thế từ chính xác cho ý đó.

Rusty nóng rần cả người vì ngượng.

- Tôi biết cả tên chính xác cho anh. Mấy tên là đằng khác.

Anh bật cười.

- Cô cứ để dành. Tôi đã nghe tất cả rồi. Thay vì cố nghĩ ra cái tên dễ tiện để gọi tôi.

Anh lại nhấm nháp rượu rồi tiếp:

- Hãy nói chuyện về cô. mái tóc của cô chẳng hạn.

Nàng bắt chéo tay ở thắt lưng và nhìn lên trần, 1 hình ảnh sống động về sự nhàm chán tột bậc.

- Cô có biết tôi đã nghĩ gì lần đầu tiên tôi trông thấy mái tóc của cô không?

Anh không hề tỏ vẻ e ngại vì tinh thần bất hợp tác và không chịu trả lời của nàng. Nghiêng mình về phía trước anh thì thầm:

- Tôi đã tưởng tượng khi nó lướt qua bụng tôi thì thú vị biết chừng nào.

Rusty vụt đưa mắt nhìn lại anh. Đôi mắt của anh đờ đẫn và không phải hoàn toàn do rượu. Chúng không có vẻ ngây ngô của kẻ say rượu thường xuyên. Cặp tròng đen vẫn long lanh, hưng phấn. Giọng nói của anh lúc này cũng dễ nghe. Anh không hề lú lẫm. Anh làm cho nàng không thể hiểu lầm anh - thậm chí giả vờ.

- Lúc ấy cô đang đứng ngoài nắng trên khoảng đất được trải nhựa. Cô đang nói chuyện với 1 người đàn ông... cha cô. Nhưng lúc ấy tôi không biết đó là cha cô. tôi đã quan sát cô ôm chặt ông ấy, hôn lên má ông ấy. Tôi đã nghĩ "lão già may mắn kia biết cách đùa với mái tóc của cô ta trên giường".

- Đừng, Cooper.

2 nắm tay của nàng siết chặt 2 bên hông. Nàng ngồi thẳng người như 1 hỏa tiễn sắp sửa được phóng lên.

- Khi cô đã lên máy bay, tôi chỉ muốn với tay ra và sờ tóc cô. Tôi muốn nắm chặt nó trong lòng bàn tay.

- Đừng nói nữa!

Đột nhiên anh ngừng nói và uống 1 ngụm whisky nữa. Đôi mắt anh chột sầm hơn, hắc ám hơn khi anh nói tiếp:

- Cô thích nghe nói thế, phải không?

- Không.

- Cô thích biết mình đã tạo nên sức mạnh đó đối với bọn đàn ông.

- Anh nhầm. Rất nhầm. Tôi đã cảm thấy vô cùng ngượng ngịu vì mình là người phụ nữ duy nhất trên máy bay.

Anh lẩm bẩm 1 lời chửi tục và uống thêm 1 ngụm rượu.

- Như hôm nay?

- Hôm nay à? Cái gì?

Anh đặt cái tách qua 1 bên mà không làm đổ ra 1 giọt nào. Khả năng phối hợp của anh, cũng như những phản xạ của anh vẫn còn nguyên vẹn. Anh là 1 kẻ say rượu thô tục, ích kỷ nhưng không phải là 1 kẻ cẩu thả. Anh chợt nghiêng mình về phía trước, ra khỏi mép ghế, đặt bộ mặt của anh chỉ cách mặt nàng mấy phân.

- Ban nãy khi tôi bước vào và bắt gặp cô khoác tấm chăn...

- Việc đó không được tính toán đâu. Đó chỉ là 1 phán đoán sai lầm. Tôi không sao biết được anh sẽ trở về sớm như thế. Anh chưa bao giờ làm vậy. Anh vẫn thường đi cả nhiều giờ đồng hồ. Do đó tôi đã tính kỳ cọ cho sạch trong lúc anh đi vắng.

- Tôi biết lúc tôi bước qua cửa cô đã tắm xong - anh nói bằng 1 giọng vừa thấp vừa dần từng tiếng. Tôi có thể ngửi được mùi xà phòng trên da cô.

Đôi mắt anh di chuyển trên khắp người nàng, mặc dù anh có vẻ nhìn làn da trần của nàng hơn là chiếc áo len của nàng, và vẫn tiếp tục nói:

- Cô đã để cho tôi được nhìn lướt qua ngực cô, phải không?

- Không.

- Không ?

- Không mà! Khi tôi nhận thức được tầm chăn tuột xuống, tôi...

- Quá muộn! Tôi đã thấy rồi, bộ ngực của cô.

Rusty bỗng thở không đều. Cuộc bàn luận kỳ lạ này đang gây cho nàng 1 tác động lạ kỳ.

- Anh đừng nói gì thêm nữa. Chúng ta đã hứa với nhau không sỉ nhục.

- Tôi không sỉ nhục. Nếu có thì đối với bản thân tôi chứ không phải đối với cô.

- Được, được cứ cho là như thế. Cooper, xin anh hãy ngừng chuyện này lại. Anh không biết...

- Tôi đang nói gì à? phải mà. Tôi biết chính xác những gì tôi đang nói.

Anh nhìn thẳng vào mắt nàng và nói tiếp:

- Tôi có thể hôn bộ ngực cô suốt 1 tuần mà vẫn không hề cảm thấy mệt.

Cái giọng khàn đặc vì whisky của anh khiến cho lời nói của anh khó nghe rõ, nhưng Rusty vẫn nghe được. Lời nói đó làm nàng choáng ngợp. Nàng xao xuyến cả người dưới tác động của nó.

nàng khẽ rên và nhắm mắt lại với hy vọng chặn đứng lời nói trắng trợn này và những hình ảnh mà nói gọi lên trong đầu óc nàng.

Cái lưỡi của anh di chuyển trên da thịt nàng, mềm mại và ẩm ướt, dịu dàng và nồng nhiệt, thô bạo và hứng thú.

Mắt nàng thỉnh thoảng mở ra và nàng nhìn anh với vẻ phòng thủ.

- Anh không được noi voi toi nhu the.

- Tai sao không?

- Toi không thích.

Anh mim cuoi voi nàng day tự mãn va hoai nghi.

- Có phai cô không thích toi nio cho cô biet toi uoc ao đặt tay len khap người cô den muc nao? Toi đã phai nam tren cai giuong chet tiet kia het dem này sang dem khác lắng nghe hơi thở của cô va uoc ao ở thật sâu trong cô.

- Anh im đi!

Rusty nhảy vọt lên khỏi ghế và xô anh ra, cố thoát qua cửa ra khỏi căn lều. Thà ở ngoài trời lạnh buốt nàng còn có thể sống sót hơn ở bên cạnh sự sôi sục của anh.

Cooper nhanh nhẹn đến mức nàng không ngờ được. Nàng không bao giờ ra tới cửa. Trước khi nàng bước được 2 bước, anh đã ôm chặt lấy nàng. Anh kéo nàng cong người trở lại trong lúc anh cúi xuống phía trên nàng. Hơi thở của anh nóng hổi phả vào mặt mũi hoảng hốt của nàng.

- Nếu số phận của tôi khiến tôi phải bị giam hãm vào cái nơi đèo heo hút gió này, tại sao lại bắt tôi ở bên cạnh 1 người phụ nữ giống như cô? Hử?

Anh vừa lay nhẹ nàng như thể chờ đợi 1 lời giải thích hợp lý vừa nói tiếp:

- Tại sao cô lại quá đẹp như thế này? Khêu gợi? Có 1 cái miệng dành cho việc yêu 1 người đàn ông?

Rusty cố vùng vẫy để thoát ra.

- Tôi không muốn thế này, anh hãy bỏ tôi ra.

- Tại sao tôi không thể bị kẹt ở đây với 1 người nào đó vừa xấu xí vừa dễ ghét? 1 người tôi có thể kéo lên giường và không sống để hối tiếc. 1 người sẽ biết ơn sự quan tâm đặc biệt của tôi. Không phải là người đàn bà dâm đãng nông cạn chỉ chực làm tình để làm điên đầu bọn đàn ông. Không phải là 1 người có vai vế trong xã hội. Không phải là cô.

- Tôi cảnh cáo anh, Cooper - nàng vừa nói vừa nghiêng răng vùng vẫy khỏi tay anh.

- 1 người nào đó không cần phải quyến rũ, mà chỉ cần hữu ích. 1 người phụ nữ biết nấu nướng.

Anh luồn 2 bàn tay ra phía sau mông nàng, kéo nàng sát vào anh.

- Như thế này có khiến cho cô hồi hộp hay không?

Quả thật nàng hồi hộp, nhưng không phải là loại anh nói. Sự thân mật này cùng với cái rắn chắc của anh lấy mất cả hơi thở của nàng. Nàng nín lấy vai anh để làm chỗ tựa. Mắt nàng đung độ với mắt anh. Trong nhiều giây đồng hồ, họ ôm nhau như thế.

Rồi Rusty quay mặt đi và xô anh ra xa. Nàng khinh miệt anh đã gây cho nàng tình huống này. Nhưng nàng cũng hổ thẹn với chính mình vì đã vô tình phản ứng lại lời anh nói. Mọi việc đã diễn ra quá nhanh cho nên nhất thời nàng không lựa chọn được lời nào.

- Anh hãy tránh xa tôi ra - nàng nói bằng 1 giọng run rẩy với chủ ý - tôi bảo thật đấy. Nếu anh không nghe lời tôi, tôi sẽ đâm con dao anh đã cho tôi vào người anh. Anh có nghe tôi nói không? Anh đừng đặt 1 bàn tay nào lên người tôi nữa.

Nàng sai bước qua khỏi anh và gieo mình nằm úp mặt lên giường dùng tấm da thô để làm mát đôi má đang như lên cơn sốt.

Cooper còn đứng lại 1 mình ở giữa phòng. Anh đưa cả 2 bàn tay lên và luồn vào mái tóc dài của anh, lùa khỏi mặt ra phía sau. Rồi anh lặng lẽ trở lại chiếc ghế của anh trước lò sưởi và nhặt cái bình lên cùng với cái ca thiếc.

Khi Rusty dám liếc nhìn anh, anh vẫn còn đang ngồi ủ rũ ở đó nhắm nháp whisky.

Sáng hôm sau nàng hoảng hốt khi trông thấy giường của anh có vẻ như không có người nằm lên. Phải chăng anh đã đi lang thang bên ngoài suốt đêm? Có chuyện gì khủng khiếp đã xảy đến với anh? Tung chăn ra - nàng không nhớ mình đã kéo chăn lên trên người đêm hôm qua - nàng chạy qua sàn nhà và mở tung cánh cửa ra.

Nàng tựa mình vào thành cửa 1 cách nhẹ nhõm khi trông thấy Cooper. Anh đang chế củi. Bầu trời quang đãng. Ánh nắng chan hoà khắp mọi nơi. Những thạch nhũ treo ngoài hiên giờ đây không ngừng nhỏ giọt. Thời tiết tương đối ấm áp. Cooper thậm chí không mặc áo khoác. Vạt sau chiếc sơ mi của anh thông ra ngoài, và khi anh quay người Rusty trông thấy anh không cài nút áo.

Anh chợt nhận ra nàng, nhưng không nói gì trong lúc anh ném mấy khúc củi đã chế xong lên cái đồng khá cao bên cạnh mép cổng. Gương mặt anh có vẻ hơi xanh xao và có quầng thâm bên dưới đôi mắt đỏ ngầu.

Rusty bước lùi lại bên trong, nhưng vẫn để cửa mở cho không khí trong lành vào lều rồi vẫn còn lạnh, nhưng ánh nắng có 1 tác dụng tinh khiết. Nắng dường như xua đuổi hết sự thù địch ẩn náu trong bóng tối của căn lều.

Rusty vội vàng rửa mặt và chải tóc. Lửa trong lò đã tàn lụi hoàn toàn. Giờ đây, nàng đã thành thạo trong việc nhen lửa. Trong vòng mấy phút nàng đã đốt được lò đủ nóng để nấu cà phê.

Để thay đổi, nàng mở 1 hộp jampon và chiên các lát thịt đó trong 1 cái chảo. Mùi thơm của thịt heo làm nàng chảy nước bọt và nàng hy vọng Cooper cũng thế. Thay vì món soup bột lúa mạch, nàng nấu cơm. Nàng sẵn lòng đánh đổi đức hạnh của nàng để lấy 1 thỏi bơ thực vật. May mắn thay nàng đã không có cơ hội để trao đổi kiểu đó, vì thế nàng đành chấp nhận cách rải mỡ jampon lên trên cơm, vừa đúng lúc như 1 phép màu.

Tiêu xài phung phí, nàng mở 1 hộp đào, bỏ vào 1 cái bát và dọn tất cả lên bàn. Nàng không còn nghe tiếng các khúc củi nứt ra, do đó nàng tin chắc Cooper sẽ vào trong chốc lát.

Nàng nghĩ đúng. 1 lúc sau anh bước vào. Dáng đi của anh có vẻ tập tễnh khác hẳn với lúc bình thường. Trong khi anh rửa tay với chậu nước, Rusty lấy 2 viên aspirin từ dụng cụ cấp cứu và để

lên đĩa của anh.

Anh chăm chú nhìn xuống 2 viên thuốc khi anh tới bàn, rồi uống thuốc với ly nước bên cạnh đĩa.

- Cảm ơn - anh vừa nói nhẹ nhàng vừa ngồi xuống ghế.

- Xin cứ tự nhiên.

Rusty vẫn còn tỉnh táo để không bật cười, nhưng cái cách cử động thận trọng của anh cho thấy anh vẫn còn đang chệnh chóang như thế nào. Nàng rót 1 tách cà phê đen đậm và đưa cho anh. Bàn tay anh run rẩy trong lúc anh với ra để lấy. Công việc chẻ củi đã là 1 hình phạt do anh tự đặt ra cho việc uống whisky quá độ. Nàng vui mừng vì anh đã không chặt phải 1 ngón chân. Hoặc tồi tệ hơn thế.

- Anh cảm thấy thế nào?

Không động đậy chiếc đầu, anh ngược nhìn nàng.

- Lông mi của tôi bị thương.

Nàng cố nín cười. Nàng cũng kiềm chế ý muốn với tay qua bàn và vén mấy sợi tóc khỏi trán anh.

- Anh ăn được chứ?

- Tôi nghĩ thế. Tất nhiên tôi có thể ăn. Tôi đã không ăn gì suốt nhiều tiếng đồng hồ. Nếu lớp niêm mạc dạ dày của tôi vẫn còn đấy thì đó là tất cả những gì còn lại.

Trong lúc anh ăn vội và khom xuống và bàn tay cẩn thận tựa lên 2 bên cái đĩa, nàng dọn thức ăn ra đĩa. Nàng thậm chí cắt lát jampon của anh thành nhiều miếng nhỏ trước khi để nhanh trước mắt anh. Hít 1 hơi thở sâu, anh nhặt cái đĩa lên và ăn thử 1 miếng. Khi anh chắc chắn miếng jampon đã được nuốt xuống cổ, anh ăn 1 miếng khác, rồi 1 miếng nữa, và chẳng bao lâu sau ăn 1 cách bình thường.

- Món này ngon đấy - anh nói sau khi im lặng 1 hồi lâu.

- Cảm ơn anh đã khen ngợi, chắc là khá hơn món lúa mạch.

- Phải.

- Tôi để ý thấy thời tiết đã ấm hơn.

Thực ra điều nàng để ý thấy là công việc chẻ củi đã khiến cho đám lông ngực của anh xoắn lại với vẻ ẩm ướt. Anh đã cài lại gần hết các nút áo trước khi đến bàn ăn, nhưng nó vẫn còn hở đủ để nàng thoáng thấy nền ngực đầy ấn tượng của anh.

- Có lẽ chúng ta còn may mắn sống thêm mấy ngày như thế này trước khi cơn bão kế tiếp thổi qua.

- Thế thì hay lắm.

- Hừm. Tôi còn phải làm nhiều việc ở đây.

Trước kia họ chưa bao giờ có 1 cuộc chuyện trò vãn vợ nhả nhặn với nhau. Cuộc tán gẫu không có chủ đích này còn vụng về hơn bất cứ cuộc tranh cãi nào trước đó, vì thế cả 2 bỏ cuộc. Trong 1 sự im lặng hết sức nặng nề họ có thể nghe cả tiếng nước nhỏ giọt ngoài hiên, họ kết thúc bữa ăn và uống 1 tách cà phê thứ 2.

Khi Rusty đứng lên để dọn bàn, Cooper nói:

- Tôi nghĩ aspirin hay thật. Con đau đầu của tôi gần như biến mất.

- Tôi rất vui mừng.

Anh hắng giọng lớn tiếng và đùa với con dao và cái đĩa anh vừa để trên chiếc bàn trống.

- Về chuyện hôm qua, tôi, ờ, tôi không có 1 lý do nào để bào chữa.

Nàng mỉm cười với anh 1 cách thông cảm.

- Nếu tôi có thể chịu được mùi vị của thứ whisky đó, không chừng chính tôi cũng đã say. Kể từ lúc máy bay rơi, đã có rất nhiều lần tôi muốn trốn tránh bằng cách đó, anh không cần phải xin lỗi.

Quay trở lại bàn, nàng với tay lấy chiếc đĩa của anh. Anh chợt nắm lấy tay nàng. Cử chỉ, không giống như bất cứ lần nào khác anh đã có kể từ khi nàng gặp anh, có vẻ thiếu tự tin, lưỡng lự

- Tôi muốn xin lỗi cô về những lời tôi đã nói.

Nhìn xuống đỉnh đầu anh, nơi có 1 cái xoáy, Rusty dịu dàng hỏi:

- Anh có muốn thật không Cooper?

Nàng chợt biết mình đang làm gì. Nàng đang khích lệ anh làm tình với nàng. Nàng muốn anh làm điều đó. Không cần phải tiếp tục lừa dối nữa. Anh lôi cuốn nàng không giống như bất cứ 1 người đàn ông nào khác trong đời nàng. Nổi khát khao say đắm nàng, mặc dầu vô lý, không thể nào bị dồn ép lâu hơn nữa.

1 mối liên hệ giữa 2 người rất có thể không thực hiện được trong những tình huống bình thường. Nhưng tình huống hiện tại của họ không bình thường 1 chút nào. Thật là không thực tế khi xem xét kỹ lối sống hoặc quan điểm chính trị, hoặc triết lý về cuộc sống của họ có thích hợp với nhau không. Điều đó không quan trọng. Điều quan trọng - hết sức quan trọng - là nhu cầu tối thiểu của con người được ân ái với người khác phái.

Cooper từ từ ngẩng đầu lên

- Cô vừa nói gì thế?

- Tôi hỏi anh có muốn thật không? - những điều anh đã nói

đôi mắt của anh thậm chí không nhấp nháy.

- Có, tôi muốn thật mà.

Anh đúng là con người thích làm, chứ không phải thích nói. Anh liền với tay lên và nắm lấy gáy nàng, kéo đầu nàng xuống để hôn. Anh thốt ra 1 âm thanh như của 1 con dã thú đang thưởng thức miếng mồi trong lúc anh dùng môi tách môi nàng ra. Lưỡi anh rà xét trong miệng nàng.

Rusty đáp ứng ngay.

Anh đứng lên, chệnh choáng và mất thăng bằng. Lần này chiếc ghế của anh lật đổ ra phía sau và rồi loạng xoạng trên sàn. Cả 2 người đều không để ý tới. 2 cánh tay của anh luồn quanh hông nàng, còn cánh tay của nàng thì choàng quanh cổ anh. Chỗ nào thân hình nàng lồm vào thì thân hình anh uốn theo.

- Ôi chúa

Anh bứt miệng anh ra khỏi miệng nàng và hôn mạnh lên cổ nàng. Các ngón tay của anh vạy vào mái tóc của nàng và ghì chặt đứng như anh muốn. Anh kéo dằng nàng ngửa ra và nhìn chăm chăm xuống miệng nàng. Mặt anh căng thẳng vì dục vọng.

Nàng nhìn lên anh không hề e lệ.

- Hôn em nữa đi, Cooper.

Miệng anh lại ngoạm lấy miệng nàng, 1 cách nồng nàn và khao khát, như hút hết hơi thở của nàng. Nàng vẫn tưởng sẽ có 1 màn chuẩn bị dần dần đầy thú vị, 1 chuỗi tán tỉnh, dạo đầu kéo dài.

Tuy nhiên nàng vẫn không tiếc vì điều đó sẽ không xảy ra. Sự táo bạo, mất kiên nhẫn của anh lại là niềm kích thích mãnh liệt. Nó khai màn những bùng nổ khát khao sâu thẳm trong cơ thể nàng. Nàng uốn người về phía trước giúp cho lòng bàn tay của anh áp trọn vào phần êm dịu của nàng.

Anh thì thầm những lời nguyên rủa chỉ khiến cả 2 người thêm đắm đuối. Như 1 bài ca của Rod Stewart, họ mê say theo bản năng.

Không thể nói ai là người chủ động trước. Có lẽ cả 2. sau khoảnh khắc tuyệt thú ban đầu, Cooper lại càng tiến sâu hơn, dường như anh muốn vào tận trung tâm của con người nàng.

Rusty gào lên vì ngất ngây, bật cả đầu ra sau. Anh hôn tới tấp lên cổ nàng rồi di chuyển miệng lên ngực nàng, mặc dầu nàng còn đang mặc chiếc áo thun.

- Em là 1 phụ nữ rất đẹp.

Rusty nhìn lên người yêu của nàng. 1 cánh tay của nàng gấp lại bên dưới đầu nàng. Cánh tay kia quàng lên vai anh, tư thế của nàng thật là kêu gọi. Nàng muốn như thế. Nàng bất kể ngực nàng sẽ lộ hẳn ra và cố ý mời mọc. Nàng muốn trình bày ngực nàng cho anh mặc tình thưởng thức. Nàng thích thú trông thấy mắt anh cứ sáng lên, mỗi lần anh nhìn lên ngực nàng.

Có lẽ anh đã nói đúng hoàn toàn. Nàng đã tỏ ra thiếu khiêm tốn từ khi nàng gặp anh. Có lẽ nàng đã chủ tâm tỏ ra quyến rũ bởi vì nàng đã muốn anh từ lâu. Nàng đã muốn như thế này - cái hậu quả mỗi món chờ đợi 1 cuộc ăn nằm trọn vẹn như thế này.

- Anh nghĩ em đẹp thật sao? - nàng vừa rụt rè nói vừa luồn ngón tay vào tóc anh và mỉm cười.

- Em thừa biết anh nói thật mà.

- Anh không cần phải có vẻ giận dữ như thế về việc đó.

Các ngón tay của anh rà dọc theo đường rãnh giữa xương sườn cho tới rốn nàng.

- Mặc dầu vậy, anh vẫn bực tức. Anh không muốn đầu hàng những nét quyến rũ của em. Anh đã bại trận vì chính sự ham muốn của mình.

- Em vui mừng vì anh đã như vậy.

Nàng ngóc đầu lên vẽ hôn lên miệng anh 1 cách dịu dàng. Anh thấy đầu ngón tay trên rốn nàng.

- Tạm thời trong lúc này anh như thế.

Rusty không muốn họ bị giới hạn thời gian.

- Tại sao tạm thời trong lúc này?

Họ chỉ mất 1 lúc để cởi hết y phục và trải 1 tấm nệm phía trước lò sưởi. Duỗi thẳng tấm thân trần trên chõng da thú, các lọn tóc đỏ hoe xõa ra, môi hồng và ướt do hôn liên tục, mắt lim dim trong lúc làm tình. Trông Rusty như 1 người vừa đoạt giải 1 cuộc chiến. Cooper vốn không bao giờ trở nên thờ mộng, nhất là ngay sau khi gần gũi phụ nữ. Ý nghĩ đó khiến anh bất giác nở 1 nụ cười trên môi.

Anh chăm chú quan sát thân hình lồi cuồn của nàng.

- Không sao.

- Anh cứ nói cho em nghe đi.

- Chuyện liên quan đến anh với em và chúng ta là ai. Nhưng quả thực anh không muốn nói ra lúc này.

- Em có biết em rất nhỏ hay không? - anh thì thầm với nàng. Cặp đùi nàng thư giãn và tách ra. ngón tay anh liền luồn vào bên trong nàng.

- Thật sao?

- Phải.

- Em không quen với việc đó.

Anh chăm chú nhìn nàng với vẻ nghi ngờ, nhưng mặt nàng hết sức chân thật. Đột nhiên anh hỏi:

- Bao nhiêu lần?

- Thật là bất lịch sự!

- Bao nhiêu lần?

Rusty vật lộn với quyết định nói cho anh biết. Cuối cùng, lẩn tránh mắt anh, nàng trầm tĩnh nói:

- Ít hơn em có thể đếm trên 1 bàn tay.

- Trong 1 năm?

- Toàn thể.

Cooper dăm dăm nhìn nàng, cố tìm 1 dấu hiệu lừa dối trong mắt nàng. Lạy Chúa, anh muốn tin nàng, nhưng không thể. Sự vuốt ve theo kiểu thăm dò của anh đang cho anh biết điều mà đầu óc anh không chịu thừa nhận, điều mà anh phải biết lúc anh vào trong nàng, nhưng vẫn không thể hòa hợp với hình ảnh của anh về nàng.

- Ít hơn 5?

- Phải.

- Ít hơn 3?

Nàng nhìn ra chỗ khác.

- Chỉ có 1.

Nàng gật đầu. Tim anh như nhảy múa và 1 cảm xúc tràn khắp người anh như 1 niềm hạnh phúc. Nhưng anh vốn biết qua ít về vấn đề này, anh không thể quả quyết.

- Và em đã không sống với anh ta đấy chứ, Rusty?

- Không.

Nàng hất đầu qua 1 bên và cắn môi dưới khi ngón tay cái của anh mơn trớn 1 cách thụ động. Miếng da chai của nó lại đem đến cho nàng 1 cảm giác đầy mê hoặc làm vinh dự cho thân hình 1 người đàn bà.

- Tại sao không?

- Cha em và anh trai của em không đồng ý.

- Mọi việc em làm đều phải có sự đồng ý của cha em hay sao?

- Phải... không... em... em Cooper, xin anh đừng nói nữa - nàng nói không ra hơi - em không thể suy nghĩ trong lúc anh làm như thế.

- Thế thì, em đừng suy nghĩ.

- Nhưng em không muốn..., anh biết... thôi, xin anh... đừng...

Sau khi tia sáng lung linh cuối cùng đó lụi tàn, nàng mở mắt và bắt gặp nụ cười trêu chọc của anh.

- Chuyện không tệ lắm, phải không?

Nàng khám phá ra rằng nàng có vừa đủ sức để đáp lại nụ cười của anh và với tay lên sờ râu của anh bằng đầu ngón tay.

- Em không muốn làm chuyện đó quá sớm như thế. Em muốn xem xét anh 1 chút nữa.

- Anh nghĩ việc đó sẽ kết thúc cuộc bàn luận của em và cha em.

Cặp lông mày của nàng nhíu lại.

- Câu chuyện rất phức tạp, Cooper à. Ông ấy bị sốc khi Jeff chết. Em cũng vậy. Jeff...

Nàng cố tìm từ cho thật đầy đủ ý nghĩa:

- Anh ấy thật tuyệt vời. Anh ấy có thể làm mọi việc.

Cooper chà râu len môi nàng.

- Không hẳn mọi việc - anh nói với vẻ bí mật - anh ta không thể...

Anh cúi xuống và nói điều Jeff không thể làm như anh, sử dụng 1 ngôn từ loại đầu đường xó chợ có thể làm cho tóc của Rusty cũng phải đỏ rần từ gốc tới ngọn. Nhưng nàng đỏ mặt vì thích thú chứ không phải vì sỉ nhục.

- Thấy chưa? Em không có lý do nào để cảm thấy thấp kém hơn ông anh của em.

Trước khi nàng có thể giải thích tỉ mỉ vấn đề, anh đã bịt kín môi nàng bằng 1 chiếc hôn kích thích ngon lành.

- Bây giờ em hãy cho anh biết em xem xét gì ở anh?

Hơi thở nàng không đủ. Nàng hít 1 hơi thật sâu trước khi nói:

- Em chưa xem xét đầy đủ.

Đôi mắt của nàng sáng rực lên như 2 đồng xu bằng đồng đảo qua lại trên ngực anh. Nàng đưa bàn tay lên để sờ anh, nhìn lên anh như thể xin phép, rồi đặt mấy ngón tay vào mái tóc rẽ tre của anh.

- Tiếp tục đi, đồ hèn nhát. Anh không cần đau.

Nàng liếc anh với ánh mắt gợi tình khiến anh bật cười.

Trong lúc nàng khám phá, anh gặm tai nàng và âu yếm cắn vào cổ nàng. Khi ngón tay nàng sờ qua núm vú của anh, anh chột thổ gấp. Nàng liền giật mạnh bàn tay ra. anh chụp lại và áp lên ngực anh.

- Việc đó đâu có gì đáng sợ hãi và đau đớn - anh giải thích bằng 1 giọng khàn khàn không rõ. - chỉ như nốt 2 con người linh hoạt lại với nhau. anh vẫn không sẵn sàng đón nhận cơn sốc. Em cứ làm lại đi. Tất cả những gì em muốn. Nàng làm theo lời anh. Và còn hơn thế nữa. Nàng đùa bỡn với anh cho tới lúc hơi thở anh giật lên từng cơn.

- Em cần phải lưu ý tới 1 việc khác, nhưng tốt hơn chúng ta đừng nên làm - anh vừa nói vừa chụp xuống bàn tay nàng đang chụp xuống dưới - đừng nên nếu chúng ta muốn việc này từ từ và thoải mái.

- Anh hãy để em...

Trước 1 lời yêu cầu như thế, anh chẳng cần sử dụng nghị lực. Anh nhắm mắt lại và không chống trả những vuốt ve khác thường của nàng cho tới khi anh không sao chịu đựng được nữa. Anh liền nhấc tay nàng ra và cả 2 người hài lòng với 1 chiếc hôn nồng nhiệt.

- Tới phiên anh.

1 cánh tay của nàng còn ngoặc phía sau đầu nàng. Đôi vú của nàng nhô cao khỏi ngực.

- Đêm hôm đó anh đã hôn em ... ở đây... - anh vừa nói vừa vuốt ve ngực nàng.

- Thế à?

- Anh đã định để dấu lại.

Cặp mi mắt có vẻ buồn ngủ của nàng mở rộng ra.

- Anh đã làm vậy? Tại sao?

- Tại vì anh độc ác. Đó là lý do.

- Không, anh không phải như thế. Anh chỉ muốn mọi người nghĩ anh như thế.

- Có hiệu quả đấy chứ?

Nàng mỉm cười.

- 1 đôi lúc. 1 đôi lúc em đã nghĩ anh rất độc ác. Những lúc khác em biết anh đang cảm thấy hết sức đau khổ và cái vẻ cố ý độc ác của anh chỉ là cách anh đương đầu với nỗi đau khổ ấy. Em nghĩ nó đã kéo dài từ những ngày anh còn là 1 POW

- Có lẽ

- Cooper

- Hừm?

- Anh cứ để lại 1 dấu khác nếu anh muốn.

Anh ngẩng nhanh lên nhìn nàng. Rồi anh chuyển động phía trên nàng và hôn miệng nàng 1 cách trọn vẹn trong lúc 2 bàn tay anh tiếp tục xoa bóp ngực nàng. Anh chà xát đôi môi mỏng ướt của nàng với hàm râu mép của anh trước khi xuống cổ nàng và khẽ cắn nàng. Anh cứ hôn qua kiểu đó qua xương đòn của nàng và xuống ngực nàng.

- Anh chịu trách nhiệm về các vết bầm trên mông em. Rồi dấu đậm mê. Anh xem đó là 1 cách đơn sơ mà anh muốn để đóng dấu em là của anh. Nhưng bây giờ anh không cần phải đóng dấu.

Anh vừa nói vừa nhẹ nhàng di chuyển môi anh trên da nàng, rồi lại nói tiếp:

- Em là của anh. Dù là chỉ trong giây lát.

Rusty muốn tranh cãi với anh về cách chọn từ của anh và bảo với anh rằng nàng sẽ là của anh nếu anh muốn, nhưng cặp môi anh khiến cho nàng cạn kiệt mọi câu nói đúng. Anh hôn từng phân của ngực nàng. Rồi đột nhiên anh liếm khắp ngực nàng như 1 đứa bé tham lam. Khi Rusty nghĩ rằng nàng không có thể chịu đựng được nữa, nàng chộp lấy tóc anh bằng cả 2 bàn tay của nàng.

Anh dùng hàm râu của anh chọc lét và trêu chọc.

Nàng hét lớn tên anh.

- Ôi, em yêu, em tuyệt qua'.

Anh cứ di chuyển đầu anh hết bên này sang bên kia của cơ thể nàng. Miệng anh như đang chết đói nhưng vẫn rất dịu dàng.

- Cooper

- Hừm?

- Cooper

- Hừm?

- Cooper? - nàng vừa gọi vừa kéo đầu anh lên ngang với nàng - tại sao anh làm thế?

- Làm cái gì?

Anh tránh nhìn vào nàng bằng cách chú mục vào 1 điểm bên kia đỉnh đầu nàng.

- Anh thừa biết cái gì - nàng liếm môi lo lắng nói - tại sao anh đã... rút ra... trước khi...

Nàng cảm thấy bất an và thất vọng đúng như ban nãy khi, sắp sửa lên tới tột đỉnh, anh đã không để cho nàng có cái cảm giác anh vẫn ở bên trong nàng.

Anh chợt trở nên hoàn toàn yên lặng. Trong 1 lúc nàng lo sợ nàng đã làm anh tức giận và anh sẽ rời khỏi tấm nệm. Sau 1 hồi lâu căng thẳng, anh bỗng nhìn trở lại vào mắt nàng.

- Anh nghĩ cần phải giải thích cho em rõ.

Nàng không nói gì. Anh thở dài gọi tên nàng và nói tiếp:

- Rất có thể chúng ta sẽ ở đây 1 thời gian dài. Anh không nghĩ bất cứ ai trong 2 chúng ta muốn hoặc cần có thêm 1 miệng ăn.

- 1 đứa con.

Giọng nàng lạc hẳn đi vì bàng hoàng. Nàng thích thú với ý nghĩ có 1 đứa con và không thấy chuyện đó là đáng ghê sợ 1 chút nào. Quả thực môi nàng nở 1 nụ cười hớn hở trong lúc nàng nói tiếp:

- Em đã không nghĩ đến chuyện đó.

- Còn anh thì có. cả 2 chúng ta đều trưởng thành, trẻ trung và mạnh khỏe. Anh biết em hiện không dùng thuốc ngừa thai bởi vì anh biết rõ mọi thứ chúng ta mang theo vào căn lều này. Anh nghĩ có đúng không?

- Đúng - nàng rụt rè nói như 1 cô bé thú nhận 1 tội lỗi nhỏ.

- Anh đã không lấy theo 1 món gì đến chòi săn.

- Nhưng rất có thể chuyện đó sẽ không xảy ra.

- Chúng ta không sao chắc chắn được. Anh không dám liều lĩnh. Vì vậy...

- Nhưng nếu có chuyện đó - nàng hứng khởi chặn lời - chúng ta sẽ được giải thoát trước khi

đưa bé ra đời.

- Rất có thể, nhưng...

- Cho dù chúng ta không được giải thoát, em sẽ là người chịu trách nhiệm nuôi nấng nó.

Cuộc thảo luận về chuyện có 1 đứa con làm cho ruột gan anh thắt lại. Anh mím chặt môi như thường lệ. Nhưng khi trông thấy Rusty hết sức kiên quyết, anh chột dùi hần xuống. Nàng như rất ngây thơ.

- Đó chính là vấn đề - anh cộc cằn nói, miệng đưa tới ngực nàng - anh không chịu nổi ý nghĩ phải chia sẻ em với bất cứ 1 ai.

- Nhưng...

- Anh rất tiếc... phải như thế thôi.

Nàng muốn phản đối và tiếp tục tranh cãi. Nhưng anh sử dụng cả tay lẫn môi và lưỡi tài tình đến nỗi họ cùng vờn tới cực điểm trước khi nàng nhận thức được rằng 1 lần nữa anh lại kịp rút ra khỏi nàng.

Họ cứ quần quýt với nhau đến mức không cảm thấy đói, lạnh hoặc mệt. Họ làm tình suốt ngày hôm ấy cho đến tối, cuối cùng, kiệt sức họ vùi mình lên nhau trong đồng da thú và ngủ thiếp đi.

Chỉ có tiếng phành phạch bất ngờ của cánh quạt 1 chiếc trực thăng mới có thể quấy rối những cơn mơ của họ.

Anh sẽ bỏ lỡ chiếc trực thăng mất thôi. Anh biết như thế. Anh luôn luôn như vậy. Nhưng dù thế nào đi nữa anh vẫn tiếp tục chạy. Việc này anh cũng luôn luôn như thế. Những cành lá của rừng rậm làm nghẽn lối đi của anh. Anh bấu víu vào đó để đi xuyên qua về phía khoảng rừng thưa. Anh chạy qua sức khiến phổi anh như đang cháy. Hơi thở của anh vang dội lên tới tai của chính anh.

Nhưng anh vẫn còn có thể nghe tiếng quay của cánh quạt trực thăng, gần. Hết sức gần. Huyền ảo.

Mình phải thành công lần này. Anh gào lên với chính anh. Mình sẽ thành công nếu không mình sẽ lại bị bắt.

Nhưng anh biết anh sẽ không thành công, mặc dầu anh vẫn tiếp tục chạy. Chạy, chạy...

Bao giờ cũng thế, sau khi gặp ác mộng, Cooper ngồi dậy, ngực đập phồng muốn vỡ tung ra và người ướt sũng mồ hôi. Lạy Chúa, lần này thực rồi. Tiếng phành phạch của cánh quạt trực thăng dường như...

Đột nhiên anh nhận thức rõ rằng anh có thể nghe rõ chiếc trực thăng. Phải chăng anh đã thức dậy? Đúng rồi. Rusty nằm nơi kia, đang ngủ yên lành bên cạnh anh. Đây không phải là Việt Nam, đây là Canada. Và Chúa ơi, anh nghe tiếng trực thăng.

Anh cố gắng đứng lên và chạy qua mặt sàn lạnh ngắt của căn lều. Kể từ ngày họ đón huyệt chiếc máy bay tìm kiếm, khẩu súng bắn pháo hiệu vẫn luôn luôn để trên 1 cái bệ gần cửa. Anh chớp lấy nó trong lúc chạy ra ngoài khi anh phóng qua cổng và nhảy lên mặt đất, anh vẫn trần như nhộng, nhưng cây súng hiệu được siết chặt trong bàn tay phải của anh. Che mắt bằng bàn tay trái, anh chăm chú nhìn ngang qua nền trời. Mặt trời chói sáng vừa tới các ngọn cây. Mắt anh

giàn giữa nước mắt vì mặt trời quá chói. Anh không sao trông thấy được gì cả. anh chỉ có 6 viên pháo hiệu. Anh không được lãng phí. Mọi viên phải được tính toán thật kỹ. Nhưng anh vẫn còn có thể nghe tiếng trực thăng. Vì thế anh bóp cò và bắn 2 viên pháo hiệu thẳng lên trên trời.

- Cooper có phải...

- 1 chiếc trực thăng.

Rusty chạy ra cổng và ném cho anh 1 chiếc quần jean. Khi nàng thức dậy, thoát tiên với trực giác người yêu không còn nằm bên cạnh nàng, rồi với âm thanh của chiếc trực thăng, nàng đã hối hả mặc chiếc quần rách tả tơi và chiếc áo thun rộng thùng thình. Bây giờ thì nàng cũng che mắt nhìn khắp nền trời.

- Chắc nó đã trông thấy pháo hiệu - Cooper sôi nổi gào lên - nó đang bay trở lại.

- Em không sao trông thấy nó. Anh làm thế nào mà biết được?

- Anh nhận ra âm thanh.

Hiển nhiên là như thế. Trong vòng mấy giây, chiếc trực thăng thối bạt các ngọn cây và bay lượn phía trên căn lều. Cooper và Rusty bắt đầu vẫy tay và hét lớn cho dù rõ ràng họ đã được cả 2 người đàn ông ngồi trên chiếc trực thăng nhận thấy. Họ thậm chí còn có thể trông thấy nụ cười nở rộng của 2 người đó qua màn gió xoáy.

- Họ trông thấy chúng ta! Ôi, Cooper, Cooper!

Rusty lao mình vào người anh. Anh vừa ôm chầm lấy nàng mà hôn vừa nhấc bổng nàng lên và quay tròn.

- Chúng ta đã thành công, em yêu, chúng ta đã thành công.

Khoảng rừng thưa bao quanh căn lều đủ rộng để tiếp nhận chiếc trực thăng. Nó đã đáp xuống. Tay trong tay, Rusty và Cooper chạy về phía đó. Nàng không lưu tâm đến cơn đau nhói ở chân nàng. Viên phi công trên chiếc ghế bên phải mở khóa thắt lưng và bước ra. cúi đầu xuống dưới những cánh quạt quay, anh ta chạy đến gặp họ.

- Cô Carlson, có phải không ạ?

Giọng miền nam của anh ta nặng chình chịch. Rusty gật lia lịa, đột nhiên trở nên rụt rè không nói 1 tiếng và ghì vào cánh tay của Cooper.

- Tôi là Cooper Landry - Cooper vừa nói vừa đưa bàn tay ra bắt tay viên phi công 1 cách nồng nhiệt. - chúng tôi vô cùng vui mừng được gặp các anh.

- Chúng tôi cũng hết sức vui mừng. Bố cô Carlson đã thuê chúng tôi đi tìm cô ấy. Các nhà chức trách đang làm mọi việc cho vừa lòng ông ấy.

- Đúng là kiểu của bố - Rusty nói lớn át cả tiếng quay của các cánh quạt.

- 2 vị là những người duy nhất còn sống? - họ gật gù với vẻ buồn rầu - thôi, trừ khi cô muốn quanh quẩn ở đây, xin hãy để cho chúng tôi đưa cô về nhà. Nhất định bố cô sẽ rất vui mừng khi gặp lại cô.

Khi họ nhắc tới ông bố của cô gái, viên phi công lo lắng liếc sang Cooper lúc đó đang mặc chiếc

quần jean chưa kịp cài thắt lưng. Rõ ràng chiếc quần này vừa được mặc vội vàng và bên trong, người đàn ông không mặc đồ lót. Rusty có cái vẻ trác táng, nhếch nhác của 1 người đàn bà đã làm tình suốt đêm. Viên phi công kết luận ngay tình hình không chút do dự, không cần phải có ai nói thẳng ra cho anh ta biết.

Họ trở lại căn lều vừa đủ thời gian để mặc áo quần cho tề chỉnh. Cooper lấy lại khẩu súng săn đất tiền của anh. Ngoài món đồ ra, họ bỏ đi tay không. Trong lúc nàng đi qua cửa lần cuối, Rusty buồn bã ngoảnh lại liếc quanh căn lều. Ban đầu nàng đã xem thường nơi này. Giờ đây khi nàng rời nó, nàng chợt cảm thấy hơi buồn.

Cooper dường như không chia sẻ tình cảm đó. Anh và viên phi công đã cười đùa, sau khi đã khám phá ra họ là cựu chiến binh của cùng cuộc chiến tranh và thời gian phục vụ của họ gối lên nhau. Rusty phải chạy mới bắt kịp họ. Khi nàng bắt kịp, Cooper khoác tay quanh vai nàng và cúi xuống mỉm cười với nàng. Điều đó khiến cho mọi việc êm đẹp. Hoặc tối thiểu khá hơn.

- Tôi là Mike - viên phi công nói với họ trong khi đưa họ đến ghế.

- Và đó là người anh em sinh đôi với tôi - Pat, viên phi công thứ 2 chào họ.

- Pat và Mike? - Cooper nói lớn - Chắc là anh nói đùa?

Sự việc đó hết sức ngộ nghĩnh và mọi người không nín cười được trong lúc chiếc trực thăng rời khỏi mặt đất và bay là là trên các ngọn cây trước khi đạt được độ cao.

- Nơi máy bay bị nạn đã được 1 máy bay tìm kiếm tìm thấy cách đây mấy ngày - Mike vừa hét lớn để trả lời họ vừa chỉ tay về phía dưới.

Rusty chăm chú quan sát cảnh tượng. Nàng ngạc nhiên vì họ đã vượt bằng chân 1 khoảng cách lớn như thế, nhất là Cooper đã kéo nàng trên chiếc xe trượt làm bằng tay. Chắc là nàng sẽ không bao giờ sống sót nếu không có anh.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh chết khi máy bay lâm nạn? Rùng mình với ý nghĩ đó, nàng nép đầu lên vai anh. Anh choàng cánh tay quanh nàng và kéo nàng lại gần. Bàn tay nàng ôm lấy bên trong đùi anh với 1 cử chỉ tin cậy từ trong tiềm thức.

- 5 người khác đã chết khi máy bay rơi xuống đất - Cooper nói với viên phi công - Rusty và tôi ngồi ở hàng ghế cuối. Tôi đoán đó là lý do chúng tôi thoát chết.

- Khi bản báo cáo cho biết máy bay đã không bị bốc cháy hoặc tan tành, ông Carlson khẳng định tìm kiếm người sống sót - Mike nói - ông ấy đã thuê 2 anh em chúng tôi tìm kiếm bên ngoài Atlanta. Chúng tôi chuyên phụ trách các vụ giải thoát.

Anh ta tựa cùi tay trên lưng ghế và quay đầu về phía họ trong lúc nói tiếp:

- 2 vị làm sao tìm thấy căn lều?

Cooper và Rusty đều nhìn nhau với vẻ bối rối:

- Chúng tôi để dành câu chuyện đó và chỉ kể lại 1 lần thôi, nếu anh không phiền lòng - Cooper nói.

Mike gật đầu

- Tôi đã thông báo bằng điện đài 2 vị vừa được cứu thoát. Rất nhiều người đang trông đợi 2 vị.

Thời tiết thật là khốn kiếp. Xin lỗi cô Carlson.

- Không sao.

- Chúng tôi đã không được phép cất cánh cho đến ngày hôm qua khi thời tiết trở nên quang đãng. Lúc đầu không trông thấy gì cả, rồi lại khởi hành sáng hôm nay.

- Các anh đưa chúng tôi đến đâu - Cooper hỏi.

- Yellowknife.

- Bố tôi đang ở đó?

Mike lắc đầu

- Ông ấy đang ở Los Angeles. Tôi đoán ông ấy sẽ thúc giục đưa xuống nơi đó trước khi trời tối.

Đó là tin tốt cho Rusty. Nàng không thể nói tại sao nàng sợ phải thuật lại các chi tiết về cuộc thử thách này với bố. Nàng cảm thấy nhẹ nhõm vì sẽ không phải gặp ông ngay lúc này - có lẽ vì những sự việc đã xảy ra đêm qua. Nàng không có thời gian để phân tích. Nàng muốn thưởng thức kinh nghiệm nàng vừa trải qua cùng việc cứu thoát họ là 1 sự xâm phạm. Nàng rất vui mừng về việc đó. Lẽ tất nhiên. Song nàng muốn ở 1 mình với các ý tưởng của nàng. Người duy nhất mà nàng muốn làm nàng xao lãng là Cooper. với ý tưởng đó, sự e lệ không giống bản chất của nàng lại tràn ngập khắp người nàng và nàng lại áp sát vào anh.

Anh dường như đọc được tâm trí nàng. Anh nâng mặt nàng lên và chăm chú nhìn nàng. Cúi đầu xuống anh hôn thành tiếng trên môi nàng rồi ép đầu nàng vào sát ngực anh. Anh gom tóc nàng 1 cách dịu dàng trong nắm tay. Hành động của anh vừa có vẻ bao bọc vừa tỏ ra nàng là sở hữu của anh.

Họ cứ giữ tư thế đó trong phần còn lại của chuyến bay. Cả 2 viên phi công đều không tìm cách bắt chuyện, mà tôn trọng nhu cầu riêng tư của họ. Những câu hỏi thích hợp có thể chờ đợi.

- 2 vị đã lôi kéo vô số người - Mike vừa nói vừa liếc họ qua phía trên vai và gật đầu về phía mặt đất trong lúc họ tới gần phi trường, tuy nhỏ nếu so sánh với phi trường thành phố lớn, nhưng đủ rộng lớn để tiếp nhận máy bay phản lực.

Rusty và Cooper trông thấy phi trường bên dưới dày đặc những người. Đám đông xôn xao tỏ ra không tôn trọng cái khu vực giới hạn của khoảng sân rải nhựa. Nhiều chiếc xe tải mang bảng hiệu của các hãng truyền hình nối đuôi nhau. Ở khu vực xa xôi thuộc lãnh thổ Tây Bắc hệ thống truyền thông đại chúng rùm beng như thế này hầu như chưa từng nghe thấy.

Cooper lăm bắm 1 câu chửi thề

- Quí sứ nào chịu trách nhiệm về vụ này?

- Tai nạn máy bay đã vang dội khắp nơi - Mike nói với 1 nụ cười hối lỗi - 2 vị là những người sống sót duy nhất. Tôi đoán tất cả mọi người đều muốn nghe những gì 2 vị sẽ phải kể lại.

Ngay lúc đó, Pat hạ chiếc trực thăng xuống, tốp phóng viên tràn tới trước sát hàng rào tam. Cảnh sát phải vất vả 1 lúc mới ép họ lùi làm mấy người có vẻ là viên chức chính quyền chạy tới trước. Những cánh quạt quay tròn của chiếc trực thăng khiến cho các bộ y phục dính sát cơ thể họ và các chiếc cà vạt quật lên mặt họ. Cuối cùng động cơ quay chậm dần.

Mike nhảy lên mặt bê tông và đỡ Rusty trèo xuống. Nàng co rúm người lại vì bện lên sát vào chiếc trục thẳng cho đến lúc Cooper nhảy xuống bên cạnh nàng. Rồi, sau khi không tiếc lời cảm ơn 2 viên phi công song sinh ở Georgia, họ đi về phía trước. Bàn tay của họ nắm chặt vào nhau.

Những người chào đón họ là đại diện của Ban an toàn Hàng không Canada và Ban an toàn vận tải quốc gia. Cơ quan đặc biệt của chính phủ Mỹ đã được mời đến để điều tra tai nạn máy bay bởi vì tất cả hành khách lâm nạn đều là người Mỹ.

Các vị quan chức long trọng đón tiếp Cooper và Rusty trở về với thể giới văn minh và hộ tống họ đi qua phố trước bức tường ngoằn nghèo mà cách cư xử hoàn toàn thiếu văn minh. Họ tới tập hỏi nhiều câu, nhanh như đạn súng máy.

2 người sống sót hoang mang được hộ tống qua 1 trong những cửa dành riêng cho nhân viên của toà nhà, dọc theo 1 hành lang và vào 1 phòng được dành riêng cho họ.

- Bố cô đã được báo tin, cô Carlson.

- Cảm ơn ông rất nhiều.

- Ông ấy rất vui mừng khi nghe nói cô vẫn khỏe mạnh - vị viên chức mỉm cười nói với nàng rồi quay sang Cooper - Ông landry, ông có ai để chúng tôi báo tin?

- Không có.

Rusty đã quay người lại nhìn anh, lấy làm lạ với câu trả lời của anh. Anh đã không hề nhắc nhở tới gia đình, vì vậy nàng đoán anh không có thân nhân nào. Đối với nàng thật là buồn vì không có ai chờ đón Cooper trở về. Nàng ước ao có thể đặt 1 bàn tay thương cảm trên má anh. Nhưng nhiều viên chức đang chen chúc chung quanh họ.

- Theo tôi biết thì 2 vị là những người duy nhất còn sống trong vụ máy bay lâm nạn.

- Vâng, những người khác đã chết ngay tại chỗ.

- Chúng tôi đã báo tin cho gia đình họ. 1 vài người hiện ở bên ngoài. Họ muốn nói chuyện với 2 vị.

Gương mặt của Rusty bỗng trắng bệch như các đốt ngón tay của nàng vẫn còn đang nắm chặt lấy tay Cooper. người đàn ông thấy vậy liền nói tiếp:

- Nhưng họ có thể đợi. 2 vị có thể cho chúng tôi biết 1 manh mối gây ra vụ rớt máy bay.

- Tôi không phải là phi công - Cooper nói cộc lốc - chắc chắn cơn bão là 1 nhân tố. Các phi công đã làm mọi cách họ có thể.

- Thế thì ông không cho rằng họ phải chịu trách nhiệm về rớt máy bay? - người đàn ông thăm dò.

- Cho tôi xin 1 ly nước - Rusty dịu dàng hỏi.

- Và 1 cái gì để ăn - Cooper nói theo cùng.

- Sáng hôm nay chúng tôi chưa ăn gì. Thậm chí không uống 1 chút cà phê.

- Tất nhiên có ngay.

1 người nào đó được phái đi đặt điểm tâm cho họ.

- Và tốt hơn các ông nên gọi nhà chức trách. Tôi cần báo cáo về cái chết của 2 người.

- 2 người nào?

- 2 người tôi đã giết chết.

Tất cả mọi người đột nhiên lặng thinh vì khiếp đảm. anh đã thành công trong việc làm cho họ hoàn toàn tập trung trong lúc anh nói tiếp.

- Tôi chắc là phải báo tin cho 1 người nào đó. Nhưng trước hết, cà phê thế nào?

Giọng nói của Cooper vang lên đầy vẻ uy quyền và thiếu kiên nhẫn. Thật là thú vị khi đốc thúc mọi người hoạt động hẳn lên. 1 tiếng đồng hồ sau đó, các viên chức xôn xao vây quanh anh như 1 đám gà con không mẹ.

Họ đã mang đến 2 khay điểm tâm có cả bittết và trứng. thứ mà Rusty thích nhất là ly nước cam tươi. Rusty uống vẫn chưa thấy đỡ khát. Trong lúc họ ăn, họ luân phiên trả lời vô số câu hỏi. Pat và Mike được đưa đến để xác minh vị trí của căn lều liên quan đến cảnh tượng rớt máy bay. Trong lúc thời tiết vẫn còn tương đối dễ chịu, nhiều toán được phái đi xem xét những mảnh vỡ của chiếc máy bay và khai quật các tử thi mà Cooper đã chôn cất.

giữa cảnh hỗn độn 1 ống nghe máy điện thoại được ném vào tay Rusty và giọng nói của bố nàng vang âm lên trong tai nàng

- Rusty, cảm tạ chúa. Con khỏe chứ?

Nước mắt tràn ngập mắt nàng. Trong 1 lúc nàng không sao cất tiếng.

- Con khỏe. Khỏe. Chân con đã khá hơn nhiều.

- Chân con! Có chuyện gì đã xảy đến với con? Không 1 ai kể cho bố nghe về chân con.

Nàng giải thích hết sức vắn tắt bằng những câu thiếu mạch lạc.

- Nhưng giờ thì bớt thật rồi.

- Bố không chấp nhận lời nói của con đâu. Nhưng con đừng lo. Bố sẽ xử lý mọi việc từ đây. Con sẽ được đưa về Los Angeles, đêm nay và bố sẽ có mặt ở phi trường để gặp con. Đúng là 1 phép lạ khi con còn sống sót.

Nàng liếc Cooper và dịu dàng nói:

- Đúng là 1 phép lạ.

Vào khoảng 12h trưa họ được đưa qua đường đến 1 nhà nghỉ và được phân mỗi người 1 phòng để tắm rửa và thay áo quần do chính phủ Canada cung cấp.

Rusty miễn cưỡng rời khỏi cánh tay của Cooper khi đi đến cửa phòng nàng. Nàng khổ sở vì không được trông thấy anh bên cạnh. Nàng cảm thấy xa lạ. tất cả sự việc này dường như không có thực. mọi vật và mọi người bơi về phía nàng như những bộ mặt méo mó trong 1 giấc mơ. Nàng khó tìm được từ phù hợp cho nhiều khái niệm. mọi vật đều xa lạ... ngoại trừ Cooper. Chỉ

có Cooper mới là thực tế.

Anh dường như không thích thú với sự sắp xếp đó, nhưng 2 người cùng ở chung trong 1 căn phòng thì không thích hợp 1 chút nào. Anh siết chặt tay nàng và nói:

- Anh sẽ ở ngay bên cạnh em thôi mà.

Anh quan sát nàng bước vào phòng rồi anh bèn đóng cửa và khóa lại trước khi tới phòng riêng của anh. Ngay sau khi đã vào bên trong, anh buông mình xuống trên chiếc ghế duy nhất và úp mặt vào 2 bàn tay.

- Bây giờ làm gì? - anh hỏi 4 bức tường.

Ước gì anh đã trì hoãn thêm 1 đêm nữa. Ước gì nàng đã không đặt câu hỏi về anh sáng hôm qua sau lúc ăn điểm tâm. Ước gì nàng không kêu gọi đến thế. Ước gì họ không bị nạn. Ước gì có người khác còn sống và họ sẽ không còn lại 1 mình.

Anh có thể nghĩ ra hàng nghìn chuyện ước gì và yếu tố quyết định vẫn là chuyện họ đã làm tình suốt cả ngày và đêm hôm qua cho tới lúc trời mờ sáng.

Anh không hề hối tiếc - dù chỉ 1 giây ngắn ngủi. Nhưng anh không biết giờ đây anh phải xử sự như thế nào. 1 cách chính đáng, anh vẫn phải giả vờ không có chuyện gì xảy ra và làm ra vẻ không biết nổi say đắm lẫn nhau sáng ngời trong mắt nàng. Thế nhưng vẫn không thể làm ra vẻ không biết diện mạo âu yếm của nàng.

Anh cũng không thể nhấn tâm để ý tới sự việc nàng muốn nương tựa vào anh. Những qui tắc họ đã bỏ lại trong căn lều vẫn còn hiệu lực. Nàng vẫn chưa thích nghi. Nàng đang lo lắng. Nàng vừa thoát khỏi 1 cơn khủng hoảng tinh thần. Anh không thể bắt nàng trải qua 1 cơn khác quá sớm. Nàng không chịu được gian khổ như anh; nàng vẫn phải được đối xử 1 cách dịu dàng và tế nhị. Sau thời gian thô bạo anh đã đem đến cho nàng, anh nghĩ nàng đáng được hưởng sự ân cần như thế.

Tất nhiên anh đành phải quay lưng lại với nàng. Anh ước mong nàng cũng sẽ quay lưng lại với anh. Như thế sẽ giải tỏa cho anh trách nhiệm đã làm tổn thương nàng.

Nhưng chết tiệt thật, nàng sẽ không chịu. Và anh cũng không thể. Nhất là hiện nay, chỉ đến khi họ nhất thiết cần phải xa nhau. Cho tới lúc đó mặc dầu anh biết như thế là khinh suất, anh vẫn sẽ tiếp tục là người bảo vệ và người yêu của nàng.

Chúa ơi, anh mê vai trò này quá.

Chết tiệt thay đó chỉ là tạm thời.

Sau khi tắm nước nóng nàng đã cảm thấy hồi phục về mặt thể chất cũng như tinh thần. Nàng gội đầu bằng shampoo 2 lần. Khi nàng bước ra khỏi bồn tắm, nàng cảm thấy gần như bình thường.

Nhưng không phải thế. Bình thường nàng sẽ không để ý xem khăn nhà nghỉ mềm như thế nào. Nàng sẽ cho khăn mềm là đương nhiên. Nàng cũng đã thay đổi hẳn. Khi nàng tựa chân lên mép bồn tắm để lau mình, nàng chợt để ý thấy vết sẹo lõm chồm xấu xí chạy dọc xuống ống chân. Nàng còn mang nhiều vết sẹo khác. Những vết sâu hơn. Chúng đã được khắc vào tâm hồn nàng không sao tẩy xóa nổi. Rusty Carlson sẽ không bao giờ như trước nữa.

Áo quần mà người ta vừa đưa cho nàng thuộc loại rẻ tiền và rộng quá cỡ, nhưng chúng vẫn

khiến nàng có cảm giác trở lại nàng là 1 con người và 1 phụ nữ. Đôi giày vừa vặn, nhưng nàng cảm thấy kỳ lạ và nhẹ 1 cách khác thường khi mang vào chân. Đây là lần đầu tiên trong mấy tuần lễ nàng đã mang 1 cái gì khác hơn đôi ủng. Gần 1 tuần ở chòi săn và gần 2 tuần kể từ khi máy bay lâm nạn.

2 tuần à? Chỉ có thể thôi sao?

Khi nàng ra khỏi phòng nhà nghỉ, Cooper đang chờ nàng ngoài cửa. Anh đã tắm rửa và cạo râu. Tóc anh vẫn còn ướt và chải ngay ngắn. Bộ quần áo mới có vẻ không thích hợp với thân hình cao lớn của anh.

Họ bước tới gần nhau 1 cách thận trọng, rụt rè gần như hồi lỗi. Rồi mắt họ gặp nhau, sự quen thuộc đặt ra. Và cũng có cái gì khác.

- Trông anh khác hẳn - Rusty khẽ nói.

Anh lắc đầu.

- Không, không đúng đâu. Rất có thể anh có vẻ khác, nhưng anh vẫn không thay đổi.

Anh nắm tay nàng và kéo nàng qua 1 bên, để cho những người săn đuổi họ chỉ có thể thoáng thấy sau lưng. Họ đi ra khỏi tầm nghe. Cooper nói:

- Trong toàn bộ vụ lộn xộn này, anh đã không có cơ hội nói với em 1 điều.

Sạch sẽ thoang thoảng mùi xà phòng, cạo sạch râu, với miệng phảng phất mùi bạc hà, anh có vẻ rất đẹp trai. Mắt nàng hau háu nhìn khắp người anh, không thể ôm chầm lấy anh chàng Cooper mới này.

- Điều gì?

Anh cúi xuống gần hơn.

- Anh mê cái cách em búng lưỡi quanh rốn anh.

Rusty giật nảy mình nín cả thở. Nàng đưa mắt nhìn về nhóm người tụ tập cách 1 khoảng. Tất cả bọn họ đang nhìn 2 người với vẻ hiếu kỳ.

- Anh thật là dị hợm.

- Em muốn nghỉ sao cũng được

Anh xích tới gần hơn nữa và nói tiếp

- Chúng ta hãy cho họ có cơ để suy đoán.

Anh vòng bàn tay quanh cổ nàng và đặt ngón tay cái dưới cằm nàng để nâng nó lên. Rồi anh hôn nàng 1 cách ngẫu nhiên. Anh làm bất cứ gì anh muốn và đem đến cho nàng nhiều hơn cả những gì nàng dám yêu cầu. Anh cũng không có chút vội vã. Lưỡi anh thăm dò miệng nàng 1 cách từ từ và ngon ngọt theo 1 nhịp điệu tuyệt vời.

Cuối cùng khi anh rút ra, anh làu bàu:

- Anh muốn hôn em như vừa qua, nhưng - anh liếc về đám người đang trở mắt quan sát họ -

đành phải đợi vậy.

Họ được đưa bằng xe hơi đến sân bay nhưng Rusty không hề nhớ đã rời khỏi nhà nghỉ. Chiếc hôn của Cooper đã khiến nàng mê mẩn.

Mấy tiếng đồng hồ của buổi chiều kéo dài lê thê như không bao giờ dứt. Họ được cung cấp 1 bữa ăn nữa. Rusty đặt 1 đĩa rau trộn lớn. Nàng thêm rau tươi ướp lạnh thật giòn, nhưng rồi chỉ có thể ăn 1 nửa.

Nàng không thấy ngon miệng 1 phần do bữa điểm tâm nàng vừa mới ăn vài giờ trước nhưng phần lớn do nỗi lo lắng của nàng về cuộc thẩm vấn mà nàng và Cooper đã trải qua bất chấp cái chết của Quinn và Reuben Gawrylow.

1 phóng viên toà án đã được phép tham gia để ghi lại lời nói của Cooper. Anh kể lại họ đã gặp kẻ ẩn dật như thế nào, đã được họ cho tá túc, hứa hẹn giải cứu, nhưng rồi lại bị tấn công.

- Tính mạng của chúng tôi lâm nguy - anh nói - tôi không còn cách lựa chọn nào khác. Đó chỉ là tự vệ.

Rusty đo lường phản ứng của cảnh sát và thấy họ không tin. Họ thì thầm với nhau và cứ liếc mắt nghi ngờ về phía Cooper. Họ bắt đầu hỏi anh về công việc của anh ở Việt Nam và hiểu ra rằng anh là 1 cựu tù nhân chiến tranh. Họ yêu cầu anh tường thuật tỉ mỉ các sự kiện dẫn tới cuộc tẩu thoát của anh khỏi trại giam. Anh từ chối, bảo rằng chuyện đó không có gì liên quan đến vấn đề này.

- Nhưng ông đã bắt buộc phải... phải...

- Giết? - Cooper thẳng thắn hỏi - vâng. Tôi đã giết nhiều người trên đường tẩu thoát khỏi nơi đó. Và tôi cần phải làm lại việc đó.

Những vẻ mặt mang nhiều ý nghĩa nhìn nhau. 1 người nào đó họ lên với vẻ không được thoải mái.

- Ông ấy đang bỏ sót 1 điểm tối quan trọng - Rusty đột ngột lên tiếng.

Mọi con mắt trong phòng đều quay về phía nàng

- Rusty, dừng - anh vừa nói vừa nhìn sâu vào mắt nàng với vẻ ngầm yêu cầu nàng hãy thận trọng - em không cần phải...

Nàng âu yếm nhìn lại anh:

- Có chứ. Em cần phải nói rõ. Anh đang định bỏ em ra ngoài chuyện này. Em rất hiểu. Nhưng em không thể để cho họ nghĩ anh đã giết 2 người đó mà không có động lực vững chắc.

Nàng quay mặt về phía đám người đang lắng nghe nàng và nói tiếp:

- Bọn họ, 2 cha con Gawrylow đã định giết Cooper và... và giữ tôi lại.

Vẻ hoang mang hiện ra trên các bộ mặt đang vây quanh chiếc bàn nàng ngồi với Cooper

- Cô làm sao biết được điều đó, cô Carlson?

- Cô ấy chỉ biết, thế thôi. Các ông có thể nghi ngờ tôi nói dối, nhưng các ông không có lý do gì để

nghe cô ấy như vậy.

Rusty liền đặt 1 bàn tay lên cánh tay Cooper để ngăn anh lại trong lúc nàng tiếp tục giải thích:

- Ông già tên là Quinn đã tấn công tôi.

Bằng ngôn ngữ rõ ràng nàng kể cho họ nghe những gì ông già Quinn đã dở trò với nàng trong lều vào buổi sáng hôm ấy.

- Chân tôi lúc đó lại bị thương nặng. Tôi thực sự bất lực. Cooper đã trở về kịp thời để ngăn chặn vụ cưỡng hiếp. Gawrylow với tay lấy 1 khẩu súng. Nếu Cooper không hành động đúng như anh đã làm thì chắc chắn anh ấy đã bị giết chết thay vì Gawrylow.

Nàng trao đổi ánh mắt thông cảm thật lâu với Cooper. Nàng chưa bao giờ chủ tâm kích động 2 cha con Gawrylow. Anh đã hiểu như thế từ lúc đầu. Anh đã thầm lặng yêu cầu nàng hãy tha thứ về việc anh đã sỉ nhục nàng, và nàng cũng đã thầm lặng yêu cầu anh hãy tha thứ về việc nàng đã sợ hãi anh.

1 bàn tay của Cooper mở rộng ra trên đỉnh đầu nàng và kéo đầu nàng vào ngực anh. 2 cánh tay của anh choàng quanh người nàng. Bất chấp mọi người khác trong phòng, họ cứ vừa ôm chặt lấy nhau và khẽ lắc qua lại.

Nửa giờ sau, Cooper đã được giải tỏa mọi trách nhiệm pháp lý về cái chết của 2 cha con Gawrylow. Bây giờ việc họ phải đương đầu là gặp gia đình của các nạn nhân. Nhóm người sầu thảm khóc suốt mướt được dẫn vào trong văn phòng. Trong gần 1 tiếng đồng hồ Rusty và Cooper nói chuyện với họ và cung cấp thông tin họ cần. Những người bị mất thân nhân cảm thấy được an ủi phần nào khi biết người họ thương yêu đã chết ngay tức khắc và không kịp đau đớn. Họ vừa khóc vừa cảm ơn 2 người còn sống vì đã cho họ biết về tai nạn máy bay.

Cuộc gặp gỡ với giới truyền thông đại chúng là 1 vấn đề khác hẳn. Khi Rusty và Cooper được hộ tống vào trong gian phòng rộng lớn được chuẩn bị cho cuộc họp báo, họ được 1 đám đông không ngớt lời chúc mừng. 1 màn khói thuốc lá mù mịt khắp trần.

Ngồi phía sau 1 cái bàn có nhiều micro, họ trả lời 1 loạt câu hỏi 1 cách hết sức tỉ mỉ nhưng ngắn gọn. 1 số câu hỏi rất ngớ ngẩn, 1 số rất thông minh, và 1 số riêng tư 1 cách nhứt nhối. Khi 1 phóng viên lóng ngóng hỏi cảm nghĩ trong lúc ở chung phòng với 1 người hoàn toàn xa lạ, Cooper quay về phía 1 người trông số các nhà chức trách và nói:

- Thế là đủ, hãy đưa Rusty ra khỏi đây.

Viên công chức không chuyển động đủ nhanh để làm vừa lòng anh. Tự nhận trách nhiệm dẫn Rusty khỏi chốn hội hè này, anh luồn cánh tay vào dưới cánh tay nàng và đỡ nàng đứng lên khỏi ghế. Trong lúc họ đi tới lối ra, 1 người đàn ông chột xông lên và chìa 1 tấm danh thiếp vào mặt Cooper. tấm danh thiếp đó cho biết anh ta là 1 phóng viên cho 1 tạp chí tin tức. Anh ta đề nghị họ 1 số tiền kếch sù để được độc quyền đăng tải câu chuyện của họ.

- Nhưng số tiền này vẫn không đủ - anh ta vội vàng nói cà lăm khi Cooper liếc anh ta với vẻ ác ý lạnh lùng - chúng tôi sẽ tặng thêm. Tôi không nghĩ 2 vị đã chụp hình, phải không?

Thốt lên 1 tiếng gầm gừ hung dữ, Cooper xô gã phóng viên qua 1 bên và nói cho anh ta biết anh có thể làm gì cho tờ tạp chí của anh ta, bằng cách sử dụng những từ như trong 1 kịch bản không thể nào hiểu lầm được.

Lúc họ đã lên chiếc phản lực đi Los Angeles, Rusty kiệt sức đến nỗi nàng chỉ bước được vài 3

bước. Cái chân phải của nàng đang đau. Cooper phải thực sự bế nàng lên máy bay. Anh cài đai an toàn cho nàng ở chiếc ghế hạng nhất của nàng bên cạnh cửa sổ và ngồi vào ghế sát lối đi bên cạnh nàng. Anh yêu cầu tiếp đãi viên chuyển bay mang đến ngay 1 ly rượu mạnh.

- Anh không uống hay sao? - Rusty hỏi sau khi hộp mấy ngậm cho tỉnh người lại.

Anh lắc đầu

- Anh đã thề không uống rượu trong 1 thời gian.

Góc miệng anh nhếch lên thành 1 nụ cười nhỏ.

- Ông rất đẹp trai, ông Landry - nàng vừa dịu dàng nhận xét vừa ngược lên nhìn anh chăm chú tựa hồ mới gặp anh lần đầu tiên.

Anh lấy ly rượu ra khỏi mấy ngón tay bạc nhọc của nàng.

- Đó là rượu nói.

- Không, anh thật thế mà.

Nàng nhắc bàn tay lên và vuốt mái tóc anh. Nó trượt qua kẽ tay nàng như những sợi tơ.

- Anh vui mừng vì em nghĩ như thế.

- Ăn tối, thưa cô Carlson, ông Landry.

Họ ngạc nhiên nhận thấy chiếc phi cơ đã cất cánh. Họ đã quá bận bịu với nhau cho nên đã không để ý đến việc đó. Như thế cũng tốt thôi. Chuyến đi bằng trực thăng đã quá vất vả đối với nàng bởi vì nàng chưa có dịp đi bằng phương tiện này. Nhưng trong lúc ngày cứ dài dằng dặc, ý nghĩ bay đến Los Angeles khiến cho lòng dạ Rusty tràn đầy lo sợ. Phải mất 1 thời gian, chắc chắn là như vậy nàng mới hoàn toàn thoải mái trong lúc bay trên không.

- Ăn không, Rusty? - Cooper hỏi.

Nàng lắc đầu. Anh liền nói với tiếp đãi viên:

- Khởi, xin cảm ơn. Hôm nay chúng tôi đã ăn quá nhiều.

- Xin hãy gọi tôi nếu quý vị cần gì - cô gái nói 1 cách duyên dáng trước khi bước dọc theo lối đi.

Họ là hành khách duy nhất trong buồng hạng nhất. Khi cô tiếp viên đi khởi, họ được bỏ lại 1 mình lần đầu tiên kể từ khi được giải thoát.

- Anh biết, thật là buồn cười - Rusty trầm ngâm nói - chúng ta gần gũi nhau quá nhiều đến nỗi em đã tưởng em sẽ thích thú khi chúng ta có thể xa nhau. Em đã tưởng em sẽ sung sướng được ở bên cạnh những người khác.

Nàng sờ ngón tay vào túi áo sơmi của anh trong lúc nói tiếp:

- Nhưng hôm nay em lại thù ghét những đám đông. Đâu đâu cũng chỉ chen chúc và xô đẩy. Và cứ mỗi lần em không thấy anh, em lại hoảng sợ.

- Tự nhiên thôi - anh thì thầm trong lúc anh vén 1 lọn tóc vào phía sau tai nàng - em đã phụ

thụộc vào anh qua lâu, cho nên em quen mất rồi. Cảm nghĩ đó sẽ qua đi.

Nàng ngửa đầu ra phía sau:

- Sẽ vậy sao, Cooper?

- Chẳng lẽ không phải?

- Em không tin em muốn như thế.

Anh dịu dàng gọi tên nàng trước khi môi anh gần lên môi nàng. Anh hôn nàng 1 cách đắm đuối, tựa hồ đây có thể là cơ hội cuối cùng của anh. Có 1 nỗi tuyệt vọng bám sau chiếc hôn của anh. Nó vẫn bám chặt khi Rusty vòng tay quanh cổ anh và vùi mặt vào hốc vai anh.

- Anh đã cứu mạng em. Em đã cảm ơn anh chưa nhỉ? Em đã nói với anh chắc là em đã chết nếu không có anh đây chưa?

Cooper hôn như điên lên cổ, tai, tóc nàng

- Em không cần phải cảm ơn anh. Anh muốn bảo vệ em, săn sóc em.

- Anh đã làm tốt việc đó. Rất tốt.

Họ lại hôn nhau cho đến lúc họ phải buông nhau ra để thở.

- Anh hãy vuốt ve em đi.

Anh quan sát môi nàng thì thầm những từ đó. Môi nàng vẫn còn bóng lên do họ vừa hôn nhau.

- Vuốt ve em? Tại đây? Bây giờ?

Nàng gật đầu nhanh.

- Em xin anh, Cooper. em sợ hãi. Em cần biết anh vẫn còn ở đây - 1 cách thực sự và chân thành.

Anh cởi chiếc áo khoác mà chính phủ Canada vừa cung cấp và luôn bàn tay vào bên trong. Anh trùm kín cả ngực nàng. Nó ấm áp và đầy đặn bên dưới lớp áo thun. Anh áp má vào má nàng.

Mấy ngón tay anh đùa nghịch với cái hạt nhỏ đang cương lên qua lớp thun.

- Em không có vẻ ngạc nhiên.

- Đúng thế.

- Chúng cứ như thế này hay sao? Em ở đâu khi anh 14 tuổi?

Nàng cười nhẹ

- Không, chúng đâu có như thế này mãi. Em đang nghĩ chuyện đêm hôm qua.

- Đêm hôm qua dài bằng cả 1 đời người. Chính xác là như thế...

- Hãy nhớ khi... - nàng thì thầm 1 kỷ niệm tuyệt đẹp.

- Lay Chúa, đúng thế - anh rên rỉ - nhưng em đừng nói chuyện đó bây giờ.

Anh rút tay ra khỏi chiếc áo thun của nàng. Họ cùng chăm chú nhìn nhau, mắt họ biểu lộ 1 cảm giác mất mát.

- Em ước ao chúng ta đừng bước bình như thế. Em ước ao chúng ta yêu nhau trước đêm hôm qua.

Anh thở dài

- Anh cũng đã nghĩ như vậy.

1 tiếng nấc nổi lên trong cổ họng nàng

- Ôm em đi, Cooper

anh liền siết chặt nàng và vùi mặt vào tóc nàng trong lúc nàng thẫn thức nói:

- Anh đừng để cho em đi.

- Không đâu. Nhất là lúc này.

- Mãi mãi kia. Anh hứa đi.

Giấc ngủ đến với nàng trước khi nàng nghe được lời hứa, nó cũng giúp nàng không trông thấy vẻ u buồn trên mặt anh.

Dường như toàn thể dân chúng của thành phố đang chờ đợi họ đến Los Angeles. Họ chỉ đáp xuống Seattle 1 lúc và không phải xuống máy bay. Không có 1 hành khách mới đến nào trong buồng hạng nhất. Chuyến bay không có sự kiện gì trọng đại.

Giờ đây, đoán trước sẽ có cảnh tượng đông đúc hỗn loạn, cô tiếp viên trưởng khuyên họ hãy để cho tất cả hành khách khác xuống trước. Rusty sung sướng với sự chậm trễ đó. Nàng vô cùng căng thẳng. Lòng bàn tay của nàng ướt đầm mồ hôi. Cảm giác hốt hoảng tột độ như thế này hoàn toàn xa lạ đối với nàng. Luôn luôn thoải mái trước mọi dịp giao tiếp, nàng không sao tưởng tượng nổi lúc này nàng lại sinh ra yếu đuối. Nàng không muốn buông nắm tay ra khỏi cánh tay Cooper, mặc dầu nàng không ngừng mỉm cười với anh 1 cách rạng rỡ và tin tưởng. Ước gì nàng có thể rút lui vào cuộc sống bình thường của nàng, không có lắm chuyện nhốn nháo.

Nhưng mọi việc sẽ không được thoải mái như thế. Ngay lúc nàng bước qua khung cửa của chiếc phi cơ phản lực và đi vào phi trường, những dự đoán tồi tệ nhất của nàng đã trở thành hiện thực. Nàng lập tức bị loá mắt vì ánh đèn truyền hình. Nhiều chiếc micro chĩa vào mặt nàng. 1 người nào đó vô ý đụng túi máy ảnh vào chiếc cằm của nàng. Tiếng huyền nào điếc cả tai. Nhưng ngoài âm thanh hỗn độn đó, 1 giọng nói quen thuộc gọi nàng

Nàng liền quay về phía đó

- Bố?

Trong khoảng mấy giây, nàng đã như sắp sửa chết ngộp trong vòng tay của ông. Cánh tay nàng chợt tuột khỏi tay Cooper. Ngay cả lúc nàng ôm lại bố, nàng vẫn quờ tìm bàn tay của Cooper, nhưng nàng không thể bắt gặp. Sự tách rời bỗng khiến nàng hoảng sợ.

- Con hãy để bố xem lại thương tích - Bill Carlson vừa nói vừa đẩy con gái ra xa cách ông 1 sải tay.

Các phóng viên nói rộng vòng tròn chung quanh họ, nhưng các máy chụp hình không bỏ qua cuộc hội ngộ đầy xúc động này.

Ông giật chiếc áo khoác ra khỏi vai nàng và nói tiếp:

- Xem ra cũng không tệ lắm. Mặc dầu bố cảm ơn chính phủ Canada và lòng tốt chăm sóc con chu đáo như ngày hôm nay, bố nghĩ con sẽ cảm thấy dễ chịu hơn trong cái này.

1 người trong số gia nhân của ông liền đưa ra 1 cái hộp khổng lồ, từ trong đó ông Carlson lấy ra 1 chiếc áo khoác dài bằng lông chồn màu đỏ y hệt chiếc nàng đã mặc khi máy bay lâm nạn.

- bố đã nghe kể về chiếc áo khoác của con - ông vừa nói vừa kiêu hãnh choàng chiếc áo lông quanh vai nàng - vì vậy bố muốn thay cái khác cho con.

Nhiều tiếng trầm trồ vang lên từ đám đông. Các phóng viên chen nhau đến gần hơn để chụp hình. Chiếc áo khoác thật lông lầy nhưng quá nặng nề đối với buổi tối êm dịu của miền nam California. Nó như chiếc áo giáp kéo nàng xuống. Nhưng Rusty không biết tới nó, tới mọi sự việc, trong lúc mắt nàng đảo qua vòng ánh sáng chung quanh nàng, để tìm kiếm Cooper

- bố, con muốn bố gặp...

- con đừng lo lắng về chân của con. Các chuyên gia y khoa sẽ xem xét kỹ. Bố đã sắp xếp 1 căn phòng cho con tại bệnh viện. Chúng ta sẽ đến đó ngay bây giờ.

- nhưng Cooper...

- ồ, phải, Cooper Landry chứ gì? Người cũng đã thoát nạn máy bay rơi. Tất nhiên bố rất cảm ơn anh ta. Anh ta đã cứu mạng con. Bố sẽ không bao giờ quên điều đó.

Ông Carlson nói lớn giọng bảo đảm cho các phóng viên báo chí nghe rõ và ghi âm.

Viên trợ lý của ông khôn khéo sử dụng chiếc hộp dài đựng chiếc áo khoác để vạch 1 lối đi cho họ xuyên qua đám người thuộc giới truyền thông đại chúng.

- thưa quý cô, quý ông, quý vị sẽ được thông báo nếu có chuyện gì khác xảy tới về câu chuyện này - ông Carlson nói với họ trong lúc ông dẫn Rusty đi về phía 1 chiếc xe đang chờ đưa họ qua phòng đợi ở phi trường.

Rusty nhìn khắp mọi nơi nhưng nàng không trông thấy Cooper. cuối cùng nàng chợt nhận ra dáng người vai rộng của anh đang đi khuất dần. 2 phóng viên hối hả đuổi theo

- Cooper! - nàng gọi.

Chiếc xe tròng trành chạy về phía trước và nàng nắm chặt ghế để giữ thăng bằng.

- Cooper! - nàng lại gọi.

Nhưng anh không thể nghe tiếng nàng trong khung cảnh quá ồn ào này.

Nàng muốn nhảy ra khỏi xe và đuổi theo anh, nhưng xe đã chạy và bố nàng đang nói chuyện với nàng. Nàng cố nghe và hiểu những lời ông nói, nhưng dường như ông đang kể chuyện tào

lao gì đó.

Nàng cố kiềm chế nỗi hoảng sợ đang nổi lên trong lúc xe chạy ra khỏi trạm. Cuối cùng Cooper bị mất dạng trong đám đông và nàng hoàn toàn không thấy anh nữa.

Ngay sau khi họ lên chiếc xe sang trọng và xe chạy về phía bệnh viện tư nơi ông Carlson đã sắp xếp cho nàng 1 phòng, ông nắm chặt bàn tay ẩm ướt của Rusty

- bố rất lo sợ cho con, Rusty. Bố tưởng đã mất con.

Nàng tựa đầu lên vai bố và siết cánh tay ông

- con biết. Con cũng lo lắng về việc bố nghe tin máy bay rơi chẳng khác gì lo lắng cho sự an toàn của bản thân con.

- Vì vụ giận hờn giữa bố và con hôm con đi...

- con xin bố, đừng nghĩ đến việc đó nhất là lúc này - nàng vừa nói vừa ngẩng đầu lên và mỉm cười với ông - đáng lẽ con đã không thoát khỏi tai nạn máy bay đó, thế mà con vẫn đã thoát khỏi.

Ông mỉm cười:

- bố không biết con có nhớ chuyện này không - lúc đó con còn rất nhỏ - nhưng Jeff đã lên ra khỏi lều hướng đạo sinh mùa hè. Nó đã trải qua suốt đêm trong rừng. Nó lạc đường và mãi tới ngày hôm sau mới được tìm ra. nhưng thằng nhỏ hay gây gỗ đó vẫn không hề tỏ ra sợ hãi 1 chút nào. Khi mọi người tìm ra nó, nó đã dựng trại và đang bình tĩnh câu cá để ăn tối.

Rusty quay đầu sang vai ông, nụ cười của nàng dần dần tan biến.

- Cooper đã làm tất cả việc đỡ cho con.

Nàng cảm thấy bố nàng bỗng căng thẳng. Ông vẫn thường cương lên như vậy khi có điều gì không vừa ý ông.

- Anh chàng Cooper Landry này là loại người gì vậy, Rusty?

- Loại gì?

- 1 cựu chiến binh Việt Nam, bố hiểu.

- Vâng, anh ấy cũng là tù nhân chiến tranh, nhưng đã tìm cách tẩu thoát được.

- Anh ta đã ... xử tốt với con chứ?

À phải, nàng suy nghĩ. Nhưng nàng chợt đắm đuối với những ký ức cuộn cuộn trong tâm trí nàng như men rượu sâm banh.

- Vâng, bố. Rất tốt. Nếu không có anh ấy chắc là con đã không sống sót được.

Nàng không muốn kể cho ông nghe về việc nàng đã tự dẫn thân vào với Cooper quá sớm sau khi trở về. Bố nàng sẽ được thông báo dần dần các cảm nghĩ của nàng. Các cảm nghĩ này có thể bị chống đối, vì Bill Carlson là 1 con người cố chấp.

Ông cũng là người có trực giác. Không ai có thể qua mặt được ông 1 cách dễ dàng. Cố giữ cho giọng hết sức bình thường, Rusty nói:

- Bố sẽ cố tìm ra anh ấy cho con đêm nay chứ?

Đây không phải là 1 yêu cầu quá đặc biệt. Bố nàng có quan hệ khắp thành phố. Nàng nói tiếp:

- Xin cho anh ấy biết con đang ở đâu. Bọn con đã chia tay nhau ở phi trường.

- Tại sao con cần gặp lại gã đàn ông này đến thế?

Ông cũng có thể hỏi nàng tại sao nàng cần tiếp tục thở

- Con muốn cảm ơn anh ấy 1 cách đàng hoàng về việc anh ấy đã cứu mạng con - nàng nói tránh.

- Bố sẽ xem bố có thể làm gì - ông Carlson nói với nàng vừa đúng lúc người tài xế rẽ vào dưới cổng bệnh viện.

Cho dù bố nàng đã dàn xếp trước, phải mất 2h sau Rusty mới được ở riêng 1 mình trong căn phòng lồng lầy của nàng. Được trang hoàng bằng những công trình nghệ thuật nguyên bản và bàn ghế thời thượng, trông nó giống như 1 căn hộ thanh lịch hơn là 1 phòng bệnh viện. Nàng nằm trên 1 chiếc giường cơ khí hóa tiện nghi và vững chắc với gối êm dưới đầu. Nàng mặc 1 áo ngủ được nhà tạo mẫu vẽ kiểu, 1 trong mấy cái bố nàng đã xếp vào vali da chờ sẵn khi nàng làm thủ tục nhận phòng. Tất cả những loại mỹ phẩm và đồ trang sức nàng thích nhất đều đã được để trong buồng tắm. Nàng có cả 1 số người sẵn sàng làm theo lệnh nàng. Tất cả những gì nàng phải làm là nhắc máy điện thoại trên chiếc bàn con bên cạnh giường.

Nàng hết sức khổ sở.

Có điều là cái chân của nàng đau đớn do bác sĩ khám xét. Để phòng ngừa cho an toàn, người ta chiếu X quang, nhưng không thấy vết xương gãy.

- Cooper nói không có gì gãy - nàng trầm tĩnh thông báo cho bác sĩ. Ông ta cau mày nhìn vết sẹo. Khi ông ta phàn nàn vết khâu thô thiển, Rusty chồm lên bảo vệ cho Cooper :

- Anh ấy đã cố hết sức mới cứu được chân tôi - nàng gằn giọng.

Bỗng nhiên nàng vô cùng kiêu hãnh về vết sẹo đó và không hề cảm thấy phẫn khởi khi được biết nếu muốn xóa nó đi nàng sẽ phải qua 3 lần giải phẫu tạo hình - không chừng nhiều hơn nữa. Đối với nàng, vết sẹo như 1 biểu hiện của lòng can đảm.

Ngoài ra, Cooper đã trải qua rất nhiều thời gian với nó trong đêm hôm trước. Anh đã vừa hôn làn da sần sùi nhẵn nhúm vừa nói với nàng rằng nó không hề khiến anh phải quay mặt đi chút nào và, thực ra, nó lại làm anh hết sức hưng phấn khi nhìn nó. Nàng đã dự tính sẽ kể lại điều đó cho chuyên gia giải phẫu tạo hình vĩnh vang.

Nàng chưa nói. Quả thật, nàng đã không nói nhiều về mọi điều. Chỉ vì nàng không có sức lực. Tất cả những gì nàng có thể suy nghĩ là sự việc sẽ như thế nào khi nàng được bỏ lại 1 mình để đi ngủ.

Nhưng giờ đây nàng đã có cơ hội, mà nàng vẫn không thể. Nhiều nỗi nghi ngờ, sợ hãi và buồn khổ khiến nàng cứ thao thức mãi. Cooper đang ở đâu? Tại sao anh đã không đi theo nàng? Lúc

đó ở phi trường như đang có 1 gánh xiếc, nhưng chắc chắn anh có thể ở lại với nàng nếu anh thực tình muốn như thế.

Khi cô y tá đến đưa cho nàng 1 viên thuốc an thần nàng vui mừng uống ngay. Nếu không nàng biết nàng sẽ không bao giờ ngủ được nếu không có sự hiện diện vừa vững chắc vừa nồng nàn của Cooper.

- Lay Chúa, mình thật không tin nổi. Rusty của bọn mình trong 1 vụ rút máy bay.

Việc đó nhất định vô cùng khủng khiếp.

Từ đồng gối trên giường bệnh, Rusty nhìn lên 2 người phụ nữ ăn mặc sang trọng và ước mong họ biến đi trong 1 luồng khói. Ngay lúc chiếc khay điểm tâm của nàng vừa được 1 cô y tá giỏi giang và nhiệt tình dọn đi, 2 người bạn của nàng đã nhẹ nhàng bước vào phòng. Nồng nặc mùi nước hoa đắt tiền và khao khát hiểu kỳ, họ nói họ muốn là người đầu tiên bày tỏ nỗi ái ngại. Rusty nghi ngờ rằng điều họ thực sự muốn là những người đầu tiên được nghe các chi tiết thú vị về nàng.

- Không, mình không thể nói vụ này có nhiều chi tiết vui vẻ - Rusty mệt nhọc nói.

Nàng đã thức dậy khá lâu trước khi bữa điểm tâm được mang đến. Giờ đây nàng đã quen thức giấc cùng với mặt trời. Cảm ơn viên thuốc an thần nàng đã uống đêm hôm trước. Nàng đã ngủ say. Thiếu hăng hái khiến nàng sinh ra buồn chán hơn là mệt mỏi. Tâm trạng của nàng hết sức sa sút, và những cố gắng của bạn nàng để lên giây cho nàng chỉ tạo nên phản ứng ngược lại.

- Ngay lúc cậu ra khỏi đây, bọn mình sẽ đưa cậu đến thẩm mỹ viện suốt 1 ngày. Tóc, đã xoa bóp. Ngay cả móng tay của cậu cũng rất thảm hại.

1 người nhấc bàn tay bạc nhược của nàng lên chặc lưỡi và nói:

- Hông hết rồi.

Rusty mỉm cười 1 cách thiếu não nhớ lại nàng đã khổ sở thế nào khi Cooper cắt bỏ móng tay của nàng bằng con dao sắc của anh.

- Mình đâu có thời giờ đi kiểm 1 người thợ làm móng tay - nàng chỉ định nói đùa, nhưng các bạn nàng lại gật đầu 1 cách thông cảm... - Mình quá bận rộn với việc cố tìm cách sống còn.

1 người lắc mớ tóc vàng cố ý làm cho xù lên và nhún vai 1 cách khéo léo, khiến cho chiếc khăn quàng hiệu Hermès trễ quanh cổ. khoảng 1 tá vòng bạc ở cổ tay cô ta kêu leng keng như tiếng yên cương trên lưng 1 con hươu bắc cực vào mùa lễ giáng sinh.

- Rusty, cậu thật hết sức can đảm. Mình nghĩ thà mình chết còn hơn phải trải qua tất cả những gì cậu đã gặp.

Rusty sắp sửa bác bỏ nhận xét đó thì nàng sực nhớ cách đây không lâu nàng rất có thể nói như thế.

- Mình cũng đã nghĩ như vậy. Các cậu không sao có thể ngờ được bản năng sinh tồn của con người mãnh liệt đến mức nào. Trong 1 tình thế như tình thế mình gặp phải, bản năng đó sẽ thống lĩnh.

Nhưng các bạn nàng không quan tâm đến triết lý. Họ chỉ muốn nghe cốt lõi câu chuyện. 1 người ngồi ở chân giường của Rusty, người kia cúi xuống từ chiếc ghế bên cạnh giường. Trông

họ giống như lũ chim ăn rác thối sẵn sàng rửa sạch xương nòng ngay lúc nòng vừa ngưng chống chọi.

Câu chuyện rớt máy bay và những sự kiện kế tiếp đã xuất hiện trên trang đầu của nhật báo buổi sáng hôm ấy. Người viết bài, chỉ có 1 vài sai sót nhỏ, đã ghi chép lại 1 cách tỉ mỉ cuộc thử thách của Rusty và Cooper. Bài báo có vẻ nghiêm chỉnh. Nhưng công chúng thường thích tìm hiểu các ẩn ý. Họ muốn nghe những điều đã bị cắt bỏ đi. Các bạn nòng cũng vậy, họ muốn biết thêm chi tiết.

- Vụ đó chỉ kinh khủng thôi sao? Khi mặt trời đã lặn trời có tối lắm không?

- Chúng tôi có mấy cây đèn lồng trong lều.

- Không, mình muốn nói ở bên ngoài. Trước khi 2 người tới được căn lều. Khi 2 người phải ngủ ngoài trời trong rừng.

Rusty thở dài 1 cách mệt mỏi:

- Phải, trời tối. Nhưng chúng tôi đã nhóm được 1 ngọn lửa.

- 2 người đã ăn những gì?

- Hầu hết là thỏ.

- Thỏ! Mình sẽ chết mất thôi.

- Mình đâu có chết - Rusty gằn giọng - và bất cứ ai cũng sẽ như vậy.

Lúc này tại sao nòng lại nói năng như thế? Tại sao nòng lại không muốn đụng chạm đến vấn đề đó? Họ có vẻ bị xúc phạm và bối rối không hiểu tại sao nòng lại mắng mỏ họ. Tại sao nòng không chịu nổi 1 điều gì hấp dẫn, 1 điều gì lém lẹp, chẳng hạn bảo rằng thịt thỏ vẫn được phục vụ trong 1 số nhà hàng sang trọng nhất? Theo luồng tư tưởng đó, tất nhiên có cả ý nghĩ về Cooper. 1 cảm giác nhớ lại mong anh chọt xâm chiếm tâm hồn nòng.

- Mình mệt quá - nòng nói, cảm thấy cần phải khóc và không muốn phải giải thích lý do.

Nhưng tế nhị theo kiểu đó cũng không ăn thua gì. Họ không chịu hiểu ý nòng muốn họ về.

- Còn cái chân xui xẻo của cậu - người mang vòng bạc vừa nói vừa áp bàn tay lên má với vẻ ghê sợ - chắc là bác sĩ có thể sửa sang lại chứ?

Rusty nhắm mắt trong lúc nòng trả lời:

- Chắc là được thôi.

- Phải mất bao nhiêu lần giải phẫu mới giải quyết được vết sẹo xấu xí đó?

Rusty cảm thấy không khí xao động trên mặt nòng trong lúc người bạn kia vẩy tay lia lịa với kẻ đang nói thiếu tế nhị, khiến người đó vội vàng đính chính:

- Ô! mình không định nói như thế. Nó cũng không đến nỗi xấu xí. Mình chỉ định...

- Mình biết cậu định nói gì - Rusty vừa nói vừa mở mắt ra - nó quả thực xấu xí, nhưng vẫn còn khá hơn cái chân cụt, và đã có lúc mình lo sợ sẽ tới cái kết thúc đó. Nếu Cooper...

Nàng đột ngột ngưng lại, ngay sau khi đã sơ ý nói tên anh. Giờ đây cái tên đó đã thốt ra, lũ chim ăn thịt thối liền xúm lại chộp lấy vội những móng vuốt hiếu kỳ đầy nôn nóng.

- Cooper? - 1 người hỏi với vẻ ngây thơ - có phải là người đàn ông sống sót cùng với bạn trong vụ rớt máy bay?

- Phải.

2 người đàn bà đưa mắt nhìn nhau để xem ai sẽ là người được đặt câu hỏi đầu tiên về Cooper.

- Mình đã trông thấy anh ta trên bản tin truyền hình đêm hôm qua. Lạy Chúa, Rusty, anh ta thật tuyệt vời.

- Tuyệt vời?

- Thật ra không phải tuyệt vời theo nghĩa hoàn hảo. Cũng không phải tuyệt vời về mặt thời trang. Mình muốn nói 1 kiểu tuyệt vời đây về thô kệch, nam tính, nhể nhại mồ hôi, râu ria xồm xoàm nhưng trông vẫn kêu gọi.

- Anh ấy đã cứu mạng mình - Rusty nhẹ nhàng nói.

- Mình biết mà, cậu. Nhưng nếu tính mạng của 1 ai phải được cứu thì tốt hơn là do 1 người giống như Cooper Landry của cậu. Cái hàm râu mép đó!

Cô ta vừa nhe răng cười 1 cách tinh quái và liếm mép vừa nói tiếp:

- Có phải những gì thiên hạ nói về râu mép là thực? cậu có nhớ lời nói đùa?

Rusty vẫn còn nhớ lời nói đùa. Má nàng đỏ bừng lên trong lúc môi lại tái mét. Những gì thiên hạ nói về râu mép là thực.

- Có phải vai anh ta thực sự rộng như thế này? - người bạn vừa nói vừa đưa 2 bàn tay cách xa gần 1m.

- Phải, anh ấy khá mạnh - Rusty yếu ớt nhìn nhận, nhưng anh ấy...

- Còn hông anh ta thì lại hẹp như thế này chứ gì?

2 bàn tay khép lại chỉ còn cách nhau khoảng 3 tấc. Đám tiểu thư cùng khúc khích cười.

Rusty chỉ muốn gào thét lên thật lớn: - Anh ấy biết làm nhiều việc mà mình không bao giờ nghĩ tới. Anh ấy đóng được 1 cái xe trượt, sử dụng cái áo khoác bằng lông thú của mình, và kéo mình khỏi nơi máy bay rơi xa tới mấy cây số. Mình thậm chí không nhận thức được xa như thế nào cho tới khi trông thấy khoảng cách từ chiếc trực thăng.

- Anh ta có vẻ nguy hiểm 1 cách đầy thú vị.

1 người bạn khẽ rùng mình. Cô ta đã không hề nghe tiếng nào của Rusty, nhưng vẫn nói tiếp:

- ...Có 1 vẻ đe dọa trong mắt anh ta. Mình vẫn luôn luôn nhận thấy cái nét thô sơ do kêu gọi 1 cách cực kỳ.

Người ngồi trên ghế chột nhắm mắt lại dường như sắp sửa ngủ gật.

- Ngưng lại đi. Bạn đang làm cho mình sôi lên đây.
- Báo buổi sáng hôm nay nói anh ta đã giết chết 2 người đàn ông trong 1 vụ đánh nhau vì cậu.

Rusty gần như ra khỏi giường.

- Báo nói thế là hoàn toàn không đúng sự thật.

- Mình chỉ suy đoán thôi mà.

- Đó chỉ là tự vệ.

- Cậu hãy bình tĩnh - cô ta vừa nói vừa vỗ nhẹ lên bàn tay của Rusty - nếu cậu nói đó chỉ là tự vệ thì đó chỉ là tự vệ.

Cô ta nháy mắt với Rusty và nói sang chuyện khác.

- Này, ông xã mình quen biết Bill Friedkin. Anh ấy nghĩ câu chuyện của bạn có thể làm nên 1 cuốn phim giật gân. Anh ấy và Friedkin định ăn trưa vào tuần sau và...

- 1 cuốn phim!

Mới nghĩ qua Rusty đã kinh hoàng.

- Ồ không, xin bạn bảo anh ấy đừng nói gì cả. Mình không muốn bất cứ chuyện gì như thế sẽ xảy ra. Mình chỉ muốn quên hết tất cả và tiếp tục cuộc sống của mình.

- Bọn mình đâu có muốn gây phiền hà cho cậu, Rusty - người đang ngồi trên ghế chọt đứng lên sát bên cạnh giường và đặt 1 bàn tay vỗ về lên vai Rusty - bọn mình đúng là 2 người bạn thân nhất của cậu. Có phải đã xảy ra 1 chuyện gì mà cậu muốn bàn bạc, 1 khía cạnh riêng tư trong tai nạn vừa qua mà cậu không thể nào kể cho bố cậu nghe, bọn mình xin sẵn lòng.

- Ví dụ như chuyện gì? - Rusty vừa hỏi vừa hất tay bạn nàng ra và nhìn thẳng vào mặt họ.

Họ lại đưa mắt nhìn nhau đầy ý nghĩa.

- À, cậu đã ở 1 mình với anh chàng đó trong gần 2 tuần lễ.

- Sao nữa? - Rusty cau kính hỏi.

Cô ta liền thở 1 hơi thật sâu và nói:

- Báo nói đó là 1 căn lều chỉ có 1 phòng.

- Thế à?

- Thôi nào, Rusty - người bạn không còn kiên nhẫn được nữa và đã đi thẳng vào vấn đề - tình thế tự dẫn tới mọi kiểu suy đoán. Bạn là 1 phụ nữ trẻ rất quyến rũ và anh ta rõ ràng là vừa ngon lành vừa đầy nam tính. Anh ta chăm sóc bạn. Bạn hầu như hoàn toàn phụ thuộc vào anh ta. Bạn nghĩ rất có thể bạn sẽ bị kẹt ở đó suốt cả mùa đông.

Người kia kéo ống quần lên và nói với vẻ kích thích:

- Sống cùng nhau như thế, quá gần gũi nhau như thế giữa chốn hoang vu..., chà đây rõ ràng là câu chuyện lãng mạn nhất mình chưa hề nghe nói. Cậu biết bọn mình có ngụ ý gì.

- Phải. Mình biết các cậu có ngụ ý gì.

Giọng Rusty lạnh lùng, nhưng cặp mắt nâu của nàng như đang âm ỉ cháy trong lúc nàng nói tiếp:

- Các cậu muốn biết mình có ngủ với Cooper hay không ?.

Đúng lúc đó cánh cửa bật mở và đối tượng cuộc thảo luận của họ sải bước đi vào.

Trái tim của Rusty gần như nhảy ra khỏi lồng ngực. 2 người bạn của nàng xoay tròn, phản ứng lại nụ cười rạng rỡ, bùng nổ trên mặt nàng. Anh chỉ lướt qua họ rồi đôi mắt xám của anh nhận ra và dán chặt vào Rusty. Sắc mặt nồng nàn của họ khi họ nhìn nhau thừa sức trả lời mọi câu hỏi về mức độ thân mật của họ.

Cuối cùng Rusty cố lấy lại bình tĩnh để lên tiếng:

- Ờ, Cooper đây là 2 cô bạn thân nhất của em.

Rồi nàng giới thiệu tên họ. Anh gật đầu 1 cách ngắn gọn và nhạt nhẽo để tiếp nhận lời giới thiệu.

- Ồ, ông Landry, tôi rất hân hạnh được gặp ông - 1 người trong bọn họ nói 1 hơi, mắt tròn tròn và nói không ra hơi - Tờ Times đã nói rằng ông là 1 tù nhân chiến tranh đã vượt ngục. Chỉ việc đó thôi cũng khiến tâm trí tôi bàng hoàng. Tôi muốn nói, tất cả mọi việc ông đã trải qua. Rồi lại thoát khỏi tai nạn rớt máy bay.

- Rusty kể ông đã cứu mạng cô ấy.

- Chồng tôi và tôi xin mời cả 2 người dùng 1 bữa tiệc tối thân mật khi Rusty đã bình phục hẳn. Xin 2 người đừng từ chối.

- Cậu đã quyết định từ lúc nào vậy? - người kia hỏi với giọng bức tức - Mình đã có ý muốn mời họ 1 dạ tiệc.

- Mình đã nói trước.

Lời đối đáp ngớ ngẩn có vẻ khó chịu và lúng túng. Cuộc cãi cọ khiến cho 2 người giống hệt 2 chị em cùng cha khác mẹ trong truyện Cinderella.

- Mình chắc Cooper không thể ở lại lâu - Rusty xen lời khi để ý thấy anh đang mỗi lúc 1 thêm bồn chồn.

Nàng cũng thế. Lúc này anh đã đến đây, nàng muốn tống khứ mấy người tự xưng là bạn để cho nàng có thể ở 1 mình với anh.

- Bọn mình đã ở đây khá lâu - 1 người trong bọn họ nói trong lúc cô ta nhất lấy xách tay và áo khoác rồi cúi xuống gần Rusty và hôn gió ngay phía trên má nàng, khẽ nói tiếp - cậu đúng là ranh ma. Nhưng cậu sẽ không thoát được đâu. Mình muốn biết tất cả mọi thứ.

Người kia cúi xuống và nói:

- Mình tin chắc anh ta xứng đáng với vụ rơi máy bay. Anh ta thật là thần tiên. Hết sức thô sơ. Hết sức... thôi, mình tin chắc mình không nên nói với cậu.

Họ ngừng lại trên đường đi ra cửa để chào từ biệt Cooper. 1 người thậm chí vỗ nhẹ vào ngực anh bằng 1 bàn tay ve vãn trong lúc cô ta nhắc nhở anh về bữa dạ tiệc mà cô ta định tổ chức để đón tiếp anh. Họ vừa bước nhẹ ra ngoài vừa mỉm cười 1 cách tự mãn với Rusty qua phía trên vai trước khi cánh cửa đóng lại.

Cooper quan sát họ đi, rồi tiến tới gần giường:

- Anh sẽ không đến dự bất cứ dạ tiệc quý quái như thế đâu.

- Em không nghĩ anh sẽ đi. Ngay sau khi câu chuyện này phai nhạt, em sẽ bảo cô ta từ bỏ ý đó.

Chăm chú nhìn anh là cả 1 sự liều lĩnh. Nàng xao xuyến cảm thấy nước mắt dâng trào ra. 1 cách ngượng ngùng nàng gạt nước mắt khỏi má.

- Có chuyện gì không ổn?

- Không, em...

nàng chột ngằn ngại, nhưng quyết định tiến tới không cần phải giữ bí mật nữa. Nàng can đảm ngược mắt nhìn lại anh và nói tiếp:

- Em chỉ rất sung sướng vì gặp được anh.

Anh không chạm vào người nàng, mặc dầu anh có thể làm thế. Cái nhìn chăm chăm của anh, chẳng khác 1 sự mơn trớn. Nó lướt xuống thân hình nàng nằm dưới lớp chăn mỏng, rồi di chuyển trở lên. Nó nấn ná trên bộ ngực của nàng mà các đường nét càng thêm quyến rũ nhờ chiếc áo ngủ bằng lụa dính sát vào người.

Nàng bồn chồn đưa bàn tay lên mân mê cổ áo.

- Cái... cái áo này đã có sẵn tại đây khi em nhận phòng.

- Đẹp đấy chứ!

- Bất cứ cái gì cũng đẹp hơn quần lót dài.

Nụ cười của nàng chột nao núng. Anh đang ở đây. Nàng có thể trông thấy anh, ngửi thấy mùi xà phòng sạch sẽ của anh, nghe rõ giọng nói của anh. Anh mặc áo quần mới - quần tây, sơ mi và áo khoác. Nhưng tất cả không sao giải thích được thái độ xa cách của anh. Nàng không muốn thừa nhận điều đó, nhưng nó biểu hiện không sao chối cãi.

- Cảm ơn anh đã đến thăm em - nàng nói vì không biết nói gì tốt hơn - em đã yêu cầu bố em tìm nơi ở của anh và cho anh biết em đang ở đâu.

- Bố em đã không nói gì với anh hết. Anh đã tự tìm ra em.

Nàng chột tự tin hơn. Thì ra anh đã đi tìm nàng. Có lẽ suốt cả đêm. Có lẽ trong lúc nàng nằm ngủ 1 giấc ngủ do thuốc thì anh tìm kiếm như điên cuồng ở khắp các đường phố.

Nhưng rồi anh lại đập vỡ tan những hy vọng đang dâng trào của nàng bằng cách nói tiếp:

- Chính báo buổi sáng đã cho biết em ở đây. Anh hiểu rằng 1 chuyên gia giải phẫu tạo hình sắp sửa chữa các mũi khâu do anh gây ra.

- Em đã bào chữa cho đường khâu của anh.

Anh lạnh lùng nhún vai.

- Nó đã thành công, đó là tất cả mối quan tâm của anh.

- Đó cũng là tất cả mối quan tâm của em.

- Tất nhiên.

- Thật mà! - nàng ngồi thẳng dậy, tức giận vì thái độ ngay thẳng của anh.

- Không phải em muốn đến thẳng đây từ sân bay. Đó là ý của bố em. Em chỉ muốn trở về nhà, xem thư từ, tưới cây, ngủ trên chiếc giường của chính mình.

- Em là 1 cô gái đã lớn. Tại sao em không làm được?

- Em vừa nói với anh. Bố đã sắp xếp mọi thứ. Em không thể yêu cầu ông ấy thay đổi.

- Thế sao?

- Anh đừng giả ngây. Tại sao em lại không muốn xóa bỏ vết sẹo này? - nàng tức giận la lên.

Anh vừa liếc sang chỗ khác vừa dầy vò góc râu mép.

- Em nên chứ. Tất nhiên là em nên.

Ngã mình xuống với vẻ đau khổ, Rusty nằm trở lại lên gối và che mắt bằng 1 góc của tấm drap.

Mình có gì không ổn hay sao? Tại sao mình cư xử như thế này?

Anh quay đầu lại. Vẻ mặt anh buồn bã tựa hồ sự thơ ngây của nàng rất đáng thương hại.

- Em không thể sống trọn phần còn lại của đời em với cái sẹo đó trên chân. Anh không có ý định gọi ý em nên thế.

- Em không nói về vết sẹo, Cooper. Em muốn nói về mọi việc. Tại sao anh đã biến mất ở sân bay đêm hôm qua?

- Anh vẫn ở ngay giữa nơi đó mà.

- Nhưng anh không chịu ở gần em. Em đã gọi anh. Anh có nghe tiếng em không?

Anh trả lời thẳng:

- Dường như có nhiều người đang quan tâm tới em.

- Em muốn chính anh quan tâm. Em đã được anh quan tâm cho đến khi chúng ta bước ra khỏi máy bay.

- Giữa nơi đông đảo như thế chúng ta hầu như không thể làm những việc chúng ta đã làm trên

máy bay - ánh mắt của anh lướt xuống người nàng với vẻ lãng mạn - hơn nữa, em đang bận làm việc khác.

Miệng anh lại mỉm cười 1 cách thờ ơ. Giờ đây trông anh có vẻ xa lạ bởi vì Rusty đã không nhìn thấy vẻ mặt đó kể từ khi họ làm tình với nhau.

Nàng bỗng hoang mang. Ở đâu và lúc nào mọi việc giữa 2 người đã trở nên tồi tệ?

- Anh đã nghĩ chuyện gì sẽ xảy đến với em khi em đến Los Angeles? Chuyện chúng ta trước kia cũng như bây giờ là tin tức sốt dẻo. Em đâu có lỗi gì khi các phóng viên có mặt ở đó. Và cả bố em. Ông ấy đã quá lo sợ cho em. Ông ấy đã tài trợ cho việc giải cứu. Anh nghĩ ông ấy sẽ đón tiếp sự trở về của em 1 cách sơ sài hay sao?

- Không - anh vừa nói vừa luồn ngón tay qua mái tóc - nhưng có cần phải làm rùm beng như thế không? Tại sao phải quá trớn? Chẳng hạn chiếc áo khoác.

- Ông ấy vẫn thích làm những việc hết sức chu đáo như vậy.

Ngay cả lúc này khi nhớ lại điệu bộ khoa trương của bố, nàng vẫn còn thấy ngượng ngùng, nhưng nàng nhất thiết bệnh vực ông. Chiếc áo khoác là 1 cách biểu hiện tình thương và niềm vui của ông vì nàng đã an toàn trở về với ông. Sự phô trương tiền của vô vị đó không phải là vấn đề. Điều khó chịu là Cooper đã không thể hiểu và không thông cảm cho tính khí của bố nàng.

Cooper liên tục di chuyển quanh phòng, như thể anh cảm thấy nó đang giam giữ anh. Các cử động của anh rời rạc và vướng víu như của 1 người không được thoải mái vì áo quần không vừa vặn.

- Thôi, anh phải đi.

- Đi? Bây giờ? Anh định đi đâu?

- Về nhà.

- Tới Rogers Gap?

- Phải. Trở về nơi phù hợp với mình. Anh có 1 nông trại cần phải coi sóc. Bất kể anh sẽ như thế nào khi về tới đó.

Như thể chỉ là 1 ý phụ anh liếc xuống chân phải của nàng và hỏi tiếp:

- Chân em thế nào? Chắc là sẽ ổn thôi?

- Cuối cùng cũng phải như vậy - nàng trả lời 1 cách chán nản.

Anh ấy sắp ra về. Anh ấy sắp đi. Cách xa mình. Rất có thể mãi mãi.

- Sẽ có nhiều lần giải phẫu. Lần đầu tiên sẽ được thực hiện vào ngày mai.

- Anh hy vọng anh đã không gây nên chuyện lợi bất cập hại.

Cổ họng nàng chột thất lại vì xúc động.

- Không đâu anh.

- Thôi, đã đến lúc tạm biệt.

Anh từ từ đi về phía cửa, cố làm ra vẻ không chạy trốn.

- Có lẽ 1 lúc nào đó em sẽ lái xe đến Rogers Gap để thăm anh. Anh không bao giờ nói lúc nào em có thể đến đó.

- Được thôi. Sẽ vui lắm đấy.

Nụ cười gượng gạo của anh cho nàng biết điều ngược lại.

- Anh... anh có thường đến Los Angeles hay không?

- Không thường lắm - anh thẳng thắn nói - thôi, quá lâu rồi, Rusty.

Quay gót đôi giày mới, anh đưa tay về phía nắm cửa.

- Cooper, khoan đã!

Anh liền quay người lại. Nàng đang ngồi trên giường, ở tư thế sẵn sàng đuổi theo anh nếu cần

- Mọi việc sẽ chấm dứt hay sao?

Anh cộc lốc gạt đầu.

- Không thể được. Không thể như thế được sau những gì chúng ta đã trải qua bên nhau.

- Phải thế thôi.

Nàng lắc đầu 1 cách kiên quyết đến nỗi mái tóc của nàng tung xõa ra.

- Anh đừng lừa gạt em nữa. Anh đang tự làm ngơ đối với việc tự bảo vệ anh. Anh đang chống lại việc đó. Em biết như thế. Anh muốn ôm chặt em cũng như em muốn ôm chặt anh.

Quai hàm anh bạnh ra trong lúc anh nghiêng rằng. 2 bàn tay của anh siết lại ở 2 bên hông. Anh chiến đấu với bản thân mấy giây trước khi anh thất bại.

Anh lao nhanh qua căn phòng và thô bạo kéo nàng vào trong vòng tay. Cúi người xuống trên giường, anh ghì chặt nàng vào mình. Với 2 cánh tay ôm chặt lấy nhau, họ lắc mạnh nhau. Mặt anh vùi vào mái tóc màu vàng nâu của nàng. Mặt nàng rúc sát cổ anh.

- Rusty, Rusty

Háo hức vì nỗi đau đớn tột cùng trong giọng nói của anh, nàng nói với anh:

- Đêm hôm qua nếu không uống 1 viên thuốc an thần thì em đã không sao ngủ được. Em cứ cố lắng nghe hơi thở của anh. Em cứ nhớ những lúc được anh ôm vào lòng.

- Anh thì lại nhớ cái mộng của em kê lên đùi anh.

Anh cúi đầu xuống cùng 1 lúc nàng đưa đầu lên và miệng họ tìm kiếm nhau. Họ hôn nhau như điên dại vì quá khao khát nhau. Anh lùa cả 10 ngón tay vào tóc nàng và giữ yên đầu nàng trong lúc anh mơn trớn miệng hé mở của nàng bằng lưỡi của anh.

- Anh muốn em quá sức suốt đêm hôm qua, anh đã tưởng mình sẽ chết đi được - anh rên rỉ khi họ rời nhau ra.

- Anh không muốn xa em chứ?

- Không bao giờ.

- Thế thì tại sao anh lại không trả lời em khi em gọi anh ở sân bay? Anh đã nghe tiếng em phải không?

Anh có vẻ buồn, nhưng vẫn gật đầu công nhận

- Anh không thể làm 1 diễn viên trong 1 đoàn xiếc, Rusty. Anh không thể rời khỏi nơi đó đủ nhanh. Khi anh trở về nhà từ Việt Nam, anh đã được đối xử như 1 vị anh hùng.

Anh xoa 1 món tóc của nàng giữa các ngón tay. Trong lúc anh hồi tưởng lại quá khứ đau buồn và nói tiếp:

- Anh đã không có cảm tưởng như 1 vị anh hùng. Anh đã từng sống trong địa ngục, dưới đáy địa ngục. 1 số việc anh đã phải làm. Những việc không được anh hùng cho lắm. Những việc không được xem là nổi bật và tán thưởng. Anh đã không đáng được như thế. Anh chỉ muốn được ở riêng 1 mình để có thể quên tất cả.

Anh lật đầu nàng ra phía sau và đôi mắt màu xám như bạc của anh nhìn xoáy vào nàng.

- Giờ đây anh cũng không đáng được xem là nổi bật. Anh đã làm những điều cần thiết để cứu tính mạng của chúng ta. Bất cứ 1 người đàn ông nào cũng sẽ làm như vậy.

Nàng âu yếm vuốt bộ râu mép của anh.

- Không phải bất cứ 1 người nào đâu, Cooper.

Anh nhún vai từ chối lời khen ngợi.

- Anh đã có nhiều kinh nghiệm để sống sót hơn nhiều người khác, chỉ có vậy thôi.

- Anh sẽ không chịu nhận công lao xứng đáng với anh, phải không?

- Có phải đó là điều em muốn hay không, Rusty? Công lao về việc thoát chết?

Nàng chợt nghĩ đến bố. Chắc là nàng sẽ thích thú nếu được nghe mấy lời đánh giá cao về sự dũng cảm của nàng. Thay vì vậy ông đã nói về sự liều lĩnh kiểu hướng đạo sinh của Jeff và kể cho nàng nghe anh trai của nàng đã phản ứng như thế nào đối với 1 tình thế tai hại 1 cách tiềm tàng. So sánh nàng với Jeff quả thực bố nàng không có ác tâm. Ông đã không chú ý vạch rõ nàng đã thua kém Jeff như thế nào. Nhưng như vậy cũng không khác gì. Giờ đây phải xử sự như thế nào, nàng tự hỏi, để thuyết phục cho được bố nàng.

Nhưng vì 1 lý do nào đó, việc thuyết phục bố nàng dường như không quan trọng như ban đầu. Quả thực dường như không quan trọng gì cả. Nàng chỉ càng thêm quan tâm những gì Cooper nghĩ về nàng.

- Em không cần công lao, Cooper. Em chỉ cần.

Nàng không nói tiếp từ "anh". Thay vì vậy, nàng ngả đầu vào ngực anh và hỏi:

- Tại sao anh không đi theo em lúc đó? Có phải anh không muốn em nữa?

Anh đặt bàn tay trên ngực nàng và vuốt ve bằng đầu ngón tay.

- Đúng, anh muốn em.

Sự đòi hỏi khiến cho giọng nói của anh âm vang như tiếng xé vải không hẳn chỉ về mặt thể xác.

Rusty cảm nhận ngay sự sâu đậm của đòi hỏi đó bởi vì nàng cũng đang cảm thấy thế. Nó xuất phát từ sự trống trải đã giày vò nàng khi anh không ở nơi đây. Nó khiến nàng lạc giọng khi nàng hỏi tiếp:

- Thế thì tại sao?

- Anh đã không đi theo em đêm hôm qua bởi vì anh muốn cho điều không thể tránh diễn biến nhanh hơn.

- Điều không thể tránh?

- Rusty - anh khẽ nói - sự nương tựa về mặt tình dục mà chúng ta đã cùng nhau cảm thấy là hết sức bình thường giữa những người đã cùng nhau thoát khỏi 1 cơn khủng hoảng. Ngay cả các con tin và các nạn nhân bị bắt cóc 1 đôi khi cũng bắt đầu cảm thấy 1 cảm tình khác thường đối với những kẻ đang cầm giữ họ.

- Em biết tất cả chuyện đó. Hội chứng Stockholm. Nhưng đây là chuyện khác.

- Thế sao? - anh vừa hỏi lại vừa xù lông mày với vẻ hoài nghi - 1 đứa trẻ thương bất cứ ai cho nó ăn. Ngay cả 1 con dã thú cũng trở nên thân thiện với người nào đưa thức ăn cho nó. Anh đã chăm sóc em. Chính vì bản chất con người mà em thấy ý nghĩa hơn...

1 cách bất thần và tức giận, nàng xô anh ra xa. Mái tóc nàng như 1 vòng hào quang sinh động đầy phần uất, mắt nàng sáng ngời vẻ thách thức:

- Anh đâu dám làm giảm những gì đã xảy ra giữa chúng ta bằng lời lẽ sáo rỗng theo kiểu tâm lý. Đó là điều phi lý. Những gì em nghĩ đối với anh đều chân thật.

- Anh không bao giờ nói em không chân thật.

Vẻ cáu kỉnh của nàng khiến anh thích thú. Anh thích nàng nhất khi nàng có vẻ thách thức. Anh liền kéo mạnh nàng vào sát người anh và nói tiếp:

- Chúng ta luôn luôn bị lôi cuốn như thế này.

Anh lại đặt bàn tay lên ngực nàng.

Nàng rũ người xuống khẽ kêu lên 1 tiếng yếu ớt "dừng" nhưng anh không quan tâm đến. Anh vẫn tiếp tục âu yếm nàng. Mắt nàng nhắm nghiền lại.

- Chúng ta gần nhau. Cả anh lẫn em đều cảm thấy muốn nhau ngay lần đầu tiên chúng ta nhìn nhau trên máy bay. Anh nói đúng không?

- Đúng - nàng nhìn nhận.

- Anh đã muốn em từ lúc đó, trước khi chúng ta rời khỏi mặt đất.
- Nhưng anh vẫn không mỉm cười hoặc nói chuyện với em, hoặc khích lệ em nói chuyện với anh.
- Đúng vậy.
- Tại sao?

Nàng không thể để cho anh tiếp tục vuốt ve mà đầu óc vẫn sáng suốt. Nàng liền gạt bàn tay anh qua 1 bên và nói tiếp:

- Nói cho em nghe lý do đi.
- Bởi vì lúc đó anh đã đoán trước điều mà lúc này anh biết rõ. Chúng ta sống trong 2 thế giới xa cách nhau, anh không nói về mặt địa lý.
- Em biết anh đang nói gì. Anh nghĩ em vừa ngốc nghếch vừa hời hợt, như mấy người bạn của em mà anh vừa gặp. Em không phải như thế đâu!

Nàng đặt bàn tay trên cánh tay anh và quả quyết nói với anh:

- Họ cũng làm cho em khó chịu. Anh có biết vì sao? Bởi vì em đã trông thấy bản thân em, theo lối em vẫn thường có. Em đánh giá họ giống hệt anh đã đánh giá về em khi chúng ta mới gặp nhau lần đầu. Nhưng xin anh khoan dung với họ. Đây là Beverly Hills. Không có gì là chân thật. Trong thành phố này có nhiều khu vực mà em không thể hiểu thấu. Căn lều của 2 cha con Gawrylow ở ngoài phạm vi hiểu biết của em. Nhưng em đã thay đổi. Thực sự như thế. Em không còn giống như họ nữa.

Anh áp 2 bàn tay vào 2 má nàng và nói tiếp:

- Nhưng đó là cuộc sống em vẫn biết. Em cứ chạy theo đám đông. Anh thì không thể. Sẽ không như thế, thậm chí sẽ không muốn thử. Còn em thì sẽ không thích hợp trong cuộc sống của anh.

Cảm thấy bị xúc phạm vì sự thật đau đớn về điều anh nói, nàng phản ứng lại với vẻ tức giận và hất tay anh ra.

- Cuộc sống của anh? Cuộc sống gì? Cách biệt với phần còn lại của thế giới? Cô độc và hiu quạnh? Dùng nỗi đắng cay làm áo giáp? Anh gọi thế là 1 cuộc sống à? Anh nói đúng đó, Cooper. em không thể sống như thế. Cái kiểu tự ti mặc cảm đó em không chịu nổi.

Làn môi dưới của anh mím lại thành 1 làn mỏng cay nghiệt bên dưới bộ râu mép. Nàng biết mình đã trúng đích, nhưng cũng chẳng hay ho gì.

- Thế là em đã biết hết - anh nói - đó chính là điều anh đã định nói với em. Trên giường chúng ta vô cùng thích hợp, nhưng chúng ta sẽ không bao giờ sống chung được với nhau.

- Bởi vì anh quá sức bướng bỉnh không chịu thử xem. Anh có bao giờ xem xét 1 cách thỏa hiệp?

- Không. Anh không muốn như thế 1 chút nào - anh vừa nói vừa dang rộng 2 tay ra để bao gồm cả căn phòng sang trọng và tất cả những gì ở bên kia khung cửa sổ rộng.

Rusty xia 1 ngón tay lên áo anh.

- Anh là 1 kẻ hợm hĩnh.

- 1 kẻ hợm hĩnh? Phải, 1 kẻ hợm hĩnh. Anh không đếm xỉa gì đến xã hội bởi vì anh cảm thấy tự đắc đối với mọi người. Tự đắc và chính trực vì anh đã tham chiến và đã bị cầm tù. Khinh miệt vì thấy tất cả những thứ đó là sai lầm đối với thiên hạ. Giăm mình trên vùng núi non hẻo lánh, anh đóng vai thượng đế bằng cách nhìn xuống tất cả những kẻ có đầy gan dạ chịu đựng lẫn nhau bất chấp những sai sót của con người.

- Không phải như thế - anh nói như gắt.

- Không phải hay sao? Anh không phải tự cho là mình đúng và có quyền phán đoán hay sao? Nếu thế giới này có quá nhiều sai lầm, tại sao anh không làm 1 điều gì đó để thay đổi nó? Anh thu được những gì bằng cách rút lui khỏi thế giới? Xã hội đâu có xa lánh anh. Chính anh đã xa lánh xã hội.

- Anh đã không bỏ cô ta cho đến khi cô ta...

- Cô ta?

Khuôn mặt của Cooper chợt không còn cảm xúc như vừa biến thành

gỗ đá và phẳng lì như 1 chiếc mặt nạ. Ánh sáng trong đôi mắt của anh tắt ngấm. Mặt anh trở nên đau khổ khôn nguôi.

Rusty bàng hoàng đặt 1 bàn tay sát vào trái tim đang đập thình thịch của nàng. Nguồn gốc sự thờ ơ của Cooper là 1 người đàn bà? Ai? Lúc nào? Hàng trăm câu hỏi lướt qua tâm trí nàng. Nàng muốn hỏi cả trăm câu hỏi đó, nhưng tạm thời lúc này nàng chỉ biết chịu đựng cái nhìn chằm chằm lạnh lùng và thù địch của anh. Anh tức giận với bản thân và với nàng. Nàng đã thúc đẩy anh làm sống lại 1 chuyện mà anh muốn chôn chặt mãi mãi.

Trái tim hoạt động quá mức của nàng bơm cả nỗi ghen tuông vào khắp cơ thể nàng cũng đặc và đỏ như máu nàng. 1 người đàn bà

nào đó đã gây ảnh hưởng đối với Cooper đến mức độ thay đổi dòng đời của anh. Có lẽ anh vốn là 1 chàng trai vô tư lự trước khi ả sói cái kia giương vuốt chộp lấy anh. Căn cứ vào nỗi cay đắng kéo dài như thế này, chắc hẳn cô ta là 1 phụ nữ khá đặc biệt. Anh vẫn còn chịu ảnh hưởng của cô ta. Anh yêu cô ta nhiều đến thế hay sao? Rusty tự hỏi 1 cách buồn thảm.

1 người đàn ông như Cooper Landry chắc sẽ không sống mà không có 1 phụ nữ nào trong 1 thời gian dài. Nhưng Rusty đã tưởng tượng chuyện của anh sẽ qua nhanh, chỉ làm hài lòng về mặt thể xác và 1 chút gì khác. Nàng chẳng bao giờ nghĩ anh đã từng dính líu 1 cách nghiêm túc với 1 người đàn bà nào. Nhưng anh đã dính líu và sự ra đi của nàng ra khỏi cuộc đời anh là cả 1 sự dằng co đầy đau đớn.

- Cô ấy là ai?

- Đừng nghĩ tới nữa.

- Có phải anh đã gặp cô ấy trước khi anh qua Việt Nam?

- Bỏ đi, Rusty

- Có phải cô ấy đã thành hôn với 1 người nào khác trong lúc anh đang bị giam giữ?

- Anh đã nói đừng nghĩ tới nữa.

- Có phải anh đã yêu cô ấy?

- Xem nào, cô ta khá đẹp trong chiếc áo thung nhưng không bốc lửa như em đâu, được chưa? Có phải em nóng lòng muốn biết 2 người có gì giống nhau và có gì khác nhau? Được rồi, hãy xem thử. Cô ta không có mái tóc hung, vì vậy cô ta không có tâm hồn tha thiết như em. Cô ta có 1 thân hình to lớn, nhưng không giống em.

- Thôi đi!

- Ngực cô ta đầy đặn hơn, nhưng không còn có thể đáp ứng nhanh. Cặp đùi của cô ta cũng mịn màng nhưng gần như không mạnh bằng em.

Anh chăm chú nhìn vào chỗ cặp đùi của nàng giao nhau và nói tiếp:

- Cặp đùi của em có thể vắt sự sống ra khỏi 1 người đàn ông.

Nàng che miệng để chặn 1 tiếng nấc đau đớn và nhục nhã tột cùng. Hơi thở của nàng khó khăn và gấp rút như của anh. Họ nhìn chăm chăm vào nhau với 1 vẻ thù địch cũng hung hãn như nỗi đam mê khi họ làm tình.

Chính trong bầu không khí sôi sục đó Bill Carlson đã bước vào.

- Rusty ?

Nàng giật nẩy mình khi nghe giọng nói của bố nàng

- Bố! - nàng kêu lên - chào bố. Đây...

Nàng chợt phát hiện miệng nàng khô ran và bàn tay nàng đưa lên để ra dấu về phía Cooper đang run rẩy trong lúc nàng nói tiếp:

- Đây là Cooper Landry

- À, ông Landry.

Ông Carlson đưa bàn tay ra. Cooper bắt tay ông hết sức chắc, nhưng rõ ràng là thiếu nhiệt tình và không thích thú 1 chút nào trong lúc ông nói tiếp:

- Tôi đã cho nhiều người tìm kiếm ông.

Cooper không giải thích về việc anh đã ở đâu trong đêm qua vì vậy ông Carlson lại tiếp tục nói ồn ào:

- Tôi muốn cảm ơn ông đã cứu mạng con gái tôi.

- Không cần phải cảm ơn đâu.

- Tất nhiên là cần. Rusty là cả thế giới đối với tôi. Theo ý Rusty, chính nhờ có ông mà con gái tôi vẫn còn sống. Thật ra Rusty là người đã hối thúc tôi tìm cho được ông trong đêm qua.

Cooper liếc xuống Rusty rồi nhìn trở lại ông Carlson, đúng lúc ông đưa tay vào túi áo vest trước

ngực. Ông rút ra 1 chiếc phong bì màu trắng và nói:

- Rusty muốn cảm ơn ông theo 1 cách đặc biệt.

Ông đưa chiếc phong bì cho Cooper. Cooper liền mở ra và liếc vào bên trong. Anh nhìn chăm chăm vào vật đựng trong đó 1 hồi lâu trước khi ngước mắt về phía Rusty. Đôi mắt của anh lạnh lùng với vẻ khinh miệt. 1 bên mép của hàm râu uốn cong thành 1 nụ cười kinh tởm. Rồi bằng 1 động tác hần học, anh xé chiếc phong bì và tấm ngân phiếu thành 2 mảnh. Anh ném tất cả vào chỗ trống của đùi nàg

- Dẫu sao cũng cảm ơn cô Carlson, nhưng trong đêm cuối cùng với nhau tôi đã được trả công đầy đủ rồi.

Quay trở lại con gái sau khi nhìn Cooper lao ra khỏi phòng, ông Carlson nói:

- Thật là 1 con người khó chịu.

- Bố, làm sao bố có thể đưa tiền cho anh ấy? - Rusty sừng sốt kêu lên.

- Bố đã tưởng con muốn và mong đợi bố làm như thế.

- Do đâu mà bố đã có ý nghĩ đó? Cooper là 1 con người kiêu hãnh. Bố nghĩ anh ấy đã cứu sống con vì tiền hay sao?

- Bố sẽ không ngạc nhiên đâu. Anh ta là 1 con người không ai ưa nổi căn cứ theo những điều bố đã nghe được về anh ta.

- Bố đã dò hỏi khắp nơi sao?

- Tất nhiên. Ngay khi anh ta được chứng thực là người cùng với con khi con được giải cứu. Bị bỏ rơi 1 mình với anh ta chắc là con không khỏi khó chịu.

- Chúng con có nhiều điểm khác nhau - Rusty đáp lại với 1 nụ cười hối tiếc - nhưng lẽ ra anh ấy đã có thể bỏ mặc con và tự cứu lấy mình bất cứ lúc nào.

- Anh ta đã không làm như thế. Không đời nào khi có thể có 1 món tiền thưởng vì cứu con.

- Anh ấy đã không biết chuyện đó.

Anh ta rất thông minh. Anh ta đã suy đoán rằng bố sẽ không chịu tiêu tốn để giải cứu con nếu con vẫn còn sống. Có lẽ anh ta đã cảm thấy. Có lẽ anh ta đã không vừa ý với số tiền này.

Ông nhặt tấm ngân phiếu bị xé đôi, xem lại và nói:

- Bố đã nghĩ đây là 1 món tiền thưởng hậu hĩnh, nhưng có lẽ anh ta tham lam hơn bố tưởng.

Rusty nhắm mắt lại và buông đầu trở lại trên gối trong nỗi thất vọng

- Bố, anh ấy không cần tiền của bố đâu. Anh ấy hết sức vui mừng vì đã tống khứ con.

- Cảm nghĩ đó rất bình thường - ông Carlson vừa ngồi xuống trên mép giường con gái vừa nói - tuy nhiên thật là không may vì chúng ta không thể lợi dụng được việc rủi ro của con.

- Lợi dụng? Bố nói chuyện gì thế?

- Con đừng nên vội vàng kết luận trước khi nghe bố nói hết.

Nàng đã vội vàng kết luận nhiều lần và không có lần nào làm cho ai hài lòng.

- Bố muốn nói tới việc quay film phải không?

Khi cô bạn của nàng đề cập đến vấn đề đó, nàng đã lấy làm hoảng sợ.

Ông Carlson vỗ nhẹ lên tay nàng.

- Không có gì đáng buồn đâu con. Chúng ta vẫn có lợi nhiều hơn thế.

- Cái gì vậy, bố ?

- 1 trong những vấn đề của con là con luôn luôn không có khả năng nhận xét - ông vừa nói vừa âu yếm vỗ vào cằm nàng - anh con bao giờ cũng trông thấy ngay những khả năng kinh doanh mà tình thế này đã mở ra cho chúng ta.

Như thường lệ, sự so sánh với anh nàng khiến nàng có mặc cảm tự ti.

- Như việc gì?

Ông Carlson kiên nhẫn giải thích:

- Con đã tạo ra 1 danh tiếng cho bản thân, trong lãnh vực địa ốc. Và không phải bằng cách chạy theo đuôi áo của bố. Có lẽ bố chỉ đưa cho con 1 số ít cơ hội, nhưng con đã tận dụng được tất cả.

- Cám ơn bố, nhưng chuyện này dẫn đến cái quái gì, bố?

- Con chính gốc là 1 nhân vật có danh tiếng trong thành phố này. Nàng lắc đầu lia lịa trong lúc ông nói tiếp:

- Bố nói thật đấy. Tên con đã được biết đến rất nhiều trong các giới có thế lực. Và trong mấy ngày gần đây tên và ảnh của con đã xuất hiện trên báo chí và truyền hình. Con đã biến thành 1 loại anh hùng của dân chúng. Kiểu quảng cáo miễn phí đó có giá trị chẳng khác tiền trong ngân hàng. Bố dự định biến tai họa này thành điều thuận lợi cho chúng ta.

Rusty hoảng hốt, liếm môi:

- Bố muốn quảng cáo việc con thoát chết trong vụ rớt máy bay để phát động kinh doanh?

- Việc đó có thể gây tác hại gì?

- Chắc là bố đang nói đùa.

Không phải thế. Trông vẻ mặt cũng như thái độ của ông không có gì tỏ ra ông đang đùa rỡ. Nàng lắc đầu và nói tiếp:

- Không, bố. Nhất định không. Ý kiến đó không hấp dẫn con 1 chút nào cả.

- Con đừng nói không ngay lúc này - ông nói bằng 1 giọng kẻ cả -

bố sẽ bảo hăng quảng cáo của chúng ta triển khai 1 vài phương án. Bố hứa sẽ không điều động

bất cứ 1 ai trong bọn họ nếu chưa thảo luận với con và chưa được con đồng ý.

Ông đột nhiên trở nên xa lạ với nàng. Giọng nói, khuôn mặt, thái độ lịch sự của ông - tất cả đều quen thuộc. Nhưng quả thực nàng không biết lòng dạ của con người phía sau vẻ bề ngoài. Nàng không biết rõ ông 1 chút nào.

- Con sẽ không bao giờ đồng ý. Vụ rút máy bay đó đã giết chết 5 mạng người. 5 người đàn ông, bố à. Con đã gặp gia đình họ, những người vợ, con và cha mẹ đang đau khổ của họ. Con đã nói chuyện với họ. Con đã ngỏ lời chia buồn chân thật với họ. Chuyển đổi sự bất hạnh của họ thành lợi ích của con ...- nàng rung mình tỏ vẻ kinh tởm - ...không, bố. Đó là điều con không thể làm. Bill Carlson trề môi dưới, như ông vẫn luôn luôn làm khi ông suy nghĩ nhiều.

- Được rồi. Tạm thời lúc này, chúng ta sẽ gác lại ý kiến đó. Nhưng bố lại nảy ra 1 ý khác.

Ông ép cả 2 bàn tay của nàng giữa bàn tay ông. Rusty chợt có cảm giác rõ ràng nàng đang bị bố dồn ép bằng 1 biện pháp thận trọng, tựa hồ điều ông sắp sửa gợi ý sẽ có thể gây nên 1 cơn đột quỵ.

- Như bố đã kể cho con nghe, bố đã cho kiểm tra kỹ Landry ngày hôm qua. Anh ta làm chủ 1 nông trại rộng lớn trong vùng xinh đẹp của Sierras.

- Anh ấy đã nói điều đó.

- Không có 1 ai canh tác đất đai quanh đó.

- Như thế mới thật là đẹp. Vùng đất đó vẫn còn gần như chưa có người lai vãng. Con không sao hiểu chuyện đó có liên hệ gì với chúng ta?

- Rusty, con làm sao thế? - Ông hỏi 1 cách trêu chọc - con đã trở thành 1 kẻ bảo thủ sau 2 tuần ở trong rừng hay sao? Con không định phát đơn kiện các nhà xây dựng chiếm đoạt đất mỗi lần có 1 khu nhà mọc lên đấy chứ?

- Tất nhiên không đâu, bố.

Lời trêu chọc của ông gần như chệch bài. Bên sau nụ cười có 1 chút trách móc. Rusty không muốn làm cho ông ngã lòng, nhưng nàng vội vàng gạt bỏ bất cứ ý kiến nào mà ông đang nuôi dưỡng liên quan đến Cooper và việc kinh doanh, nên nàng nói tiếp:

- Con hy vọng bố không nghĩ tới bất cứ 1 sự phát triển thương mại nào trong phần tài sản của Cooper Landry. Con có thể bảo đảm với bố anh ấy sẽ không hăng hái tiếp nhận việc đó đâu. Anh ấy sẽ chống lại bố đấy.

- Con chắc chắn chứ? Làm sao ý kiến về 1 sự hợp tác lại nảy ra trong đầu con?

Nàng chăm chăm nhìn vào ông với vẻ ngờ vực:

- 1 sự hợp tác giữa Cooper và con à?

Ông Carlson gật đầu:

- Anh ta là 1 cựu chiến binh. Điều đó rất đáng khích lệ. Con và anh ta đã cùng nhau thoát chết trong 1 vụ rút máy bay và chịu đựng gian khổ tưởng chừng không thể tin nổi trong rừng rú Canada trước khi 2 người được cứu thoát. Điều đó cũng là 1 biến cố cực kỳ sôi động và có khả năng đưa con ra thị trường, giới tiêu thụ sẽ say mê thưởng thức.

Tất cả mọi người, thậm chí chính bố nàng, dường như xem vụ rút máy bay và các diễn biến hiểm nghèo tiếp theo là 1 cuộc phiêu lưu vĩ đại, 1 chuỗi sự kiện đầy kịch tính do Cooper và chính nàng đóng vai chính - Nữ hoàng Châu Phi quay vào 1 thời điểm và địa phương khác.

Ông Carlson quá bị cuốn hút vào các dự định của mình đến nỗi không để ý thấy các phản ứng chống đối của Rusty

- Lẽ ra bố đã có thể gọi 1 vài cú điện thoại và vào tối nay tập hợp 1 số nhà đầu tư thích xây dựng những chung cư trong khu vực đó. Ở Rogers Gap có 1 hệ thống kéo người trượt tuyết lên dốc, nhưng lại không được quản lý tốt. Chúng ta sẽ hiện đại hóa và cải tiến lại hệ thống đó. Lẽ tất nhiên chúng ta sẽ để Landry cùng tham gia. Mọi việc sẽ trôi chảy hơn nếu có dân địa phương hợp tác. Anh ta không phải là 1 người thích hòa đồng, nhưng cuộc điều tra đã cho bố hay anh ta có khá nhiều thế lực. Tên tuổi anh ta được nhiều người ở đó biết tới. Ngay sau khi các chung cư vừa khởi công xây dựng, con có thể bắt đầu bán chúng. Chúng ta sẽ kiếm được bạc triệu như chơi.

Nàng có qua nhiều lý do để phản đối, vì thế nàng thậm chí không kể ra. nàng phải tiêu diệt ý kiến đó trước khi nó kịp khởi đầu.

- Bố, trong trường hợp bố không kịp hiểu ý cách đây 1', Cooper Landry không quan tâm đến việc làm giàu.

Nàng nhặt 2 nửa tấm ngân phiếu lên và phe phẩy trước mặt ông để nhắc nhở trong lúc nàng nói tiếp:

- Làm giàu bằng cách kinh doanh trong ngành địa ốc là 1 công việc đáng nguyên rủa đối với anh ấy. Anh ấy muốn bỏ mặc như cũ, không để cho các nhà khai thác đất đai hủy hoại. Anh ấy thích để cho thiên nhiên tự phát triển.

- Có lẽ anh ta chỉ nói suông theo triết lý Walden Pond - bố nàng hoài nghi nhận xét - nhưng mỗi người đều có 1 giá, Rusty à.

- Cooper Landry thì không đâu.

Ông Carlson vuốt má con gái.

- Sự ngây thơ của con thật là đáng yêu.

Cái nháy trong mắt ông vừa quen thuộc vừa đáng lo sợ. Nó báo hiệu ông đang đánh đúng hơi 1 vụ làm ăn lớn. Trong cộng đồng các nhà tư bản cá mập, bố nàng là người có quai hàm khủng khiếp hơn hết thảy. Nàng nắm lấy bàn tay ông và siết mạnh

- Bố hãy hứa với con, bố hãy hứa, rằng bố sẽ không làm việc này. Bố không biết anh ấy đâu.

- Còn con thì biết?

Vẻ long lanh trong mắt ông chợt mờ đi và mí mắt nheo lại. Nàng từ từ buông tay ông ra. ông thụt lùi ra xa nàng với vẻ nghi ngờ, tựa hồ ông vừa mới được biết rằng lý do khiến nàng bị giam giữ trên giường bệnh rất có thể nàng bị bệnh truyền nhiễm.

- Bố đã không đặt ra bất cứ câu hỏi nào có thể làm cho con phải khó trả lời đâu, Rusty. Bố chỉ muốn tránh điều đó cho cả 2 chúng ta. Tuy nhiên, bố không mù. Landry hầu như là 1 con người có nhiều nam tính và thích châm biếm. Anh ta thuộc loại cô đơn hiểu chiến mà dám phụ nữ

thường phải lòng và tự cho là mình có thể thuần hóa.

Ông nâng cằm nàng lên để ông có thể đọc được mắt nàng.

- Chắc chắn con thừa thông minh để không bị quyến rũ bởi 1 đôi vai rộng và 1 tính khí trầm uất. Bố hy vọng con không hình thành bất cứ 1 kiểu gắn bó tình cảm nào với con người này. Đó sẽ là điều bất hạnh nhất.

1 cách vô tình bố nàng đã lặp lại lý thuyết của Cooper - rằng tình cảm của họ tùy thuộc rất nhiều vào sự nương tựa lẫn nhau của họ.

- Trong hoàn cảnh đó hình thành 1 sự gắn bó với anh ấy không phải là tự nhiên hay sao?

- Phải. Nhưng hoàn cảnh đã thay đổi. Con không còn bị cô lập với Landry giữa chốn hoang vu, mà con đã về nhà. Con có 1 cuộc sống ở đây mà nhất định con không thể hủy hoại chỉ vì 1 niềm say mê trẻ con. Bất cứ chuyện gì đã xảy ra ở đó - ông vừa nói vừa hất cái đầu tóc chải bóng mượt về phía cửa sổ, đã qua rồi và phải được quên đi.

Cooper cũng đã nói như thế, nhưng mọi việc vẫn chưa qua. Hoàn toàn còn đó. Và không thể quên đi. Những gì nàng cảm thấy về anh sẽ suy yếu dần và cuối cùng mất hẳn vì sự không được nuôi dưỡng. Nàng đã không hình thành 1 sự nương tựa vào anh về mặt tâm lý sẽ tan biến đi trong lúc nàng dần dần trở lại cuộc sống trước kia.

Nàng đã yêu. Cooper không còn là người cung ứng và bảo vệ nàng, mà là 1 cái gì lớn hơn thế rất nhiều. Anh là người đàn ông mà nàng yêu. Cho dù họ ở bên nhau hoặc xa cách nhau, điều đó vẫn sẽ không bao giờ thay đổi.

- Bố đừng lo. Con biết chính xác con cảm thấy như thế nào về Cooper Landry.

Đó là sự thật. Cứ để cho bố nàng tự rút ra kết luận.

- Con gái của bố ngoan lắm - Ông Carlson vừa nói vừa vỗ vai nàng. - bố biết bố có thể trông mong ở con để thoát ra khỏi vụ này mạnh hơn và khôn hơn. Y hệt như anh của con, con đã từng giữ thẳng đầu.

Nàng đã về nhà được 1 tuần sau khi trải qua gần 1 tuần trong bệnh viện sau cuộc giải phẫu đầu tiên trên ống chân. Vết sẹo không có vẻ khá hơn trước, nhưng bác sĩ cảm đoán với nàng rằng sau 1 loạt giải phẫu, nó sẽ hầu như không thể nhận thấy.

Ngoại trừ 1 cảm giác hơi khó chịu trong chân, nàng cảm thấy hoàn toàn khỏe khoắn. Băng đã được tháo ra, nhưng bác sĩ đã khuyên nàng để cho chân được thoáng và tiếp tục dùng nạng để đỡ.

Nàng đã thu hồi mấy "cân" mà nàng đã sút giảm sau khi rớt máy bay. Hàng ngày nàng dành khoảng mấy tiếng đồng hồ nằm ngoài nắng trên sàn của hồ tắm để cho da hơi rám nắng trở lại. Các bạn của nàng đã trung thành với lời hứa, và bởi vì nàng không thể dễ dàng đến 1 thẩm mỹ viện, họ đã mang thẩm mỹ viện đến với nàng. 1 người thợ uốn tóc đã cắt tỉa và gội đầu giúp cho mái tóc của nàng lại bóng mượt như trước. 1 người thợ làm móng nắn lại các móng tay móng chân cho nàng. Cô ta cũng xoa bóp cả nửa cân kem vào 2 bàn tay khô nhám của Rusty

Trong lúc nàng quan sát người thợ làm móng tay gọt giũa, Rusty nghĩ tới những lúc nàng đã giặt áo quần bằng tay, rồi treo lên để hong cho khô trên 1 sợi dây thô sơ ngoài trời. Luôn luôn phải canh chừng sẽ xem áo quần đã khô hay chưa trước khi chúng đông cứng thành băng. Công việc thật đáng chán. Không hẳn là như vậy. Hay là ký ức luôn luôn làm cho mọi việc bớt tồi tệ

hơn thực tế ban đầu?

Điều đó có thể áp dụng cho nhiều việc. Phải chăng những chiếc hôn của Cooper quả thực rung chuyển cả trời đất như the? Phải chăng vòng tay và những lời thì thầm của anh vỗ về như thế trong những giờ đen tối nhất của đêm tối? Nếu không, tại sao nàng cứ thường xuyên thức giấc, khao khát sự gần gũi và hơi ấm của anh?

Nàng chưa bao giờ cô đơn đến thế.

Không phải nàng chưa từng ở 1 mình - tối thiểu không phải trong những khoảng thời gian kéo dài. Nhiều người bạn ghé thăm mang đến những món quà nhỏ, hy vọng sẽ làm cho nàng vui thích bởi vì nàng có vẻ hết sức rầu rĩ. Về mặt thể chất nàng đang khá quan dần, nhưng tinh thần của nàng vẫn chưa phục hồi.

Nhiều người bạn và đồng nghiệp cảm thấy lo lắng cho nàng. Kể từ vụ rớt máy bay, nàng hoàn toàn không vui vẻ như trước. Họ không ngừng mang đến cho nàng đủ thứ từ chocolate Godiva đến các món ăn của những nhà hàng thanh lịch nhất ở Beverly Hills được nấu riêng cho nàng bởi các đầu bếp vốn biết rõ các món nàng thích.

Nàng có nhiều thời gian, nhưng nàng không bao giờ nhàn rỗi. Lời dự đoán của bố nàng đã trở thành sự thực, nàng đột nhiên nổi tiếng là 1 đại lý địa ốc xuất sắc. Mọi người trong thành phố đều muốn bán hoặc mua theo ý kiến của nàng về chiều hướng thị trường luôn dao động. Mỗi ngày nàng nhận nhiều cú điện thoại của các khách hàng đầy triển vọng, kể cả 1 số nhân vật điện ảnh và truyền hình có thể lực. Tại nàng ù đi sau nhiều tiếng đồng hồ nghe điện thoại. Bình thường chắc là nàng sẽ nhảy lên vui sướng vì 1 loạt khách hàng có tầm cỡ như thế này. Thay vì vậy nàng lại khó chịu với 1 nỗi buồn chán không giống bản tính nàng 1 chút nào mà nàng không sao giải thích hoặc khắc phục. Bố nàng đã không nói gì nữa về việc khai thác khu vực chung quanh Rogers Gap. Nàng hy vọng rằng ý kiến đó không thể thực hiện được 1 cách chính thức. Ông ghé thăm nàng mỗi ngày, viện cớ để kiểm tra mức tiến bộ của nàng. Nhưng Rusty nghi ngờ, có lẽ không được công bằng, rằng bố nàng quan tâm về việc thu hoạch 1 cách nhanh chóng vụ kinh doanh mới này nhiều hơn sự hồi phục của nàng.

Các nếp nhăn quanh miệng ông trở nên căng thẳng vì nôn nóng, và lời khích lệ với giọng đùa cợt mong nàng sớm trở lại với công việc bắt đầu có vẻ gương gạo. Mặc dầu nàng vẫn theo lời chỉ định của bác sĩ, nàng biết mình đang cố hết sức kéo dài thời gian hồi phục. Tuy vậy nàng đã quyết tâm không trở về văn phòng cho tới khi nàng cảm thấy khỏe và sẵn sàng.

Vào buổi chiều đặc biệt hôm ấy, nàng rên rỉ vì sợ hãi khi tiếng chuông cửa ngân vang. Trước đó bố nàng đã gọi điện thoại cho hay vì 1 công việc kinh doanh ông sẽ không thể ghé thăm trong ngay hôm đó. Rusty đã cảm thấy nhẹ nhõm. Nàng thương bố nhưng nàng cảm thấy thích thú với điều này trong lúc các cuộc viếng thăm hàng ngày của ông đã khiến nàng cho mệt lử.

Chắc hẳn buổi hẹn của ông đã bị hủy bỏ và nàng sắp mất khoảng thời gian yên tĩnh.

Móc cánh tay lên cặp nạng, nàng khập khiễng đi dọc theo hành lang về phía cửa trước. Nàng đã sống trong ngôi nhà này suốt 3 năm. Đó là 1 tòa nhà nhỏ tường gạch trắng mái ngói đỏ, có kiểu dáng miền nam California, được xây dưới 1 vách đá và bao phủ bởi 1 loại dây leo nở đầy hoa tươi thắm. Rusty đã say mê nó ngay từ lúc mới trông thấy.

Tựa người trên 1 cây nạng, nàng tháo chốt và mở cửa.

Cooper không nói gì cả, nàng cũng vậy. 2 người chỉ nhìn nhau dăm dăm 1 hồi lâu trước khi nàng lặng lẽ dịch qua 1 bên. Anh bước qua khung cửa hình vòng cung. Rusty đóng cửa và quay lại đối diện với anh.

- Chào.

- Chào.

- Anh làm gì ở đây?

- Anh đến hỏi thăm chân em- anh vừa nói vừa nhìn xuống chân nàng và nàng chìa ra cho anh xem - nó không có vẻ khá hơn nhiều.

- Sẽ khá mà.

Ánh mắt hoài nghi của anh ngược lên gặp mắt nàng trong lúc nàng dè dặt nói tiếp:

- Bác sĩ đã hứa nó sẽ khá hơn.

Anh vẫn có vẻ nghi ngờ, nhưng không nhắc tới chuyện đó nữa mà xoay người nhìn quanh.

- Anh rất thích nhà em.

- Cám ơn anh.

- Nó rất giống nhà của anh.

- Thật thế sao?

- Nhà của anh có vẻ vững chắc hơn. Không được trang trí đẹp đẽ như thế này. Nhưng cả 2 nhà rất giống nhau. Phòng rộng. Nhiều cửa sổ.

Nàng chợt cảm thấy hồi phục đủ để di chuyển. Khi mới trông thấy anh, đầu gối mạnh khỏe của nàng, mà nàng dùng để chống đỡ, đã gần như quỵ xuống. Giờ đây, nàng cảm thấy tự tin đủ để di chuyển về phía trước và ra hiệu cho anh đi theo nàng.

- Anh vào đi. Anh muốn uống 1 chút gì không?

- 1 thứ gì nhẹ thôi.

- Lemonade?

- Tốt lắm.

- Chỉ mất chừng 1'.

- Em khỏi mất công.

- Không mất công đâu. Em cũng đang khát đây.

Nàng đã cố gắng đi qua phòng ăn vào trong bếp ở phía sau cùng của ngôi nhà. Anh đi theo.

- Anh ngồi xuống đi - nàng vừa nói vừa gạt đầu ra hiệu về phía cái bàn đặt ở chính giữa bếp và bước tới tủ lạnh.

- Để anh phụ giúp em? - anh hỏi.

- Thôi, cảm ơn. Em đã tập làm mọi việc.

Nàng quay đầu lại, với nụ cười trên môi, và bắt gặp anh đang chăm chú nhìn vào phía sau chân nàng. Nghĩ rằng nàng sẽ ở nhà 1 mình suốt ngày, nàng đã mặc 1 chiếc quần cụt tả tơi và không mang giày. 2 tà áo sơ mi bằng vải chambray gút lại ở thắt lưng. Nàng đã kéo tóc lên cao thành 1 đuôi ngựa xộc xệch.

Bị bắt quả tang đang chăm chú nhìn đôi chân trần mượt mà của nàng, Cooper cựa mình như 1 kẻ phạm tội.

- Nó còn đau không?

- Cái gì?

- Chân em.

- Ồ, không. Chỉ chút đỉnh. Thỉnh thoảng thôi. Lẽ ra em chưa được phép đi bộ hoặc lái xe hoặc làm bất cứ gì như thế.

- Em đã trở lại với công việc à?

Cái đuôi ngựa của nàng quất vào cổ trong lúc nàng lắc đầu.

- Em đang điều hành 1 số công việc tại đây bằng điện thoại. Nhưng em vẫn chưa cảm thấy đủ sức mặc quần áo và đi đến văn phòng.

Nàng lấy 1 lon Lemonade đậm đặc ra khỏi tủ lạnh.

- Từ khi về nhà anh có bận lắm không?

Nàng đổ lon nước vào trong 1 cái bình và thêm vào đó 1 chai soda lạnh. 1 vài giọt nước bắn lên mu bàn tay, nàng đưa tay lên miệng và mút sạch. Đó là lúc nàng trở lại với câu hỏi vẫn còn ở trong mắt nàng.

Như 1 con chim ưng, Cooper quan sát từng cử động của nàng. Anh nhìn chăm chú vào miệng nàng. 1 cách chậm chạp, nàng hạ bàn tay xuống và trở về với công việc. 2 bàn tay của nàng run rẩy trong lúc nàng lấy ly xuống khỏi tủ ngăn và bỏ đá vào đó.

- Phải, anh khá bận.

- Mọi việc như thế nào khi anh trở về?

- Tốt thôi. 1 người láng giềng đã cho gia súc của anh ăn uống đầy đủ. Chắc là ông ta sẽ tiếp tục công việc đó mãi sau này nếu anh sẽ không bao giờ trở về.

- thật là 1 người hàng xóm tốt.

Nàng đã muốn làm cho cuộc nói chuyện có vẻ nhẹ nhàng, nhưng giọng nói của nàng lại có vẻ vui tươi và ròn rã. Nó không thích hợp với bầu không khí nặng nề và ngọt ngào như mùa hè ở New Orleans. Không khí oi bức, nàng cảm thấy như thiếu dưỡng khí.

- Anh không có ai giúp đỡ trong việc điều hành nông trại hay sao? - nàng hỏi.

- Thỉnh thoảng thôi. Những người làm việc tạm thời. Phần đông bọn họ là những kẻ lang thang

mê trò trượt tuyết chỉ làm việc để hỗ trợ cho thói quen của họ. Mỗi khi hết sạch tiền họ lại làm việc 1 vài ngày để họ có thể mua vé lên đỉnh dốc và thực phẩm. Hệ thống đó thuận lợi cho cả họ và anh.

- Bởi vì anh không thích có nhiều người ở quanh anh.

- Đúng.

1 nói chán nản cực kỳ tồi tệ chột trần ngập tâm trí nàng. Nàng cố ngăn chặn bằng cách hỏi:

- Anh có trượt tuyết chứ?

- 1 đôi khi. Còn em?

- Có. hoặc đúng hơn là đã có - nàng vừa nói vừa liếc xuống chân - chắc là em sẽ phải ngồi không suốt mùa này.

- Có lẽ không đâu. Vì xương đâu có gãy.

- Có lẽ.

Và dường như đó là tất cả những gì họ cần phải nói. Bằng cách thỏa thuận ngầm, họ chấm dứt cuộc trò chuyện ngắn ngủi điên cuồng và làm điều mà họ thật sự muốn làm là nhìn nhau.

Tóc anh đã được cắt, nhưng vẫn còn dài so với một hiện đại. Nàng thích cái cách nó chạm vào cổ sơ mi của anh. Quai hàm và cằm anh đã được cạo sạch, nhưng nàng không sao biết được có mất 1 sợi nào trong bộ râu mép của anh hay không. Làn môi dưới của anh vẫn nghiêm khắc và không nhân nhượng như trước. Những vết hằn quanh miệng anh có vẻ sâu hơn, khiến cho gương mặt anh thêm nam tính 1 cách không thanh thản. Nàng không thể không tự hỏi nỗi lo lắng đặc biệt nào đã khắc sâu thêm những nếp nhăn đó.

Y phục của anh không thuộc loại thời trang. Tuy vậy chiếc quần jeans vẫn làm cho 1 người đàn ông có phong độ hơn đối với bất cứ loại quần nào khác. Đối với thân hình của Cooper thì nó lại hay hơn hết thảy.

Chiếc sơ mi bằng vải bông trải rộng trên 1 cái ngực mà nàng vẫn còn mơ tới. 2 tay áo được cuộn lên để lộ 2 cánh tay mạnh mẽ. Anh đã mang theo 1 chiếc áo khoác bằng da. Lúc này chiếc áo được vắt trên lưng ghế, bị bỏ quên. Quả thực dường như anh đã quên tất cả mọi thứ ngoại trừ người đàn bà đang đứng trước mặt anh, chỉ cách anh vài bước mà tưởng chừng nhiều năm ánh sáng.

Mắt anh dò tìm thân hình nàng, nhìn tới đâu như lột trần nàng đến đấy. Da nàng bắt đầu muốn bốc cháy lên vì cơn sốt. Lúc mắt anh dừng lại trên 2 tua không đều của quần nàng, nơi các sợi chỉ mềm cọ vào cặp đùi trần của nàng, Rusty đã nóng bừng và ướt nhẹp.

Ánh mắt của anh di chuyển trở lên mặt nàng và nỗi khát khao mà anh trông thấy rõ ở đó được phản chiếu nỗi khát khao của chính anh. Di chuyển bằng đôi nặng, nàng thu ngắn khoảng cách giữa 2 người, không hề rời mắt khỏi anh, anh phải ngửa ra phía sau để cho mắt vẫn bắt được mắt nàng. Thời gian đó dài như cả 1 đời người nhưng thật ra chỉ có mấy giây đồng hồ trước khi nàng đứng ở ngay trước mặt anh, tựa người trên đôi nặng.

Nàng nói:

- Em không sao tin nỗi anh đang thực sự ở đây.

Anh vừa rên vừa cúi đầu xuống ép mạnh vào ngực nàng.

- Rusty, em đúng là đồ chết tiệt. Anh không thể ở xa em.

Những cảm xúc không sao chống lại làm nàng phải nhắm nghiền mắt. Đầu nàng nghiêng tới trước, hoàn toàn đầu hàng tình yêu của nàng đối với nàng đàn ông phức tạp này. Nàng khẽ gọi tên anh.

Anh choàng cánh tay quanh hông nàng và cọ mặt vào khoảng trũng mềm, thơm giữa ngực nàng. 2 bàn tay của anh xoe rộng trên lưng nàng kéo thân hình nàng vào sát hơn mặc dầu nàng không thể chuyển động đôi chân.

- Em nhớ anh quá - nàng khản giọng thú nhận.

Nàng không trông mong anh tỏ lời thú nhận tương tự, và đúng là anh không làm như thế. Nhưng sự nồng nhiệt trong vòng tay ôm của anh là bằng chứng không lời cho biết rõ anh đã nhớ nàng tới mức nào.

- Chúa ơi, em thơm quá.

- Anh có hương vị của núi - nàng vừa nói vừa hôn tóc anh.

- Anh phải... - anh lụp chụp mở cái gút ở thắt lưng của nàng, nhưng không được, liền giật bút nút áo ra - chỉ cần 1 cái thôi.

Miệng anh cứ gấn lên phần tròn trĩnh của ngực tràn ra ngoài nịt vú của nàng.

Các đốt ngón tay của nàng trắng bệch ra nơi siết chặt cán nạng. Nàng ước ao được thả chúng ra và luồn ngón tay vào tóc anh. Nàng cảm thấy nó đang quét lên da nàng khi anh quay đầu và hôn phần ngực bên kia.

Nàng thốt ra 1 tiếng rên nghẹn ngào như 1 tiếng nấc vừa khó chịu vừa háo hức vì không được sử dụng đôi bàn tay của mình. Cảm giác bị bó buộc lại càng tăng thêm sự kích thích.

- Cooper - nàng hỗn hển nói với vẻ cầu khẩn.

Anh liền vòng tay ra phía sau lưng nàng. Mắt anh uống đầy trước khi môi anh ngậm lấy 1 đỉnh hồng căng cứng và hút vào trong miệng. Mặt anh di chuyển trên khắp ngực nàng chà xát bằng má rồi cảm rồi miệng rồi mũi rồi mày. Rusty tựa người chông chênh trên đôi nạng liên tục gọi tên anh với giọng thiết tha đầy sùng bái.

- Em hãy cho anh biết em muốn gì. Bất cứ điều gì - anh nói giọng khàn khàn - cho anh biết đi.

- Em muốn anh.

- Em hiểu ý anh mà. Em muốn gì?

- Cooper...

- Ở đâu?

- Anh biết ở đâu mà - nàng kêu lên.

Tất cả sức lực của Rusty chột tan biến. Nàng buông cặp nạng ra. chúng rơi loảng xoảng trên mặt đất. nàng hơi ngã người về phía trước, nhưng gượng lại được bằng cách đặt 2 bàn tay lên vai Cooper. trong lúc nàng làm việc đó, anh tuột khỏi mặt ghế và quỳ gối trước mặt nàng.

Nàng cắn chặt môi dưới để cho khỏi gào lên vì khoái lạc.

Anh không ngừng lại ở đó. Anh không ngừng lại 1 chút nào. Cả sau khi cơn mê mẩn tràn ngập khắp cơ thể nàng. Cả sau khi nàng ngây ngất 1 lần nữa. Anh vẫn không ngừng cho tới lúc thân hình nàng lóng lánh mồ hôi, cho tới lúc tóc ở thái dương, ở má và ở cổ nàng ướt đầm. Cho tới lúc nàng run rẩy vì những rung động từ chính trong cơ thể nàng.

Chỉ lúc đó anh mới đứng lên và ôm nàng trong vòng tay mà hỏi:

- Đường nào?

Mặt anh dịu dàng chưa từng thấy trong lúc cúi xuống trên mặt nàng. Vẻ lạnh lùng đầy thận trọng không còn ở trong đôi mắt anh. Thay vào đó là những tia lửa cảm xúc mạnh mà nàng không dám hy vọng là tình yêu.

Nàng đưa tay lên và chỉ về phía phòng ngủ. Anh tìm ra không mấy khó khăn. Vì nàng vừa mới trải qua nhiều thời gian ở đây cho nên căn phòng có dáng vẻ ấm cúng và hấp dẫn anh rõ rệt. Anh mỉm cười trong lúc bông nàng qua khung cửa. 1 cách nhẹ nhàng anh để nàng đứng bằng chân trái và kéo tấm vải phủ giường ra.

- Em nằm xuống đi.

Nàng nghe lời, quan sát anh đi vào buồng tắm. Nàng nghe tiếng nước chảy. 1 lúc sau, anh trở ra mang theo 1 cái khăn ướt. Anh không nói 1 tiếng, nhưng mắt anh nói rất nhiều trong lúc anh kéo nàng vào 1 vị thế ngồi và nhẹ nhàng cởi áo nàng. Nàng ngồi trước mặt anh và không xấu hổ 1 cách tuyệt diệu.

Anh dùng cái khăn ướt mát lau khắp các cánh tay, vai và cổ nàng. Sau khi anh đỡ nàng dựa lên mấy cái gối, anh đưa 2 cánh tay nàng lên phía trên đầu và tiếp tục lau các khoảng trống của nách nàng. Nàng gù gù với vẻ mãn nguyện vừa ngạc nhiên, anh liền cúi đầu xuống và hôn cái miệng đang rên rỉ của nàng.

- Dường như anh luôn luôn để lại dấu vết trên mình em - anh nói với 1 chút hối tiếc - Anh xin lỗi.

- Em không bắt lỗi anh đâu.

Mắt anh sáng rực lên trong lúc anh nhìn xuống bụng nàng. Anh đắp cái khăn lên phần còn lại của bụng nàng. Rồi anh lau 2 chân nàng, cẩn thận tránh vết sẹo.

- Em lật người lại đi.

Rusty nhìn lên anh với vẻ tò mò, nhưng nàng vẫn lật úp người lại và kê má lên 2 cánh tay xếp lại. 1 cách chậm rãi, anh lau toàn bộ lưng nàng.

- Hừm - nàng thở dài.

- Để anh nói.

- Anh cứ nói đi.

- Hừm.

Anh mất thời gian rất nhiều hơn mức cần thiết để lau sạch mồ hôi. Anh cúi bắt chân của nàng cho tới tận gót chân mới phát hiện ra nơi đó bị nhột. Lúc lau trở lên anh nấn ná để thưởng thức phía sau của đầu gối nàng.

- Em chỉ cần thư thả 1'

- Anh nói thì dễ lắm. Nhưng anh đâu có bị kích thích.

- Em hãy chuẩn bị đi, sẽ còn nữa.

Anh bao phủ lưng bàn tay của nàng với lòng bàn tay của anh, đan ngón tay 2 người vào nhau, và dùng cái mũi của anh để gạt cái đuôi ngựa của nàng sang 1 bên để cho môi anh có thể tới được tai nàng.

- Anh không thể làm bất cứ gì để quên được em - anh thì thầm với giọng cộc cằn - không thể làm việc. Ngủ. Ăn. Không còn thoải mái trong nhà anh nữa. Em đã hủy hoại tất cả. Những ngọn núi không còn đẹp nữa. Khuôn mặt của em đã che mờ mắt anh.

Anh lắc nàng thúc lên phía trên, để nằm vững sát vào nàng và nói tiếp:

- Anh đã nghĩ sẽ tổng em ra khỏi cuộc sống của anh, nhưng anh đã hoàn toàn thất bại. Thậm chí anh đã đi đến Vegas trả tiền cho 1 người đàn bà để trải qua đêm với anh. Khi cả 2 đã vào phòng khách sạn, anh chỉ ngồi im nhìn cô ta và uống rượu, cố tự kích thích ham muốn. Cô ta đã thực hiện 1 số màn khoe kỳ quặc nhất nhưng anh vẫn chẳng cảm thấy gì. Anh đã không thể làm được chuyện đó. Thật ra anh đâu có muốn. Cuối cùng anh cho cô ta về nhà trước khi cô ta cảm thấy ghê tởm anh như anh đã tự ghê tởm mình.

Anh vùi mặt vào gáy nàng, rồi lại nói:

- Em đúng là mụ phù thủy tóc đỏ, không biết em đã làm gì anh trên đó? Trước kia anh thanh thản lắm kia mà? Hết sức thanh thản, cho đến khi em đến với cái miệng êm như nhung và làn da mịn màng. Giờ đây cuộc đời của anh chẳng còn 1 chút giá trị gì nữa. Tất cả những gì anh có thể nghĩ, thấy, nghe, sờ, ngửi, nếm, chỉ là em. Em....

Miệng anh tựa vào miệng nàng. Anh tách môi nàng ra với cái lưỡi cứng có vẻ xâm phạm và chiếm hữu của anh.

- Anh nhất định lấy em. Nhất định. Bây giờ.

Anh nghiền thân hình anh vào thân hình nàng tựa hồ để nhập 2 người thành 1...

Rên rỉ vì sung sướng, anh gục đầu vào ngực nàng. Anh kêu gọi đủ mọi thánh thần và quỷ sứ để buông thả anh khỏi nỗi khổ sở. Hơi thở hỗn hển của anh phả lên ngực nàng.

Da anh đỏ bừng lên, như muốn làm cháy bỏng cả tay nàng trong lúc nàng di chuyển chúng trên các bắp thịt dẻo dai như sóng gợn của lưng anh. Anh gọi tên nàng và miệng họ lại tìm đến nhau.

Rusty không cảm thấy bị đánh bại bởi sức mạnh dữ dội của anh, mặc dầu nàng rất có thể như thế. Trái hẳn lại, nàng cảm thấy tự do và không bị kèm hãm, đủ mạnh để bay vút tới những giới hạn của vũ trụ. Giống hệt như cơ thể nàng đã mở ra để đón anh, trái tim và tâm hồn nàng cũng vậy. Tình yêu trào ra chan chứa. Anh phải cảm thấy. Anh phải biết.

Nàng tin chắc anh đã biết, bởi vì anh đang gọi tên nàng theo nhịp với những chuyển động của anh. Giọng nói của anh lạc đi vì cảm xúc. Nhưng chỉ trong chớp nhoáng trước khi anh mất khả năng kềm chế, nàng chợt cảm thấy anh định rút ra.

- Đừng! Đừng anh.

- Phải, Rusty, phải.

- Em yêu anh, Cooper - nàng vừa nói vừa bắt chéo mắt cái chân trên eo lưng anh - em muốn anh. Tất cả của anh.

- Không, không - anh rên rỉ vì khổ sở lẫn mê ly.

- Em yêu anh.

Nghiến chặt răng, anh ngửa mạnh đầu ra sau và đầu hàng...

Mồ hôi nhỏ giọt trên mặt anh. Người anh ướt sũng. Lông trên cơ thể anh xoắn lại. Anh gục xuống trên mình nàng. Nàng vẫn ghì chặt anh. Bản năng của thể xác nàng tự khẳng định, nàng muốn ôm ấp anh như 1 đứa trẻ.

Thời gian như vĩnh viễn ngừng lại cho đến khi anh phục hồi đủ sức để cử động, nhưng anh vẫn không vội vàng rời khỏi nàng. Cuối cùng, anh lặn ra khỏi mình nàng và nằm ngửa ra, no đủ. Rusty chăm chú nhìn bộ mặt yêu dấu của anh. Mắt anh đang nhắm lại. Các nếp gấp ở 2 bên cái miệng khắc khổ của anh đã thư giãn khá nhiều so với lúc anh bước qua cửa trước nhà nàng.

Nàng kê đầu lên ngực anh.

- Có phải bạn nghĩ anh đã không rút ngay ra khỏi em?

Không hiểu vì sao nàng biết đây là lần đầu tiên trong 1 thời gian dài Cooper đã hoàn thành toàn vẹn 1 cuộc làm tình.

- Không.

- Có phải vì em có thể có mang?

- Không, không phải thế.

- Tại sao anh không làm tình theo cách đó, Cooper?

Anh mở mắt ra. Nàng nhìn chăm chăm vào đó. Chúng có vẻ cảnh giác. Anh, người mà nàng vẫn nghĩ là không hề biết sợ hãi là gì, lại đang sợ nàng, 1 người đàn bà nằm 1 cách hiền lành bên cạnh anh, hoàn toàn bị mê hoặc bởi anh và ngoan ngoãn theo anh. Thế thì nàng có thể tượng trưng cho 1 mối đe dọa kiểu gì?

- Tại sao anh đã tự áp đặt cái quy tắc đó? - nàng dịu dàng hỏi - anh nói cho em nghe đi.

Anh nhìn đăm đăm lên trần nhà.

- Đã có 1 người đàn bà.

À, người đàn bà, Rusty nghĩ.

- Tên cô ta là Melody. Anh đã gặp cô ta ngay sau khi trở về từ Việt Nam. Anh đã hỏng bét. Cay đắng. Tức giận. Cô ta...

Anh làm 1 cử chỉ tỏ vẻ bất lực trước khi nói tiếp:

- Cô ta đã quan sát mọi sự việc theo bối cảnh, tạo cho đời anh 1 điểm nhắm. Lúc bấy giờ anh đang học đại học với chi phí của quân đội Mỹ. 2 người sẽ kết hôn ngay sau khi anh ra trường. Anh đã nghĩ mọi việc sẽ tốt đẹp. Đúng thế.

Anh lại nhắm mắt và Rusty biết anh đang tới gần phần khó khăn nhất của câu chuyện.

- Rồi cô ta có mang. Không cho anh biết, cô ta đã tự đi phá thai.

2 bàn tay của anh siết chặt lại và quai hàm bạnh ra vì giận dữ. Nàng thậm chí giật nảy mình khi anh bất thần quay về phía nàng.

- Cô ta đã giết chết đứa bé. Sau tất cả cảnh chết chóc anh đã từng trông thấy, cô ta...

Hơi thở của anh chợt trở nên khó nghe đến nỗi Rusty lo sợ tim anh vừa ngừng đập. Nàng đặt 1 bàn tay an ủi trên ngực anh và dịu dàng gọi tên anh.

- Em rất tiếc, Cooper. anh yêu quý. Em rất tiếc.

Anh thở thật sâu, cho đến lúc phổi anh đầy không khí.

- Được rồi.

- Anh đã tức giận cô ấy kể từ lúc đó.

- Đó là lúc đầu. Nhưng rồi anh dần dần căm ghét cô ta nhiều đến nỗi không còn tức giận cô ta nữa. Anh đã san sẻ quá nhiều tâm sự với cô ta. Cô ta thừa biết trong đầu anh có những ý tưởng gì, anh có cảm nghĩ như thế nào về mọi việc. Cô ta đã khấn nài anh nói về trại tù và mọi chuyện xảy ra ở trong đó.

- Anh có nghĩ cố ấy đã lạm dụng sự tin cậy đó?

- Lạm dụng và phản bội - anh vừa nói vừa đưa ngón tay cái gạt 1 giọt nước mắt đang lăn xuống má Rusty - cô ta đã ôm anh vào lòng trong lúc anh vừa khóc như 1 đứa bé vừa kể cho cô ta nghe về những người bạn thân đã... chết ngay trước mắt anh.

Anh chấm dứt câu đó bằng 1 giọng nói thì thầm và lặc hẩn đi.

- Anh đã kể cho cô ta nghe về cái địa ngục mà anh đã trải qua để tẩu thoát rồi những việc anh đã làm để tồn tại cho đến khi được giải cứu. Ngay cả sau đó, khi anh mô tả anh đã phải nằm giữa 1 đồng xác chết đang bốc mùi như thế nào để cho khỏi bị bắt trở lại...

- Cooper, thôi đi anh - Rusty với tay và kéo anh lại gần.

- Cô ta đã bỏ đi và hủy diệt đứa con, sau khi anh đã từng trông thấy nhiều đứa bé bị xé xác ra làm đôi, có lẽ 1 vài đứa đã do chính tay anh, cô ta...

- Thôi đi anh.

Rusty áp đầu anh vào ngực nàng và khẽ ru anh trong lúc nàng vuốt tóc anh. Nước mắt khiến nàng không còn trông thấy gì. Nàng cảm nhận nỗi đau khổ của anh, và ước ao nàng có thể san hết sang nàng. Nàng hôn đỉnh đầu anh.

- Em rất tiếc. Anh yêu quý. Hết sức tiếc.

- Anh đã bỏ Melody. Anh chuyển tới miền núi, mua gia súc, xây dựng 1 ngôi nhà cho anh.

Và 1 bức tường chung quanh trái tim của anh, Rusty buồn rầu nghĩ. Không có gì lạ khi anh đã từ bỏ xã hội. Anh đã bị phản bội 2 lần - 1 lần bởi đất nước của anh không muốn nhắc nhở tới sai lầm của mình, và 1 lần bởi người đàn bà anh đã thương yêu và tin tưởng.

- Thế là anh đã không để cho bất cứ 1 người phụ nữ nào có mang do anh nữa.

Anh gỡ đầu ra và nhìn vào mắt nàng.

- Đúng thế. Nhất định không cho tới bây giờ - anh vừa nói vừa áp bàn tay lên 2 má nàng - cho tới em. Và anh không thể ngăn chặn mình dừng...

Anh hôn nàng thật mạnh và nói tiếp:

- Anh chỉ muốn cho việc đó cứ kéo dài mãi mãi.

Nàng mỉm cười, quay đầu lại và cắn vào bàn tay anh phía dưới ngón cái.

- Em đã nghĩ sẽ như thế.

Anh cũng mỉm cười theo, trông có vẻ thích thú 1 cách trẻ con với chính mình

- Thật sao?

Rusty bật cười thành tiếng

- Thật mà.

- Lần này anh để 1 dấu vết đặc biệt lên em. Em sẽ mang 1 phần của anh bên trong cơ thể em.

Anh ngẩng đầu lên khỏi gối và lướt miệng qua đôi môi sưng phồng vì hôn quá nhiều của nàng.

- Đó chính là điều em mong muốn. Lần này em sẽ không để cho anh rời bỏ em.

- Ồ, không à? - anh nói với 1 ánh trêu ghẹo khiêu khích trong mắt - em đã làm được những gì rồi?

- Em đã cho anh cả 1 cuộc chiến đấu. Chính vì thế mà em đã muốn anh. Tất cả con người anh.

Anh lấy răng kéo môi dưới của nàng ra và trằm lên 1 cách ngon lành với lưỡi của anh.

- 1 trong những điều mà anh thích nhất về em...

Miệng anh dừng nói để tìm tới cổ nàng

- Điều gì?

- Đó là em bao giờ cũng có vẻ như em vừa mới...

Anh chấm dứt câu nói bằng 1 tiếng thô tục mà chỉ anh mới có thể biến thành khiêu gợi.

- Cooper!

Giả vờ bị chọc giận, Rusty ngồi dậy trên gót chân và chống 2 bàn tay lên hông.

Anh bật cười. Âm thanh tuyệt vời hiếm hoi trong tiếng cười của anh hết sức phấn khởi đến nỗi nàng nghe còn thích thú hơn cả lời nói êm dịu. Anh cười mỗi lúc 1 lớn hơn. Tiếng cười của anh hết sức chân thật không hề nhuốm vẻ thờ ơ. Nàng muốn tiếng cười đó quấn quanh nàng như 1 tấm chăn. Nàng muốn tắm mình trong đó như thiên hạ vẫn ước ao mong vào ngày nắng ấm đầu tiên của mùa hè. Nàng đã làm cho Cooper Landry bật cười. Đó không phải là 1 thành quả nhỏ, nhất là trong mấy năm vừa qua. Có lẽ ít ai có thể tự cho là đã làm cho người đàn ông này cười thành tiếng.

Miệng anh vẫn còn hé ra vì cười dưới bộ râu mép. Anh bắt chước nàng theo giọng nheo nhéo của 1 bà già giúp việc: - Cooper!

Chạm tự ái vì bị anh bắt chước như thế, nàng vỗ lên đùi trần của anh, trong lúc anh vẫn nói tiếp:

- Đây, không phải là lỗi của anh khi em có mái tóc gợi tình và đôi mắt màu nâu khói - anh vừa nói vừa miết ngón cái dọc theo môi dưới của nàng - anh không thể nào nhìn được nếu miệng em cứ có vẻ vừa được hôn đang đòi hôn tiếp, nếu ngực em cứ như kiểu này.

- Kiểu gì? - nàng thở không ra hơi hỏi lại trong lúc anh chụp lấy 1 bên ngực nàng.

- Hừm. Chẳng lẽ lỗi tại anh khi 2 núm vú của em cứ nhô lên và hăm hở?

- Thật thế đấy.

- Nhưng nhô lên và hăm hở cái gì, Cooper?

Anh liền cúi tới trước và dùng môi với lưỡi để giải thích.

Rusty lại có những cảm giác quen thuộc cuộn cuộn ở giữa thân hình nàng như có 1 cuộn dải lụa ở đó. Vừa thở dài nàng vừa nắm lấy đầu anh và xô nó ra khỏi ngực nàng. Anh nhìn nàng với vẻ hoang mang, nhưng không chống cự lại trong lúc nàng ép đầu anh trở lại mặt gối.

- Em làm sao thế? - anh hỏi.

- Em định yêu anh theo kiểu khác.

- Anh tưởng em vừa mới làm.

Nàng lắc cái đầu rồi bù làm cái đuôi ngựa của nàng xõa xuống.

- Đó là kiểu anh yêu em.

- Có gì khác đâu?

Mỉm 1 nụ cười duyên dáng, mắt đầy hứa hẹn, nàng nằm duỗi người kế bên anh và bắt đầu gặm cổ anh.

- Anh cứ chờ xem.

Trong êm ái, họ nằm bên nhau, tay và chân đan nhau.

- Anh nghĩ chỉ những đấu thủ giành bắt bóng bầu dục mới biết cách làm cho đúng.

Giọng nói của anh vẫn còn quờ quạng trong lúc gọi lớn tên nàng, và anh chỉ có đủ sức để bấm đầu ngón tay lên sống lưng nàng

- Em làm có đúng không?

Anh nghiêng đầu lại và nhìn xuống người đàn bà đang xoa người trên ngực anh.

- Em không biết à?

Đôi mắt của nàng dờ dẩn vì yêu trong lúc nàng nhìn lên anh và lắc đầu với vẻ không chắc chắn 1 cách e lệ.

- Có phải đây là lần đầu tiên em đã...?

Nàng gật đầu thừa nhận. Anh khẽ buông 1 tiếng chửi thề êm dịu và kéo nàng lên hôn 1 cách âu yếm.

- Đúng mà. Em đã làm tuyệt lắm - anh nói với 1 chút hài hước khi cuối cùng anh buông môi nàng ra - tuyệt lắm.

Sau 1 lúc lâu im lặng, Rusty hỏi anh.

- Cuộc sống gia đình của anh trước kia như thế nào?

- Cuộc sống gia đình?

Trong lúc anh cố tập trung tư tưởng, anh lơ đãng cọ chân vào chân trái nàng, nhưng vẫn thận trọng không đụng vào cái chân đau của nàng.

- Chuyện đã quá lâu nên anh chỉ còn nhớ lờ mờ. Thành thực mà nói tất cả những gì anh còn nhớ về bố anh là ông đi làm việc mỗi ngày. Ông là 1 thường nhân. Công việc của ông ấy cuối cùng đã gây nên 1 cơn đau tim nặng khiến ông chết ngay tức khắc. Lúc bấy giờ anh còn đang học trung tiểu học. Mẹ anh không bao giờ chấp nhận việc ông ấy chết sớm và bỏ bà lại làm 1 người vợ góa. Bà không bao giờ chấp nhận anh vì... anh đã lỡ ra đời, anh đoán thế. Dù thế nào đi nữa, anh chỉ có 1 nghĩa là 1 gánh nặng đối với ba ấy. Bà ấy phải làm việc để trợ giúp bố con anh.

- Bà ấy không bao giờ tái giá?

- Không.

Mẹ anh có lẽ cũng đã đổ trách nhiệm cho cậu con trai không có gì đáng trách của bà về chuyện đó. Rusty có thể chấm thêm 1 vài nét và có được bức tranh toàn vẹn. Cooper đã trưởng thành trong tình cảnh không được ai thương yêu. Giờ đây chỉ hơi lấy làm lạ khi 1 bàn tay chìa ra cho anh với lòng tốt, anh đã ngoạm lấy thay vì tiếp đón. Anh chưa bao giờ trải qua việc đó. Những mối quan hệ cá nhân của anh đã bị vấy bẩn bằng đau đớn, vỡ mộng và phản phúc.

- Anh đã gia nhập thủy quân lục chiến ngay sau lúc tốt nghiệp trung học. Mẹ anh đã qua đời

trong năm đầu tiên anh ở Việt Nam. Ung thư vú. Bà là người ương ngạnh đến nỗi không chịu đi kiểm tra khối u đó trước khi mọi việc đã quá muộn.

Rusty xoa gãi cầm anh bằng móng ngón tay cái của nàng, thỉnh thoảng lại ấn vào trong vết nứt thẳng đứng. Lòng nàng tràn đầy thương xót đối với cậu bé cô đơn không được ai thương yêu mà anh đã từng trải qua. Bất hạnh đến thế là cùng. Bằng cách so sánh, nàng đã cảm thấy hết sức thoải mái.

- Mẹ em cũng đã chết. Rồi em lại mất người anh trai.

- Phải, Jeff. em hãy kể cho anh nghe về anh ấy đi.

- Anh ấy thật là tuyệt vời - nàng nói với 1 nụ cười đầy thương mến. - mọi người đều thích anh ấy. Anh ấy rất thân thiện, loại người không bao giờ xem bất cứ ai là xa lạ. Thiên hạ cứ tự động cuốn hút tới anh ấy. Anh ấy có tài lãnh đạo. Anh ấy có thể làm cho thiên hạ phải cười lên. Anh ấy có thể làm mọi việc.

- Em vẫn thường nhớ đến tất cả những điều đó.

Nàng nhanh nhẹn.

- Anh có ý nói gì thế?

Cooper có vẻ cân nhắc nên tiếp tục cuộc đối thoại này hay không, nhưng rõ ràng quyết định là nên.

- Bố em không liên tục lấy anh trai em làm 1 tấm gương cho em noi theo đấy chứ?

- Jeff vốn cố 1 tương lai đầy hứa hẹn trong ngành bất động sản. Bố em muốn em cũng sẽ như thế.

- Nhưng đó có phải là tương lai của em ông ấy muốn cho em hay là tương lai của anh cho em?

- Em không biết anh ngụ ý gì?

Cooper liền chụp 1 mớ tóc của nàng để giữ cho nàng không rời khỏi giường. Anh trỗi dậy, quỳ gối phía sau nàng nơi nàng ngồi trên mép giường.

- Em không giống như thế đâu, Rusty. Mọi điều em đã nói với anh về bố và anh trai của em khiến anh tin rằng em được dự tính đảm trách công việc của Jeff.

- Bố em chỉ muốn em thành đạt.

- Những gì ông ấy cho là tốt. em là 1 phụ nữ xinh đẹp, thông minh. 1 người con gái đang yêu. Em có 1 nghề nghiệp, và em đang thành đạt. Như thế không đủ với ông ấy hay sao?

- Không phải! Em muốn nói tất nhiên là đủ. Đó chính là điều ông ấy muốn em xử sự cho đúng với khả năng tiềm tàng của em.

- Hay là của Jeff.

Nàng cố thoát ra, nhưng anh vẫn giữ chặt vai nàng, bắt buộc nàng phải nghe tiếp

- Như cuộc đi săn ở hồ Gấu Lớn.

- Em đã nói với anh đó là ý kiến của em, chứ không phải của bố em.
- Nhưng tại sao em cảm thấy cần phân đi? Tại sao em lại không có trách nhiệm duy trì truyền thống ông ấy vẫn thường đi với Jeff? Có phải em đã đi chỉ vì em tưởng như thế sẽ làm vui lòng bố em?
- Như thế có gì sai à?
- Không có gì sai cả. Đó tuyệt đối là 1 cử chỉ hy sinh, vì tình thương yêu. Nhưng bằng cách đi, anh nghĩ em đã biểu lộ 1 bằng chứng đối với ông ấy; anh nghĩ em đã muốn bố em thấy em xuất sắc như Jeff trước kia.
- Nhưng em đã thất bại.
- Đó chính là điều anh muốn nói - anh gào to - em không thích đi săn và câu cá. Thế chứ gì? Tại sao em phải chịu thất bại?

Nàng tìm được cách thoát khỏi tay anh, khi đã đứng lên được, nàng xoay người người đi để nhìn thẳng vào mặt anh.

- Anh không hiểu, Cooper
- Hiển nhiên là thế. Anh không hiểu được tại sao con người chân thực của em lại không đủ đối với bố em. Tại sao em cứ phải liên tục tự chứng tỏ với bố em. Ông ấy đã mất người con trai, quả thật là bất hạnh và bi thảm. Nhưng ông ấy vẫn có 1 người con gái kia mà. Và ông ấy lại đang cố nhào nặn cô ta thành 1 thứ gì không phải là cô ta. Cả 2 bố con em đều bị ám ảnh bởi Jeff. Bất cứ việc gì khá mà ông ấy đã làm, anh thành thực tin chắc ông ấy đã không đi trên nước.

Rusty chỉ 1 ngón tay buộc tội vào anh

- Anh đúng là 1 con người thuyết giảng về những nỗi ám ảnh của người khác. Nhưng anh cũng đang nuôi dưỡng vết thương của anh 1 cách đầy ám ảnh. Thậm chí anh lấy làm thích thú. Trong nỗi tuyệt vọng của chính mình.
- Thật là điên khùng.

- Chính thế đấy. Đối với anh việc ngồi đây trên vùng núi non của anh chắc chắn dễ dàng hơn là hòa nhập với những con người khác. Rồi thế nào anh cũng sẽ phải tự cởi mở 1 chút, để cho người ta nhìn trộm 1 cái vào con người bên trong anh. Và điều đó làm cho anh khiếp đảm, phải không? Bởi vì anh có thể bị phát hiện. 1 ai đó có thể khám phá ra rằng anh không phải là 1 kẻ cứng rắn, lạnh lùng, nhẫn tâm như anh giả vờ đâu. 1 người nào đó có thể xác định anh vẫn có khả năng yêu và được yêu.

- Em yêu, anh đã từ bỏ ý niệm về tình yêu từ lâu lắm rồi.
- Thế thì tất cả những thứ này là gì? - nàng vừa hỏi vừa ra dấu về phía chiếc giường.
- Tình dục.

Anh đã làm cho từ này có vẻ hết sức dơ bẩn.

Rusty dội ngược vì vẻ xấu xa trong giọng nói của anh, nhưng vẫn hất đầu ra sau 1 cách kiêu hãnh.

- Đối với em không phải vậy. Em yêu anh, Cooper

- Đó là em nói.

- Em không nói đùa đâu!

- Em đã quần quai trong đêm mê khi em nói điều đó. Như thế không đáng kể.

- Anh không tin em yêu anh hay sao?

- Không. Không có chuyện đó đâu.

- Ô, có đấy - nàng chơi bài quân chủ - anh vẫn còn thương yêu đứa con chưa kịp chào đời của anh.

- Im đi.

- Anh vẫn còn đau khổ vì nó bởi vì anh thương yêu nó. anh vẫn còn thương yêu tất cả những người anh đã trông thấy chết trong các trại tù binh kia.

- Rusty

Anh rời khỏi giường và lù lù phía trên nàng với vẻ đe dọa.

- Anh đã quan sát mẹ anh trải qua suốt cuộc đời bà ấy bằng cách nuôi dưỡng nỗi tức giận và đắng cay. Bà ấy đã sống trên sự bất hạnh của mình. Anh có muốn lãng phí cuộc đời anh như thế không?

- Còn hay hơn là sống như em, cứ liên tục cố hết sức để làm 1 con người không phải là em.

Sự xung khắc nứt rạn ra giữa họ, mạnh đến nỗi thoát tiên họ không nghe thấy tiếng chuông cửa. Mãi cho đến khi Bill Carlson gọi lớn tên cô con gái họ mới nhận thức được họ không phải chỉ có 1 mình.

- Rusty

- Vâng, bố.

Nàng buông mình lên mép giường và bắt đầu giặt mạnh quần áo.

- Mọi việc ổn chứ? Chiếc xe hơi cũ mèm ở trước kia là của ai vậy?

- Sẽ ổn thôi mà, bố.

Cooper đang mặc áo quần với vẻ bình tĩnh hơn nàng nhiều. Nàng không thể không tự hỏi phải chăng đây là lần đầu tiên anh lâm vào 1 tình thế khó xử như thế này, có lẽ với sự xuất hiện không đúng lúc của 1 ông chồng.

Ngay sau khi họ đã mặc áo quần, anh đỡ nàng đứng lên và đưa đôi nạng cho nàng. Họ cùng nhau qua cửa phòng ngủ và dọc theo hành lang. Mặt đỏ bừng, biết rằng mái tóc của nàng đang rối bù, Rusty bước vào phòng khách.

Bố nàng đang sốt ruột đi tới đi lui trên sàn gỗ cứng. Khi ông quay người lại và trong giây

Cooper, mặt ông căng thẳng với vẻ phản đối. Ông đưa mắt nhìn Cooper với 1 ánh mắt kiên quyết rồi quay đôi mắt phán xét về phía con gái.

- Bố không thích bỏ qua 1 ngày không đến thăm con.
- Cảm ơn bố, nhưng quả thực bố không cần phải ghé qua đây mỗi ngày.
- Bố thầy thế.
- Bố... bố còn nhớ anh Landry.

Hai người đàn ông lạnh lùng gật đầu với nhau, mỗi người đánh giá người kia như 2 chiến sĩ vô địch đối đầu nhau sẽ quyết định kết quả của mỗi trận đấu. Cooper vẫn mím chặt miệng 1 cách bướng bỉnh. Rusty ghen lời, nằng quá bố rồi. Ông Carlson là người đầu tiên phá tan sự im lặng, căng thẳng.

- Quả thực đây chỉ là cuộc gặp gỡ đúng lúc - ông nói - tôi có 1 điều muốn thỏa thuận với cả 2. chúng ta ngồi xuống chứ?

- Nhất định - Rusty bố rồi nói - em rất lấy làm tiếc, Cooper

Nàng vẫy tay ra dấu về phía 1 chiếc ghế. Anh do dự, rồi buông người vào trong chiếc ghế bành nhồi bông thật êm. Vẻ xấp láo của anh khiến người muốn điên tiết lên. Nàng nhìn anh với vẻ khó chịu, nhưng anh đang nhìn chăm chăm vào bố nàng. Anh đã quan sát 2 cha con Gawrylow cũng với kiểu thận trọng đầy nghi ngờ như thế. Hồi tưởng này khiến Rusty lo lắng. Mối tương quan nào giữa họ với bố nàng đang hình thành trong tâm trí ông? Nàng tiến tới 1 cái ghế gần ông Carlson.

- Bố muốn thảo luận điều gì với chúng con vậy bố?

- Vụ đất mà bố đã đề cập với con cách đây mấy tuần.

Hai buồng phổi của Rusty chột xẹp lép. Mặt mày tái nhợt, và bàn tay lập tức đổ mồ hôi trơn tuột. Một hồi chuông cáo chung vang lên trong tai nàng.

- Con tưởng bố và con đã dàn xếp tất cả việc đó.

Ông Carlson cười mỉm 1 cách thân thiện.

- Không hẳn. Nhưng bây giờ chúng ta giải quyết cho xong. Bây giờ thì các nhà đầu tư đã có 1 cơ hội để đặt 1 ý kiến cụ thể trên giấy tờ. Họ muốn trình bày các ý kiến này để cho Landry xem xét.

- Có ai muốn nói cho tôi nghe đó là cái quái gì? - Cooper thô lỗ ngắt lời.

- Không.

- Tất nhiên.

Ông Carlson không đếm xỉa đến lối gạt ngang của con gái ông. Bằng cái lối vui vẻ 1 cách tiêu biểu đó của ông, ông phác thảo các ý kiến của mình để phát triển khu vực chung quanh Roges Gap thành 1 nơi trượt tuyết độc đáo.

Tóm tắt lại, ông nói:

- Trước khi chúng ta khởi công, chúng ta chỉ làm việc với những nhà kiến trúc và xây dựng có đầu óc sáng tạo nhất. Công trình này sẽ có thể sánh với Aspen, Vail, Keyston, bất cứ nơi nào trong vùng Rockies Tahoe. Trong vòng mấy năm nữa tôi dám cá chúng ta có thể chuyển Thế vận hội mùa đông về nơi đó.

Ngửa người vào lưng ghế, và mỉm cười 1 cách hớn hở, ông nói tiếp:

- Nào, Landry, anh nghĩ sao?

Cooper, vẫn không hề chớp mắt suốt câu chuyện của ông Carlson, từ từ uể oải đứng lên. Anh đi vòng quanh bộ salon mấy vòng tựa hồ đang xem xét lỗi đề nghị từ mọi góc cạnh. Bởi vì anh làm chủ 1 số đất sẽ được sử dụng. Ông Carlson đã chuẩn bị mọi việc - và anh sẽ ở vị trí phối hợp tại chỗ của dự án, anh sẽ được trả lương để làm bù nhìn, anh sẽ có rất nhiều tiền.

Ông Carlson liếc con gái và nháy mắt, tin chắc Cooper sẽ đầu hàng.

- Ông nghĩ sao - Cooper hỏi lại.

- Đó là điều tôi đã hỏi - ông Carlson vui vẻ nói.

Cooper liền nhìn thẳng vào mắt ông.

- Tôi nghĩ ông chỉ nói chuyện nhằm nhí và ý kiến của ông thật là tồi tệ. Và tôi báo cho ông biết, con gái ông cũng thế.

Cooper ném vào Rusty 1 ánh mắt có thể khiến nàng hóa thành đá. Anh thậm chí không thèm đóng cửa lại sau khi giậm mạnh chân bước ra. Họ nghe tiếng xe của anh rú lên, rồi tiếng sỏi rào rào trong lúc anh lái xe khỏi chỗ đậu.

Ông Carlson gầm lên và nói.

- Đúng mà, bố thấy bố đã có lý về anh ta từ đầu.

Biết chắc nàng sẽ không bao giờ hồi phục vết thương Cooper đã bắt nàng phải chịu, Rusty chán nản nói:

- Bố không thể sai lầm hơn nữa, bố ạ.

- Anh ta thật là thô lỗ.

- Thẳng thắn.

- 1 con người không có tham vọng hoặc vô dụng đối với xã hội.

- Không dối trá.

- Và rõ ràng là vô giáo dục. Anh ta đã lợi dụng sự cô đơn và hoàn cảnh bị giam cầm của con.

Nàng cười 1 cách dịu dàng.

- Con không nhớ ai đã lôi ai vào trong phòng ngủ, nhưng chắc chắn anh ấy đã không ép buộc con lên giường với anh ấy.

- Thì ra 2 người đã phải lòng nhau.

- Không còn nữa - nàng mếu máo nói.

Cooper tưởng nàng cũng đã phản bội anh, giống hệt như người đàn bà kia, Melody. Anh tưởng nàng vẫn là công cụ của bố nàng, sử dụng các mảnh lời trong phòng ngủ để mưu lợi. Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng, bởi vì anh đã không tin nàng yêu anh.

- Con đã là người tình của anh suốt từ đó đến nay à? Sau lưng bố.

Nàng những muốn nói rằng ở cái tuổi 27 khá dày dặn nàng không cần phải kê khai với bố về cuộc sống riêng tư của nàng. Nhưng như thế để làm gì? Có gì quan trọng nữa đâu? Nàng chẳng còn thiết tha. Nàng cảm thấy không còn sức lực, không còn muốn sống.

- Đúng vậy, khi chúng con còn ở Canada. Chúng con đã yêu nhau. Khi anh ấy rời khỏi phòng bệnh viện của con ngày hôm đó, anh ấy đã trở về nhà và từ đó đã không trở lại. Cho đến buổi chiều hôm nay.

- Anh ta rõ ràng khôn ngoan hơn bố đã tưởng. Anh ta nhận thức được rằng con và anh ta hoàn toàn mâu thuẫn nhau. Như phần đông phụ nữ, con vẫn xem xét tình thế qua 1 màn sương lãng mạn màu hồng. Con vẫn để cho những tình cảm của con chế ngự con thay vì đầu óc của con. Bố cứ tưởng con đã vượt qua được sự yêu đuối của phụ nữ.

- Đúng, con chưa qua được bố a, may mà con vẫn là 1 người phụ nữ. Và con còn có mọi sức mạnh phù hợp với 1 người đàn bà.

Ông liền đứng lên và băng qua phòng. Ông ôm chặt nàng tỏ vẻ hòa giải. Nàng đang đứng trên đôi nạng cho nên ông không nhận thấy người nàng đã tự kèm chế 1 cách khó khăn như thế nào trong việc chống lại cái ôm của ông.

- Bố có thể trông thấy Landry lại lăm khổ con. Anh ta đúng là 1 tên vô lại vì đã nói về con như thế. Tốt hơn con nên tránh xa anh ta, Rusty, con cứ tin bố đi.

Ông dừng lại 1 lát rồi nói tiếp với vẻ sáng khoái:

- Tuy nhiên, chúng ta sẽ không để cho sự thiếu hấp dẫn của anh ta khiến chúng ta không hợp tác kinh doanh với anh ta. Bố dự định vẫn tiến hành kế hoạch của mình bất chấp những sự chống đối.

- Bố, con xin bố...

Ông đặt 1 ngón tay lên môi nàng:

- Bây giờ thì con hãy im đi. Đêm nay chúng ta không nên nói gì nữa. Con vẫn còn căng thẳng vì xúc động. Trải qua vụ giải phẫu quá sớm sau vụ rơi máy bay có lẽ không phải ý kiến tốt. Chắc chắn con chưa được tỉnh trí lắm đâu. 1 vài hôm sau con sẽ trở nên sáng suốt hơn và lại là con người trước kia. Bố hết sức tin tưởng rằng con sẽ không làm cho bố thất vọng.

Ông hôn trán nàng

- Chúc con ngủ ngon, con yêu quý của bố - ông vừa nói vừa rút 1 tập hồ sơ từ trong cặp da của ông và đặt lên trên chiếc bàn nhỏ - con hãy xem qua bản đề nghị này. Sáng mai bố sẽ ghé thăm con và rất muốn nghe ý kiến của con.

Sau khi ông đi, Rusty khóa cửa và trở lại phòng ngủ. Nàng tắm, với 1 tâm trạng uể oải trong bồn xà phòng bọt nóng. Nàng vẫn tắm như thế này mỗi ngày kể từ khi bác sĩ bảo nên để cho chân được ướt thì rất tốt. Nhưng sau khi nàng đã lau khô, xịt nước hoa, thoa phấn nàng vẫn không sao xóa sạch dấu vết về cuộc làm tình của Cooper trên thân hình nàng.

Nàng cảm thấy đau 1 cách thích thú giữa 2 đùi. Vết bầm anh đã để lại trên ngực nàng vẫn còn ửng hồng không chịu phai chẳng khác gì 1 hình xăm.

Đôi môi của nàng mềm mại và húp lên. Cứ mỗi lần nàng đưa lưỡi lên đó, nàng lại có thể cảm nhận mùi vị của anh.

Ngắm mình trong gương, nàng nhìn nhận rằng anh nói đúng. Rõ ràng là nàng có vẻ như vừa mới qua 1 cuộc ân ái dữ dội.

Cái giường của nàng dường như rộng lớn và trống trải tựa hồ 1 sân bóng trong mùa nghỉ thi đấu. Chấn nệm vẫn còn phảng phất mùi của Cooper. Trong thâm tâm nàng hồi tưởng từng khoảnh khắc họ cùng nhau trải qua trong buổi chiều hôm ấy - cho và nhận, cuộc đối thoại đầy tình tứ. Thậm chí giờ đây, những lời nói thì thầm nghịch ngợm của anh vẫn còn vang vọng trong tâm trí nàng, khiến nàng nóng bừng khắp người vì hào hứng.

Nàng khao khát anh và không sao cảm thấy thoải mái với ý nghĩ cuộc đời của nàng sẽ là 1 chuỗi ngày trống trải và đêm buồn khổ như lúc này.

Lẽ tất nhiên nàng sẽ có việc để làm.

Và bố nàng.

Đám đông bạn bè của nàng.

Các hoạt động xã hội của nàng.

Nhưng tất cả vẫn sẽ không đủ.

Có cả 1 lỗ hổng vô cùng to lớn đáng lẽ là chỗ của người đàn ông nàng yêu.

Nàng ngồi dậy trên giường và ôm chặt tấm chăn vào người, tựa hồ sự nhận thức nàng vừa có sẽ vượt khỏi nàng nếu nàng không giữ kỹ cho tới lúc nàng có thể hành động theo ý mình.

Những sự lựa chọn của nàng hết sức rõ ràng. Hoặc là nàng có thể quay đi và giả chết. Hoặc là nàng có thể chiến đấu để giành lại anh. Đối thủ chính của nàng sẽ chính là Cooper. anh là kẻ ngang như cua và thiếu tin tưởng. Nhưng cuối cùng nàng sẽ dần dà đánh bại anh và làm cho anh nhận thấy rõ nàng yêu anh và anh yêu nàng.

Đúng là anh đã yêu. Anh có thể phủ nhận điều đó cho tới lúc anh chết, nhưng nàng sẽ không bao giờ tin rằng anh đã không yêu nàng - bởi vì ngay sau khi bố nàng tiết lộ điều đáng ghét đó, ngay trước khi khuôn mặt của Cooper trở nên sắt đá với vẻ khinh thường, nàng đã trông thấy vẻ đau đớn khó tin trên đó. Nàng sẽ không có đủ sức làm cho anh đau đớn nhiều đến thế trừ phi anh yêu nàng.

Nàng nằm trờ xuống, hưng phấn với quyết định của mình và biết chính xác việc nàng cần phải làm vào sáng hôm sau.

Bố nàng đã mất cảnh giác. 1 nhà chiến lược sắc sảo như Đại tướng Patton, ông vẫn sơ suất. Ông đã không ngờ 1 cuộc đột kích.

Khi nàng xuất hiện không báo trước trong văn phòng của ông vào sáng hôm sau, ông liếc mắt nhìn lên từ cái bàn sơn trắng bóng loáng và thốt lên:

- Kìa, Rusty! Gì... gì vậy con?

- Xin chào bố.

- Con đang làm gì thế? Cho dù vì lý do gì đi nữa bố cũng rất vui mừng thấy con đã đi lại được.

- Con cần phải gặp bố và không muốn chờ tới thời điểm bận rộn của bố.

Ông quyết định làm ra vẻ không biết ý chê trách trong giọng nói của nàng và bước quanh bàn với 2 bàn tay đưa ra để bắt tay nàng.

- Bố nhận thấy con có vẻ khoẻ hơn. Bà Wakin đã pha cà phê cho con rồi chứ?

- Bà ấy đã pha, nhưng con không uống.

Ông chăm chú nhìn bộ thường phục của nàng.

- Chắc là con không định đến văn phòng.

- Không, con không đến.

Ông nghiêng đầu qua 1 bên, rõ ràng đang chờ 1 lời giải thích. Không thấy nói gì, ông mới hỏi:

- Cặp nạng của con đâu rồi?

- Ở trong xe hơi của con.

- Con đã lái xe đến đây sao? Bố không nghĩ...

- Vâng, con đã tự lái lấy. Con muốn bước vào đây bằng hơi sức của chính con và đứng trên đôi chân của chính con.

Ông thụt lùi và tựa hông vào cạnh bàn. Một cách thản nhiên ông bắt chéo chân và khoanh 2 cánh tay. Rusty nhận ra tư thế này. Đó là thế chiến lược mà ông vẫn thường giữ mỗi lần ông bị dồn lui vào trong 1 góc mà vẫn không muốn cho các đối thủ của ông biết ông như thế nào.

- Bố nghĩ con đã đọc bản đề nghị - ông vừa nói vừa khẽ hất đầu về phía tập hồ sơ nàng đang mang theo bởi cánh tay.

- Con đã đọc.

- Rồi sao?

Nàng xé tập hồ sơ làm đôi. Ném những mảnh giấy lên mặt bàn bóng như gương của ông, nàng nói:

- - Bố hãy ngưng quấy rối Cooper Landry. Bỏ cả dự án Rogers Gap. Ngay hôm nay.

Ông bật cười trước điệu bộ thư sinh của nàng và vừa nhún vai tỏ ra bất lực vừa giang 2 tay với vẻ kháng nghị.

- Hơi muộn mất rồi, Rusty thân yêu. Quả bóng đã bắt đầu lăn.

- Hãy chặn nó lại.

- Bố không thể.

- Thế thì bố sẽ thực sự mắc kẹt với các nhà đầu tư mà bố đã qui tụ lại, bố à... - nàng vừa nói vừa nghiêng mình về phía trước - bởi vì con sẽ đích thân và công khai chống đối bố về vấn đề này. Con sẽ kêu gọi các nhóm bảo tồn môi sinh khắp đất nước cực lực ngăn cản bố. Con không nghĩ bố muốn như thế.

- Rusty, Lạy Chúa, con hãy tỉnh táo lại đi - ông rít lên.

- Con đã tỉnh lại rồi. Vào khoảng giữa 12h khuya và 2h sáng, con đã nhận thức được rằng đối với con có 1 điều quan trọng hơn nhiều so với bất cứ 1 cuộc kinh doanh bất động sản nào. Đối với con còn quan trọng hơn cả việc đạt được sự đồng ý của bố.

- Landry?

- Phải.

Giọng nói của nàng reo vang với niềm tin vững chắc. Nàng sẽ không bao giờ bị lay chuyển nữa.

Nhưng ông Carlson vẫn cố hỏi lại:

- Con sẽ bỏ rơi tất cả những gì con đã làm để được sống với anh ta hay sao?

- Yêu Cooper không phải là mất đi những gì con đã làm trong quá khứ hoặc sẽ làm trong tương lai. Yêu mãnh liệt như thế này chỉ làm đẹp chứ không phải phá bỏ.

- Con có nhận thấy con có vẻ buồn cười như thế nào không? Nàng không giận mà chỉ bật cười

- Con nghĩ bố nói đúng đấy. Những kẻ yêu nhau vaãn thường nói năng nhảm nhí 1 cách vô nghĩa, có phải không bố?

- Đây không phải là chuyện đùa đâu, Rusty. Nếu con làm như thế, mọi việc sẽ không sao đảo ngược lại. 1 khi con đã rời bỏ vị trí của con ở đây là mất hết.

- Con không nghĩ thế, bố à - nàng nói, nắm đúng chân tướng của ông - bố thử nghĩ xem công việc sẽ tồi tệ như thế nào nếu bố sa thải nhân viên có hiệu quả nhất của bố.

Nàng lấy 1 chìa khóa từ túi áo gió rồi chuôi qua bàn và nói tiếp:

- Chìa khóa văn phòng của con. Con sẽ đi vắng vô thời hạn.

- Con đang xử sự như 1 kẻ ngu ngốc.

- Con đang xử sự như 1 kẻ ngu ngốc ở Hồ Gấu Lớn. Con cũng đã hành động như thế vì yêu.

Nàng quay gót và đi ra cửa.

- Con định đi đâu? - Bill Carlson hỏi gần.

Ông không quen bị ai bỏ đi như thế.- Đi Rogers Gap.

- Và làm gì?

Rusty nhìn thẳng vào mặt bố nàng. Nàng thương yêu ông. Rất nhiều. Nhưng nàng không thể hy sinh hạnh phúc của chính mình. Với niềm tin kiên định nàng nói:

- Con sẽ làm 1 việc mà Jeff không bao giờ có thể làm: con sẽ có 1 đứa con.

Rusty đứng trên vách đá và hít thở thật sâu không khí khô mát. Nàng không bao giờ chán phong cảnh nơi đây. Nó tưởng như cố định mà vẫn luôn thay đổi. Hôm nay bầu trời giống như một cái bát sứ màu xanh úp lên trên mặt đất. Tuyết vẫn còn đọng trên các đỉnh núi ở sát chân trời. Cây cối bao trùm màu sắc từ các loại xanh bốn mùa đến các loại sắp sửa đâm chồi vào

- Em không lạnh hay sao?

Chồng nàng đến bên nàng và choàng tay quanh nàng. Nàng rúc vào người anh.

- Lúc này đâu có lạnh. Chú ngựa con sao rồi?

- Nó đang ăn điểm tâm, hết sức thích thú cùng với mẹ của nó.

Nàng mỉm cười và nghiêng đầu sang một bên. Anh ấn cái cổ áo len của nàng xuống và hôn lên phía dưới tai của nàng.

- Còn bà mẹ mới thì sao?

- Em chưa được làm một bà mẹ mới kia mà, - nàng đỏ bừng má trong lúc anh rà hai bàn tay lớn của anh trên cái bụng căng phồng của nàng.

- Đối với anh đã gần như rồi.

- Anh thấy dáng người mới của em như thế này buồn cười lắm phải không?

Nàng cau mày với anh qua phía trên vai, nhưng khó mà giữ được sắc mặt đó khi anh đang chăm chú nhìn nàng với tình yêu rõ ràng như thế.

- Anh yêu dáng người này.

- Em yêu anh.

Họ hôn nhau.

- Anh cũng yêu em, - anh khẽ nói khi rời khỏi miệng nàng.

Những lời mà trước kia anh không thể tìm được để nói thì giờ đây lại dễ dàng trên môi anh. Nàng đã dạy cho anh cách yêu trở lại.

- Anh không thể làm gì khác hơn.

- Phải, anh còn nhớ đêm hôm ấy em xuất hiện trên ngưỡng cửa của nhà anh trông bèo nhèo như một con mèo hoang trong một cơn mưa bão.

- So với lúc em mới bình phục anh tưởng em có vẻ khá xinh đấy chứ.

- Anh đã không biết nên hôn em hay phạt em.

- Anh đã làm cả hai việc/

- Phải, nhưng sau đó rất lâu mới phạt.

Họ cùng cười, nhưng anh chợt nghiêm giọng nói:

- Không phải chuyện đùa, anh không thể nào tin nổi em đã lái xe một mình trong suốt chặng đường dài trong thời tiết như thế. Em đã không nghe radio trên xe của em hay sao? Chẳng lẽ em đã không nghe các thông báo về cơn bão? Em đã chạy xe trong trận bão tuyết lớn đầu mùa. Cứ mỗi lần anh nghĩ tới chuyện đó, anh lại rùng mình.

Anh kéo nàng lại gần hơn, bắt chéo hai tay nàng lên ngực nàng và cọ mặt vào tóc nàng.

- Nếu lúc đó mà em không gặp được anh, chắc là em đã phát điên lên. Dù có phải vượt qua cả địa ngục em cũng đến đây với anh.

- Em đã như thế thật đấy.

- Vào lúc đó, thời tiết đâu có tồi tệ lắm. Ngoại trừ em vừa thoát khỏi một vụ rớt máy bay. Tuyết cũng chỉ rơi nhẹ?

- Chỉ vừa mới rơi nhẹ. Nhưng em lại lái xe trong lúc chân đang đau.

Nàng nhún vai gạt đi. Họ càng thích thú vì cử chỉ đó đã khiến cho ngực nàng nhô lên hạ xuống dưới hai bàn tay của anh. Chắc lưỡi tỏ vẻ cam kích, anh phủ cả hai bàn tay lên ngực nàng và xoa bóp nhẹ, vì biết rằng trong thời gian gần đây có thể khiến nàng khó chịu do nàng đang mang thai.

- Được chứ? - anh hỏi.

- Một chút thôi.

- Em có muốn anh ngừng lại?

- Không mà.

Hài lòng với câu trả lời của nàng anh tựa cằm lên đỉnh đầu nàng.

- Em vui mừng về các cuộc giải phẫu trên chân em sẽ phải dừng lại cho tới sau khi con ra đời, tại đây - nàng nói - Như thế, anh không nên nhìn vào cái sẹo xấu xí của em.

- Anh vẫn luôn nhắm mắt mỗi khi mình yêu nhau.

- Em biết. Em cũng thế.

- Thế thì tại sao em biết được mắt anh nhắm? - anh chònh gheo.

Họ lại cười vang bởi vì cả hai đều không nhắm mắt trong lúc họ làm tình, họ cũng quá bận rộn với việc nhìn lẫn nhau, và đo lường mức độ ham mê nhau.

Trong lúc họ quan sát một con chim ưng lững lờ liệng xuống theo hình xoắn ốc, Cooper hỏi:

- Em có nhớ em đã nói gì với anh lúc anh mở cửa đêm hôm ấy?

- Em đã nói

"Anh sẽ để cho em yêu anh, Cooper Landry, dù điều đó có giết chết anh đi nữa".

Anh cười mỉm với ký ức đó và tim anh chợt ấm lên, như đêm hôm ấy, khi anh nghĩ đến việc nàng đã dốc hết lòng can đảm đi đến với anh và thốt ra lời thông báo kỳ lạ như thế.

- Em sẽ làm gì nếu anh đóng sầm cửa vào mặt em?

- Nhưng anh đâu có làm như vậy.

- Cứ giả sử anh làm thế thì sao.

Nàng suy nghĩ trong một lúc.

- Em sẽ xô đẩy bằng mọi cách để vào, sẽ cởi hết áo quần ra, sẽ cam kết mãi mãi thương yêu và chung thủy, và sẽ đe dọa anh bằng vũ lực nếu anh không chịu yêu em lại.

- Em đã làm như thế.

- Ồ, phải - nàng vừa nói vừa khúc khích cười. - Đúng là em cứ làm như vậy cho đến khi anh ngừng từ chối.

Anh đặt môi sát vào tai nàng.

- Em đã quỳ xuống và yêu cầu anh cưới em làm vợ và cho em một đứa con.

- Làm sao mà trí nhớ của anh tốt đến thế?

- Và đó không phải là tất cả những gì em đã làm trong lúc em vẫn quỳ gối.

Nàng liền quay người lại trong vòng tay của anh và dịu dàng nói:

- Em đã không nghe anh than phiền. Hay tất cả những câu lộn xộn thốt ra khỏi miệng anh chính là những lời than phiền?

Anh bật cười, bật ngửa đầu ra phía sau tỏ vẻ hết sức khôi hài - một cử chỉ mà lúc này anh thường có. Cũng có lúc anh trở lại con người tách biệt tính tình thất thường như trước kia. Tâm trí anh đưa anh trở lại với những giai đoạn đầy ám ảnh của đời anh mà nàng không thể đến. Nàng chỉ ước mong sao có thể lại đưa anh ra khỏi nơi đó. Một cách kiên nhẫn với tình yêu tha thiết, nàng đang quét sạch những ký ức nhiễu loạn và thay thế bằng những điều hạnh phúc.

Giờ đây nàng hôn cái cổ mạnh khỏe rám nắng của anh và nói:

- Chúng ta nên chuẩn bị đi Los Angeles một chuyến.

Họ đến thành phố khoảng một tháng, trong thời gian đó họ trải qua hai ba ngày ở nhà của Rusty. Ở đó, họ ăn trong những nhà hàng sang trọng, đi nghe hòa nhạc và xem chiếu bóng, đi mua sắm, và thậm chí tham dự một cuộc họp mặt từ thiện bất thường. Rusty vẫn giữ liên lạc với những người bạn cũ của nàng, nhưng thích thú với những mối quan hệ mới mà Cooper và nàng đã gây dựng với tư cách một cặp vợ chồng. Khi anh muốn, anh vẫn có thể tỏ ra rất đáng

mến và tham dự vào những cuộc trò chuyện về đủ mọi vấn đề.

Cũng trong lúc họ ở đó, nàng điều hành các vấn đề kinh doanh cần được nàng quan tâm. Kể từ ngày nàng thành hôn, nàng đã được đề bạt làm phó chủ tịch trong công ty bất động sản của bố nàng.

Cooper làm việc với tư cách một người tình nguyện trong một nhóm trị liệu của tổ chức cựu chiến binh. Anh đã triển khai một số chương trình tự lực đang đạt được thành tích trong nhiều nơi khác.

Giờ đây, với vòng tay ôm ngang lưng, họ bước trở về phía ngôi nhà nép mình trong một khu rừng thông nhìn xuống một thung lũng ngoạn mục. Đàn ngựa và gia súc gặm cỏ quanh những cánh đồng trên sườn núi cao nơi không có cây cối.

- Em biết, - anh nói trong lúc họ đi vào phòng ngủ tường cỏ của họ, - hãy nhắc lại cái đêm em đến đây là anh nóng cả người và sinh ra bọc búi.

Anh cởi bớt áo sơ mi ra.

- Anh thì bao giờ cũng vậy.

Đắm đuối nhìn bộ ngực căng phồng của nàng, anh đi về phía nàng.

- Và bao giờ cũng là lỗi của em.

- Anh vẫn còn ham mê em hay sao, ngay cả lúc em xấu xí như thế này? - nàng vừa nói vừa ra dấu vào cái bụng tròn quay của nàng.

Thay thế cho câu trả lời, anh nắm bàn tay của nàng. Nàng liền siết chặt lấy anh khiến anh khẽ rên rỉ.

- Anh vẫn mê em mà - anh vừa nói vừa quỳ xuống hôn lên bộ ngực trắng mịn của nàng - chừng nào em vẫn là em, anh sẽ yêu em mãi, Rusty.

- Em rất sung sướng - nàng thở dài - Bởi vì, y hết như sau vụ máy bay rơi, anh đã dính chặt với em.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>